COLECTIA ROMANTIC

Penny Jordan

LEGEA DESTINULUI

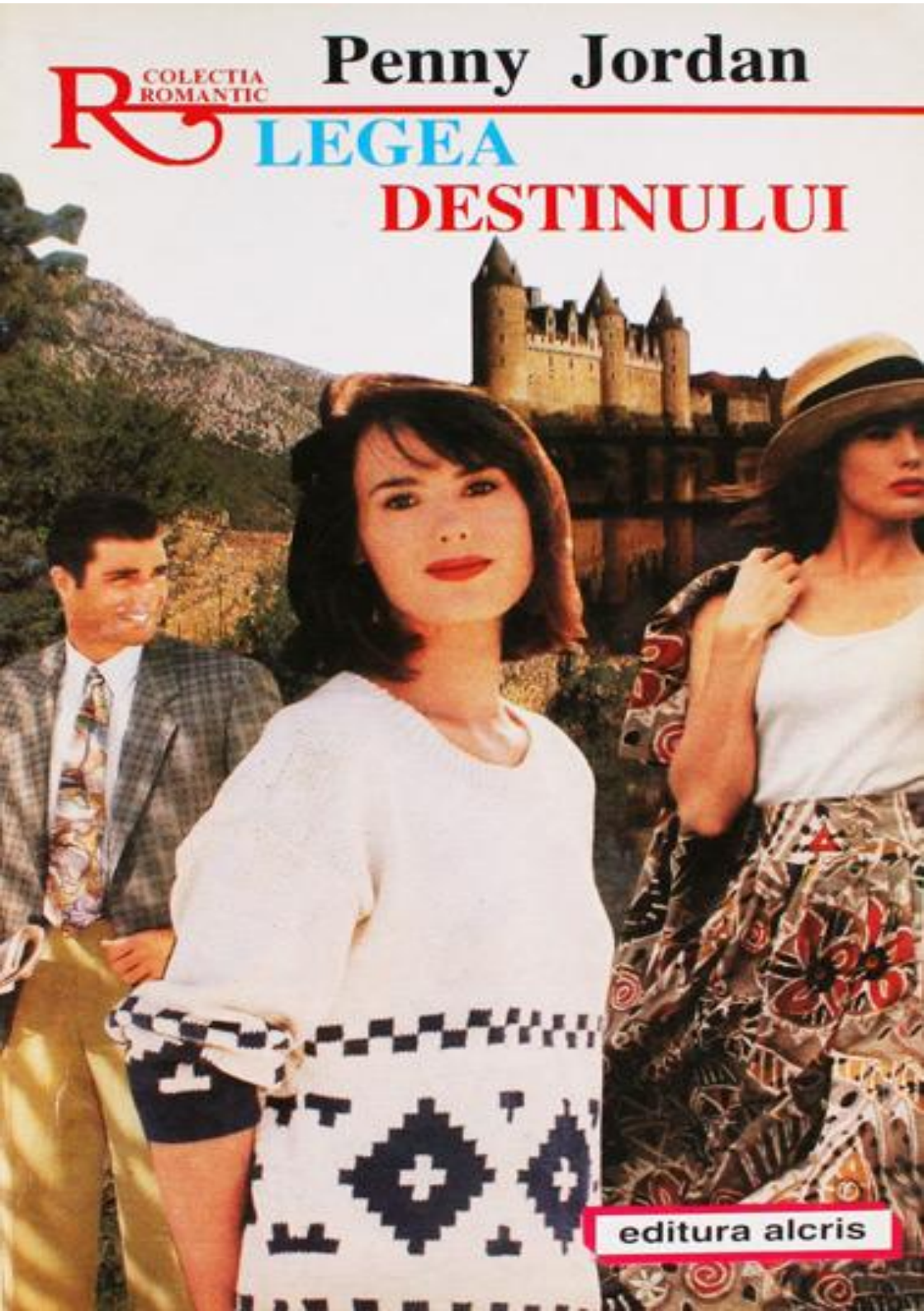

editura alcris

The Harlequin Presents

PENNY JORDAN

a reason for being

Penny Jordan

LEGEA DESTINULUI

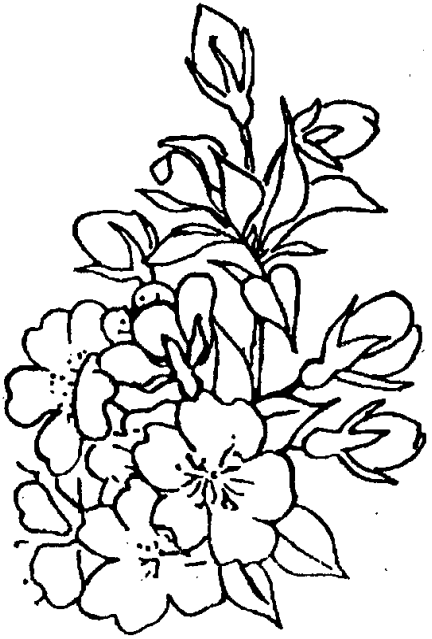

Coperta: ANDY

Această carte a fost tipărită pentru prima dată
în limba engleză sub titlul:
A REASON FOR BEING

© 1889, Penny Jordan

LA LOI DU DESTIN
Harlequin SA

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin
editurii ALCRIS – M4

PENNY JORDAN

LEGEA DESTINULUI

Traducere din limba franceză de
SANDA GEORGESCU

EDITURA
ALCRIS

BUCUREȘTI, 1995

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-22-1
Colecţia „ROMANTIC”

CAPITOLUL I

— Eşti într-adevăr hotărâtă să te duci?

Exclamă Lara.

— După ce-am primit o astfel de scrisoare, n-am de ales, murmură Mabel, luând încă un biscuit.

Cele două prietene îşi beau ceaiul, iar scrisoarea era aşezată între ele, pe măsuţă – Mabel privi scrisul rotund, literele formate cu grijă de o mână de şcolăriţă – un scris asemănător cu al ei, la aceeaşi vârstă…

Lara, cu care împărţea apartamentul, îşi umplu a doua ceaşcă cu ceai.

— Eşti sigură că situaţia este chiar atât de dezastruoasă cum pretinde ea? Ştii că fetele, la vârsta asta, au tendinţa să dramatizeze… De fapt, ce spune? adăugă Lara, curioasă.

— Citeşte singură.

Mabel se ridică şi Lara îşi privi prietena cu atenţie. Chiar şi astăzi, după atâţia ani, Mabel o fascina. Avea o forţă de care părea că nu îşi dă seama, un magnetism discret, care atrăgea privirile, iar frumuseţea era încă un dar, pe care ursitoarele i-l acordaseră cu generozitate.

Prima oară când s-au întâlnit, sunt aproape zece ani de atunci, Lara a invidiat-o nebuneşte pe această fată roşcată, înaltă şi subţire, cu piele diafană şi ochi de un verde închis. Dar gelozia nu a durat, afecţiunea luându-i repede locul. Mabel purta în ea o tristeţe pe care Lara a ghicit-o instinctiv, chiar dacă nu a îndrăznit niciodată să vorbească despre asta… Prietena ei era foarte misterioasă. Tot timpul pradă

unui soi de melancolie, Mabel avea câteodată un aer absent, ca şi cum s-ar fi refugiat necontenit într-un univers numai al ei.

Mabel luă scrisoarea şi o întinse Larei, care o citi cu voce tare, uşor ironică.

— „Întoarce-te repede. S-a petrecut ceva cumplit şi avem nevoie de tine!“. Uite, Mabel, doar nu poţi lua aşa ceva în serios… Dacă s-ar fi întâmplat într-adevăr ceva grav, cineva te-ar fi anunţat… un telefon.

— Nu! I-o reteză Mabel vehement. Nu!

O duritate nemaipomenită apăruse dintr-odată în ochii ei…

Surprinsă, Lara îşi privi prietena cu adâncă mirare. O cunoştea pe Mabel de când aceasta ajunsese la Londra şi tânăra femeie era cea mai aşezată, cea mai calmă persoană cu care Lara avusese vreodată de a face. Tocmai această severitate a determinat-o probabil pe Mabel să evite lumea agresivă a artelor, exercitându-şi talentele de pictoriţă discret, ilustrând cărţi.

— Totuşi cineva ar fi încercat cu siguranţă să între în legătură cu tine, spuse Lara.

Îşi răscoli memoria în căutarea unor amănunte privitoare la familia lui Mabel. Până acum opt luni, când au început să apară epistole disperate cu scris de şcolăriţă, Mabel nu avusese niciun fel de contact cu rudele ei.

De fapt n-a vorbit niciodată despre asta, decât pentru a spune că părinţii ei erau morţi. A trăit împreună cu ei în Scoţia, unde tatăl conducea o mică şcoală particulară. După ce s-a întâmplat nenorocirea, Mabel s-a dus să locuiască cu bunicul şi judecând după tăcerea prietenei sale cu privire la această perioadă, Lara presupunea că relaţiile nu au fost dintre cele mai fericite. Poate din această pricină, odată ajunsă la Londra, Mabel a rupt orice legătură cu ai săi?

Prima scrisoare, sosită pe adresa editorului ei, ca şi toate celelalte care i-au urmat, au tulburat-o mult pe Mabel. Pentru cei care nu o cunoşteau cu adevărat, schimbarea era imperceptibilă, dar pentru Lara diferenţa de comportament era vizibilă şi nu înceta s-o intrige.

Oare ce ascundea trecutul prietenei sale, dându-i această aureolă tainică şi provocând o permanentă stare de încordare, care se accentua cu sosirea fiecărei misive misterioase? Ce însemna această emoţie pe chipul ei când deschidea plicurile? O emoţie pe care şi-o stăpânea imediat, ca şi cum i s-ar fi făcut dintr-odată frică să nu fie descoperită…

De fapt, şi până la sosirea scrisorilor, Lara simţise că ceva o făcea pe Mabel să se ţină la distanţă de alţii. S-ar fi putut spune că făcea tot posibilul să-şi ascundă adevărata personalitate, cu intenţia clară de a se apăra.

Cauza să fi fost oare moartea părinţilor, şocul

— Traumatizant pentru un copil sensibil cum fusese ea? Dar intuiţia Larei îi şoptea că nu putea fi numai atât…

La oricare altă femeie, ar fi bănuit o nefericită poveste de dragoste, dar Mabel nu avea decât şaptesprezece ani când a sosit la Londra. Aşa că ipoteza unei dezamăgiri sentimentale nu putea fi valabilă…

— Trebuie să mă duc, spuse Mabel, ieşindu-şi din muţenie. Nu ştiu cât timp voi rămâne acolo, Lara, dar îmi «roi plăti regulat partea mea din cheltuielile apartamentului nostru. Am să iau legătura cu agentul meu şi o să-i dau toate dispoziţiile necesare…

S-ar spune că se bucură având un pretext să se întoarcă, îşi zise Lara, ascultând-o. Într-adevăr, dincolo de îngrijorare, se zărea o oarecare exaltare; flacăra care strălucea în ochii ei, Lara nu o mai văzuse niciodată… Brusc, descoperi un nou aspect al personalităţii prietenei sale. Ca şi cum adevăratei

Mabel i-ar fi căzut dintr-odată masca, făcând să-i dispară rezerva obişnuită.

— Pari mai degrabă încântată că pleci, murmură Lara.

Expresia lui Mabel se schimbă pe loc; se încordă, iar pe trăsăturile ei se zugrăvi teama. O clipă, privirea îi fu brăzdată de panică. Apoi, pe un ton sec, replică:

— Încântată, eu? Nu fi ridicolă!

— Eu, ridicolă? Şi de ce? în fond, nu ţi-ai văzut de foarte mult timp. Familia. De când ne cunoaştem, aproape că n-ai vorbit niciodată despre ai tăi. Mă întreb chiar ce cauţi tu aici, la Londra, când se vede limpede că preferi să fii acolo, cu ei.

Mabel păli, dar spre marea surpriză a Larei, nu încercă să nege. Tânăra femeie se mulţumi doar să murmure cu o voce alterată de emoţie:

— Trebuie să mă duc, Lara! Susie n-ar fi scris niciodată în felul ăsta, dacă ei nu ar avea cu adevărat nevoie de mine.

Cine erau aceşti misterioşi „ei“? Lara ardea s-o întrebe, dar îşi reprimă curiozitatea. Mabel era vizibil tulburată şi pentru nimic în lume, Lara n-ar fi vrut să comită vreo stângăcie şi s-o supere.

— Când socoteşti că ai să te întorci? Presupun că habar nu ai…

— Într-adevăr, răspunse Mabel.

Cu un gest elegant, îşi aranjă o şuviţă de păr.

Fineţea mâinilor ei dezvăluia temperamentul de pictoriţă, gândi Lara cu admiraţie.

— Trebuie să-l anunţi pe Gerald că pleci…

Gerald Madzies era un admirator fidel al lui Mabel. Un bărbat cât se poate de modern şi sofisticat, care patrona o galerie de pictură foarte la modă. Lara le făcuse cunoştinţă, iar Gerald încerca, fără succes, s-o convingă pe Mabel să expună câteva pânze.

Spre marele regret al lui Gerald, relaţia lor rămăsese pur

platonică, ceea ce părea să nu-l deranjeze câtuşi de puţin. De cinci luni ieşeau împreună, o dată sau de două ori pe săptămână, fără ca sentimentele lui Mabel să evolueze… Dar oare Mabel fusese vreodată atrasă de vreun bărbat? Nu, niciodată, iar Lara se îndoia că Gerald ar fi în stare să provoace vreo schimbare.

Cu toate că tinerele prietene aveau douăzeci şi şapte de ani, amândouă trăiau libere, fără combinaţii amoroase. Ambiţia profesională a Larei era atât de mare, încât tânăra femeie – nu-şi dorea nici soţ, nici familie. Nu era şi cazul lui Mabel, pentru care izbânda în meserie trecea pe planul al doilea. Nu visase niciodată glorie şi era satisfăcută din plin desenând ilustraţii pentru volumele unei edituri. Dorinţa ei cea mai scumpă era să ducă o viaţă echilibrată şi armonioasă alături de un soţ iubitor şi înconjurată de copii neastâmpăraţi.

O dorinţă pe care o ascundea cât mai adânc în ea însăşi, socotind-o irealizabilă. Oare îşi va găsi vreodată bărbatul ideal? se întreba Lara uneori. În tot cazul, nimeni nu-i stârnise interesul, iar dacă vreun prieten se arăta mai insistent, Mabel înceta imediat orice relaţie cu el. Văzându-şi prietena căzută pe gânduri, Lara spuse:

— Coboară pe pământ, Mabel! Ai auzit ce-am spus?

— În legătură cu Gerald? Da, răspunse Mabel distrată, o să-i telefonez când ajung…

— Mi-ai dat o idee. Mai bine telefonează acasă la tine! Ai să afli exact dacă este sau nu cazul să te duci până acolo…

O sugestie cât se poate de logică, pe care totuşi Mabel n-ar fi vrut s-o pună în practică. Dar cum să se explice?

Văzându-i ezitarea, Lara întrebă:

— Poate n-aveţi telefon?

— Ba da, avem… au telefon, dar…

După o pauză, Mabel reluă:

— De fapt, ai dreptate. Aş face mai bine să le telefonez…

Ridică receptorul şi fără să se gândească nicio secundă formă, nervoasă, numărul. Un amănunt care nu scăpă perspicacităţii Larei. Vasăzică, după zece ani, Mabel ţinea minte numărul pe dinafară…

Discretă, Lara spuse:

— Te las, mă întorc imediat…

Mabel clătină din cap şi şopti:

— Nu, te rog… Rămâi!

Fiind aproape de Mabel, Lara auzi soneria la celălalt capăt al firului, declicul şi o voce masculină care anunţă sec:

— Aici Deveril House.

Stupefiată, Lara îşi văzu prietena metamorfozându-se: o paloare accentuată i se răspândi pe faţă, închise pleoapele şi fu cât pe ce să leşine. Apoi trânti receptorul în furcă, de parcă i-ar fi ars degetele.

În ciuda întrebărilor care îi năvăleau în gând, Lara se abţinu de la orice comentariu, mulţumindu-se cu remarca:

— Ce gentleman…

— Este Marcus Landerby, vărul meu prin alianţă, răspunse Mabel, tremurând.

Se lăsă să cadă pe canapea, cu capul ascuns între palme, cu corpul zgâlţâit de asemenea frisoane, încât Lara se îngrijoră de-a binelea. De obicei, orice s-ar fi întâmplat, Mabel îşi stăpânea emoţiile. Şi uite-o acum, gata să-şi piardă cunoştinţa! Cu siguranţă, răspunzător nu putea fi decât enigmaticul Marcus Landerby.

Cum o fi arătând? Lara încercă să şi-l imagineze, dar renunţă imediat. Era ca şi cum ai încerca să reconstitui un joc de puzzle incomplet. Altceva se impunea urgent… Fugi la barul din bucătărie şi se întoarse cu un pahar mare, plin cu brandy.

Fără un cuvânt, Mabel îl bău, reţinându-şi o strâmbătură,

apoi îşi ridică spre Lara ochii goliţi de expresie.

— Îmi pare rău, Lara…

— Ei bine, acest Marcus Landerby trebuie că este o adevărată teroare, dacă te face să reacţionezi astfel!

La aceste cuvinte, Mabel roşi.

— Nu pot să vorbesc, Lara, îmi pare rău… Trebuie să mă duc să îmi fac bagajul. Drumul este foarte lung şi apoi aş dori să ajung înainte de a se înnopta.

Aşadar, în ciuda prieteniei lor de zece ani, Mabel tot nu era dispusă să-i facă confidenţe! Tânăra femeie bănui supărarea Larei, căci adăugă:

— Crede-mă, îmi pare sincer rău. Dar sunt… sunt întâmplări, evenimente, despre care nu se poate vorbi. Nici chiar unei prietene atât de apropiate ca tine.

Liniştind-o cu un surâs, Lara murmură:

— Înţeleg, nu te frământa. Hai, vino, te ajut la împachetat.

Hotărât lucru, între Mabel şi vărul ei îndepărtat se petrecuse ceva grav, Lara o intuia confuz. Dar ce?

*

Încă vreo câţiva kilometri…

Trecuseră zece ani de când plecase şi iată că nimic nu se schimbase. Încântată, Mabel regăsea Scoţia în cel mai frumos anotimp: vara. Iama, colinele acoperite de zăpadă dădeau peisajului un aspect sever, chiar puţin fioros. Este deci uşor de imaginat cum trebuie că arăta această ţară, când, cu secole în urmă, pădurile acestor coline constituiau refugiul renumitelor bande de hoţi englezi şi scoţieni care se ciopârţeau între ei necontenit, din generaţie în generaţie, în virtutea unor sângeroase vendete.

Strămoşii ei aparţinuseră uneia dintre cele mai faimoase bande de jefuitori. Pe la mijlocul secolului al XVIII-lea, au optat pentru o existenţă „respectabilă”; unul dintre feciori s-a însurat cu moştenitoarea unei bogate familii de

exploatatori agricoli. Aşa că n-au mai avut nevoie să recurgă la prea puţin lăudabila lor ocupaţie.

N-au mai avut nevoie, îşi spuse Mabel, dar în adâncul fiinţei lor au rămas tot certaţi cu legea…

Mabel traversă satul, trecând în viteză pe lângă mica biserică şi modestul ei cimitir. Cu profundă nostalgie, îşi aminti locul unde se aflau mormintele părinţilor ei, acolo unde se dusese adesea să se reculeagă…

„Alungă amintirile", îi şuflă o voce minusculă. „Alungă amintirile dacă nu vrei să suferi!"

Uşor de zis, greu de făcut… Regăsise locurile copilăriei şi amintirile ţâşneau de pretutindeni… Mai ales cumplita dezamăgire de atunci, o resimţi acum cu acuitate. Gonită de acasă, singură, îngrozită de ceea ce i se întâmplase, fugise la Londra ca să se piardă în tumultul capitalei, să îşi ascundă ruşinea. Cât a suferit! Un frison o fulgeră şi brusc se simţi cuprinsă de panică. De ce a revenit? Trebuie că nu era în toate minţile! Cu siguranţă a înnebunit…

Tânăra femeie fu gata să se întoarcă din drum, dar într-o ultimă clipă, îi reveniră în minte rândurile disperate ale lui Susie: „Vino repede, avem nevoie de tine!" Acest strigăt de ajutor nu putea nici să-l uite, nici să nu-l ia în seamă. Căci dincolo de cuvintele puţine, se simţea suferinţa fetiţei, o suferinţă mare, sfâşietoare.

Susie avea şase ani când plecase Mabel, Sara doar patru…

Fetele se născuseră din căsătoria unchiului lui Mabel, fratele tatălui său, cu Ruth, mama lui Marcus, erau deci verişoarele ei primare şi surorile vitrege ale lui Marcus.

Într-una din scrisori, Susie îi explicase lui Mabel că atunci când li s-a prăpădit bunicul, acesta le-a lăsat pe amândouă în grija, lui Marcus. Fusese ultima lui dorinţă.

Despre familia Deveril se spunea în regiune că ar fi iubită de zâne! Iubită de zâne, spuneau unii, dar şi blestemată,

adăugau alţii!

Cum să iei în derâdere o asemenea superstiţie, când moartea într-un stupid accident de automobil a părinţilor lui Mabel, cât şi la scurt timp după aceea, asasinarea unchiului şi a soţiei sale Ruth, nu fac, prin dramatismul faptelor, decât să confirme legenda.

Astfel Deverilii au mai rămas doar trei: Susie, Sara şi Mabel.

Firește, mai există și Marcus, dar el nu este *un* Deveril. În schimb trăiește la Deveril House și conduce domeniul, în timp ce ea, Mabel, a fost alungată! Alungată din paradis…

Şi iată că astăzi, ea, Mabel, face ce-a jurat că n-o să facă niciodată: se întoarce. Cuprinsă de o teamă, subită, începu să tremure din toate mădularele şi luptând împotriva fricii pe care o simţea crescând în ea, se trezi strângând volanul până i se albiră degetele şi îi intrară unghiile în came. Culpabilitate… suferinţă… remuşcări… durere! Când se gândi la adâncimea prăpastiei pe care aceşti zece ani o săpaseră între ea şi cei de acasă, tânăra femeie simţi cum se prăbuşeşte sub enormitatea propriei greşeli.

Nu, nu putea să-l acuze pe Marcus pentru că atunci i-a cerut să plece. Astăzi, însă, Mabel era alta. O femeie adultă care a învăţat cu adevărat ce este viaţa. O femeie care ştie să-şi controleze emoţiile şi să-şi înfrângă elanurile adolescentine. Va vedea el, Marcus! O să-şi dea seama… Se opri, consternată de propriile ei gânduri. Pentru asta se întorcea ea? Ca să-i dovedească lui Marcus că s-a schimbat? Nu, bineînţeles că nu… Revenea din pricina scrisorii lui Susie, pentru nimic altceva. Ceea ce simţise odinioară pentru Marcus, nu mai exista de mult. Ruşinea şi durerea pe care le-a îndurat când el a distrus lumea imaginară clădită de ea, au lecuit-o. Nu a mai rămas nici urmă din visele ei de adolescentă. Mabel îşi simţea inima pustie şi tristă ca o casă

părăsită. Povestea asta a marcat-o făcând-o pentru totdeauna inaptă pentru dragoste.

Era pedeapsa ei, preţul care trebuise plătit. Făcuse faţă cu curaj tuturor fantomelor care reveneau obsedante, sfidătoare, ori de câte ori un bărbat apărea în viaţa ei şi ea nu simţea nimic… absolut nimic.

Ceea ce făcuse… cum se purtase, ţinea de domeniul trecutului şi dacă Marcus va încerca s-o gonească iar, o să se apere, o să-şi susţină drepturile. O să-i reamintească testamentul bunicului, după care, Deveril House era în bună parte şi casa ei!

Acest argument îi readuse curajul, făcând-o să ia o hotărâre fermă: verişoarele ei aveau nevoie de ea şi orice va încerca Marcus împotriva lor, ea va fi alături de ele, gata să le apere.

Desigur, întoarcerea ei nu va rămâne neobservată. Gurile rele din sat vor trăncăni vrute şi nevrute, dar ea nu le va lua în seamă. Deveril House va redeveni cuibul ei, oaza.

După moartea părinţilor, aici îşi găsise liniştea şi se simţea solid legată de acest pământ care aparţinuse strămoşilor ei, de generaţii întregi. Lui Mabel îi trecu prin gând că în felul acesta îşi lega soarta de cea a lui Marcus, dar să se lase pradă acestei idei perfide însemna să alerge de bunăvoie spre porţile infernului. O cuprinse amărăciunea, căci, la urma-urmei, la ce bun să nege? în afară de dorinţa ei de a-şi apăra verişoarele, o altă dorinţă, pe cât de iraţională pe atât de puternică, o stăpânea: să obţină iertarea, să lepede povara grea a trecutului şi apoi, în sfârşit eliberată de vină şi durere, să pornească în viaţă cu sufletul împăcat.

Dar dorinţa ei nu se va realiza! îl rănise prea crunt pe Marcus! N-o s-o ierte niciodată!

Ca şi cum totul s-ar fi petrecut ieri, îi revăzu ochii scânteind de mânie, îi simţi furia infestând aerul ca o dâră de

pucioasă şi îi auzea vocea lovindu-se de pereţi:

— Nu! Nu este adevărat! Nimic din tot ce spune nu este adevărat!

Şi bunicul, dintr-o singură privire pe care i-o aruncase, a văzut că ea mintea… Niciodată n-o să uite privirea aceea a bătrânului! Privirea bunicului… şi cuvintele crude pe care i le spusese Marcus şi care i-au rămas pentru totdeauna înfipte în memorie.

Sleită, Mabel trase maşina pe dreapta, opri motorul şi îşi lăsă fruntea pe volan. O slăbiciune insuportabilă o inundă. Stările emoţionale violente provocate de amintiri o torturau, spulberându-i argumentele cu care îşi pregătise îndelung şi minuţios apărarea.

Totuşi Mabel profitase de aceşti zece ani, extrăgând învăţăminte dureroase din greşelile comise. Oho, cu câtă suferinţă! A plâns nopţi întregi. Apoi treptat, încetul cu încetul, durerea s-a potolit, lacrimile s-au zvântat. Adolescenta naivă şi inconştientă s-a maturizat.

Doar sentimentul vinovăţiei a rămas, chinuind-o mereu... Acest sentiment care a împins-o să fugă de locurile pe care le iubise atât, determinând-o totodată să-şi cucerească independenţa.

— Pleacă! Ieşi din casa asta şi să nu te mai întorci niciodată! îi strigase Marcus.

Şi ea l-a ascultat…

Ce s-ar fi ales de ea dacă n-ar fi întâlnit-o atunci pe Lara? Lara, pe care divorţul părinţilor ei o maturizase şi o călise. Obişnuită să-şi însoţească pretutindeni tatăl, care era jurnalist, Lara căpătase un soi de îndemânare în a aborda viaţa, pentru care Mabel o invidia. O revăzu pe Lara venind spre ea în acea zi, în Hyde Park, venind spre o necunoscută care stătea singură şi plângea… Lara, care a insistat atunci s-o ducă la ea acasă. Lara, care aflând că Mabel are de gând să

urmeze cursurile aceleiaşi şcoli de artă ca şi ea, l-a convins pe tatăl ei să-i plătească taxele.

John Philips, tatăl Larei, locuia acum în Mexic, cu cea de a doua soţie. Cele două tinere prietene nu-l mai vedeau aproape deloc, dar Mabel nu-l va uita niciodată.

Mabel i-a înapoiat banii până la ultima centimă, niciodată însă nu va putea să-i mulţumească îndeajuns pentru suportul moral pe care tatăl şi fiica i l-au dat.

La gândul că nu-i destăinuise Larei taina ei, Mabel se ruşină. Dar cum ar fi putut să-i mărturisească celei mai bune prietene greşeala teribilă pe care o comisese? N-ar fi avut decât o singură circumstanţă atenuantă, şi asta nesemnificativă: propria ei naivitate. Căci la vremea aceea ea credea cu adevărat că Marcus o iubeşte. A crezut din adâncul sufletului…

În sfârşit; ce rost mai are să insiste asupra acestei vechi erori din trecut? Se întorcea la Deveril House pentru un singur motiv: verişoarele şi fetiţele unchiului ei şi ale mamei lui Marcus, care îi lipsiseră enorm şi pe care n-ar fi cutezat niciodată să le mai caute, dacă Susie n-ar fi citit din întâmplare pe coperta unei cărţi numele ilustratorului, numele lui Mabel. Susie s-a apucat să-i scrie pe adresa editorului şi aşa au corespondat timp de opt luni.

Corespondenţă despre care Marcus probabil că nu ştie nimic.

Puţin câte puţin, Mabel simţi că starea de slăbiciune începe s-o părăsească. Porni motorul şi prudentă, se înscrise pe şosea.

„Crizele" astea, cum le numea ea, o lăsau fără putere. De-a lungul anilor se ameliorase mult. De altfel, învăţase să recunoască „simptomele"… Se manifestau în apropierea Crăciunului sau a altor sărbători familiale… în astfel de momente, trecutul refuza să rămână închis în străfundurile

memoriei. Trase cu ochiul în oglinda retrovizoare şi constată că obrazul încă îi mai trăda tulburarea. Trebuie să-mi vin în fire, îşi spuse, să mă întorc în prezent…

Ce-ar putea s-o aştepte la Deveril House? De ce Susie i-a scris o scrisoare atât de dramatică? Fără îndoială verişoara ei nu ştia de ce Mabel plecase atunci: Marcus, bunicul şi ea. Bunicul murise… Mabel a avut un soc când, într-o dimineaţă, a aflat ştirea dintr-un ziar. Sir Charles Deveril… Nu s-a dus la înmormântare, silindu-se să nu ia în seamă mesajul atât de răscolitor tipărit în articol: „Mabel, întoarce-te la noi!“

I-au trebuit ani ca să-şi înfrângă sentimentele, dar astăzi era vindecată. Pasiunea adolescentină era, în sfârşit, stinsă. Niciun tăciune nu mai mocnea sub cenuşă. „Atunci de ce te întorci, dacă pasiunea ta pentru Marcus a dispărut?” şopti minuscula voce, insinuantă. Revenea pentru verişoarele ei… pentru că ea ştia cel mai bine de ce nebunii sunt în stare adolescentele… Şi în definitiv, venea acasă la ea… căci Deveril House n-a încetat nicio clipă să fie locul ei de baştină.

Construită în timpul dinastiei Stuart, casa impunea prin zidurile ei groase şi înalte, din pietre roase de anotimpuri. Iedera care se căţăra pe faţada răsăriteană părea că o ocroteşte de rafalele furioase ce suflau iama dinspre Marea Nordului.

Sub domnia lui George al IV-lea, i-a fost adăugată o superbă intrare palatină. Apoi, patima jocurilor de noroc a topit o bună parte din averea Deverililor şi urmaşii au fost nevoiţi să aştepte epoca victoriană ca să-şi redreseze finanţele. Strămoşii lui Mabel au investit bani în sectorul foarte lucrativ al căilor ferate.

Apoi, cele două războaie mondiale au epuizat iarăşi resursele familiei: aproape tot pământul a fost vândut, n-au mai rămas decât fermele încredinţate arendaşilor şi casa cu terenul din jur. Proprietatea s-a păstrat intactă şi bunicul,

Charles Deveril, a lăsat-o, conform tradiţiei, nepoatelor sale Deveril: Susie, Sara şi Mabel.

Deci, avea tot dreptul să considere Deveril House căminul ei. Marcus locuia acolo, doar în calitatea lui de tutore legal al surorilor sale vitrege.

Această responsabilitate nu era deloc uşoară. Administrarea unei proprietăţi atât de mari era foarte dificilă, viitorul nefiind deloc promiţător. Puţinii ani cât Mabel stătuse la Deveril House, avusese ocazia să vadă multe domenii asemănătoare căzând în ghearele speculanţilor de terenuri. Cheltuielile de întreţinere ajungeau la sume exorbitante şi proprietarii erau constrânşi să vândă.

Dar câtă vreme Marcus se afla acolo, aşa ceva nu se putea întâmpla. Sir Charles Deveril fusese deosebit de prudent, iar Marcus, cu toate defectele lui (care vor fi fost ele) ştia să facă fată grelei sarcini ce îi apăsa umerii.

În acest colţişor al Scoţiei plin de legende, superstiţii şi tradiţii, credinţa că Deverilii sunt blestemaţi se trăgea de la o străveche poveste de dragoste. Cândva, nimeni nu mai ştia când, o ţigancă şi un Deveril s-au iubit cu patimă. Numai că fericirea lor a fost foarte scurtă. El s-a însurat cu o fată bogată de rangul lui, iar ţiganca, părăsită şi uitată, şi-a blestemat amantul cu urmaşii lui cu tot.

Toate familiile mari care trăiesc la ţară îşi au legendele lor, gândi Mabel, este stupid să cred în asemenea poveşti. Marcus cel puţin, raţională ea mai departe, în timp ce maşina urca ultima colină care o mai despărţea de Deveril House, Marcus este scutit de blestem. El nu este un Deveril decât prin căsătoria mamei lui cu unul dintre fiii bunicului. Ceea ce, nu l-a împiedicat pe Sir Charles Deveril să-l considere sufleteşte nepot bun şi demnul său urmaş.

Bietul bătrân, profund lovit de morţile tragice ale băieţilor şi nurorilor sale, avusese un preinfarct. De atunci Marcus a

făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să-l menajeze şi să-l elibereze de problemele proprietăţii. Datorită lui, se poate spune că sărmanul bătrân a putut să-şi sfârşească zilele într-o oarecare linişte.

Fără să-şi dea seama, Mabel încetini. Opri maşina şi se dădu jos pentru câteva minute. Din locul ăsta, ştia că se poate vedea casa. Cu mâna streaşină la ochi, zări Deveril House, înălţându-se solidă dar zveltă, deasupra câmpiei.

Tânăra femeie distingea perfect linia fără cusur a aleii principale, cât şi pe cea a parcului, desenate de un elev al celebrului peisagist Capability Brown, care dovedise cu prisosinţă talentul marelui său maestru.

Desluşi până şi lebedele de pe lac. Mabel îşi aminti ziua când copilul unui fermier a încercat să tragă cu puşca în majestuoasele păsări şi se revăzu fugind înspăimântată spre Marcus, implorându-l să intervină.

Asta s-a petrecut curând după moartea părinţilor, când Deveril House încă nu devenise căminul ei… când se agăţa de Marcus ca de singurul reper stabil într-un univers care, pentru ea, se prăbuşea necontenit.

Marcus se comportase întotdeauna desăvârşit faţă de ea. Poate… prea desăvârşit, prea blând, prea gentil, încât s-a pomenit îndrăgostită de el cu toată impetuozitatea vârstei.

Marcus era cu zece ani mai mare decât ea, deci un adult care putea deveni oricând confidentul adolescentei, un bărbat experimentat, seducător. Neexistând între ei nicio legătură de sânge, admiraţia exagerată pe care el i-o inspira a devenit, foarte repede, adevărată pasiune. De ce a trebuit să strice totul? Cum s-a încurcat în propriile ei fantasme într-atât, încât să creadă că Marcus îi împărtăşeşte sentimentele? Că nu aştepta decât să devină femeie ca s-o ia de soţie?

Ea era singura vinovată! EA a minţit deliberat cu privire la relaţiile dintre ei. EA singură a încercat să… Nu! Există

lucruri pe care, chiar şi astăzi, nu poate să le recunoască, adevăruri inacceptabile… Să faci faţă propriilor tale sentimente este o încercare foarte dură, de aceea Mabel refuzase realitatea, adevărul…

Nebună de gelozie, a vrut cu bună ştiinţă, perfect conştientă, să îl distrugă pe Marcus. Cel puţin, de asta a acuzat-o el. Şi ea, năucită că toate speranţele i se năruiseră, nu l-a contrazis. Cum ar fi putut să spună că a minţit din naivitate şi dintr-o devastatoare gelozie? Că a făcut-o pentru că era convinsă că pe ea o va lua în căsătorie şi nu ca să-i strice logodna proaspăt anunţată? Ce folos? Când şi-a dat seama de câtă inconştienţă dăduse dovadă, era prea târziu. În faţa viselor ei condamnate şi ucise, a refuzat să rostească fie şi un singur cuvânt în apărarea ei. L-a ascultat pe Marcus, turbat de furie, vărsându-şi năduful.

Şi pe urmă, odată cu venirea nopţii, a fugit ca o hoaţă, urmărită de cuvintele lui…

Epuizată de retrăirea aducerilor aminte, Mabel se urcă din nou la volan. Oare tot nu învăţase, de-a lungul atâtor ani, că nu servea la nimic să se frământe? Doar renunţase de mult să se mai pedepsească, acceptase faptul că nimic nu poate schimba trecutul, că ceva odată înfăptuit, rămâne aşa pentru totdeauna…

Din corespondenţa ei cu Susie, aflase o veste care o tulburase nespus: Marcus nu se însurase, nu era căsătorit… Ce speranţă nebună o invadase! Poate din pricina asta se afla astăzi în faţa grilajului de la Deveril House.

Mabel parcă maşina după casă, în curtea pavată din spate, unde în urmă cu secole, răsunaseră tropăiturile cailor şi paşii valeţilor. Acum grajdurile erau goale şi valeţii de mult dispăruţi. Doamna Martin, guvernanta din perioada lui Mabel, îşi ducea liniştită zilele cine ştie pe unde, în vreo pensiune, iar pe cealaltă, Doamna Nesbitt, despre care Susie

îi scrisese în treacăt, nu prea izbutea să şi-o imagineze.

Împinse uşa de la bucătărie şi intră. Nimic nu se schimbase! încăperea mare avea acelaşi aer solemn, cu masa solemnă ocupând întregul centru. Copilă fiind, primul lucru care o încântase aici, fusese mirosul specific de condimente şi de mâncare înăbuşită răspândit pretutindeni. Soţia unchiului ei, fusese mai mult decât o excelentă gospodină… îşi cultiva singură legumele şi condimentele, uscând plantele mirositoare aşezate pe rafturi în grămăjoare, într-o cămară încuiată, parfumul lor înţepător impregnând atmosfera.

Mabel învăţase să gătească de la mama ei, dar mătuşa Ruth îi arătase cum o ocupaţie zilnică atât de banală, poate deveni măiestrie.

Ce mai rămăsese din toată arta mătuşii Ruth?

Nimic – îşi zise Mabel. Bucătăria era pustie, lipsită de căldura familiară din trecut.

Asaltată la fiecare pas de mii de aduceri aminte, traversă un culoar îngust şi împinse uşa care delimita lumea servitorilor de universul stăpânilor de la Deveril House.

Parchetul, altădată ceruit impecabil, era acoperit de praf – Mabel se încruntă: o pată de soare, strecurându-se prin ferestre, accentua aspectul dezolant al holului mare, pătrat, în care te întâmpinau şase imense uşi de acaju. Mabel se duse fără ezitare la una dintre ele şi puse mâna pe clanţă. Contactul cu metalul rece îi produse un frison. În ciuda masivităţii, uşile se deschideau uşor şi în ciuda secolelor, balamalele nu scârţâiau.

Intră. O clipă, Mabel crezu că nu este nimeni înăuntru. Şi camera asta părea părăsită. Fusese biroul bunicului; acum era domeniul personal al lui Marcus.

Prin ferestre se vedea aleea principală afundându-se în adâncul parcului. Biblioteca din acaju, plină cu volume enorme, legate, încadra căminul, înălţându-se până la tavan.

Un Deveril, sub domnia reginei Victoria, tapetase pereţii cu mătase verde închis, dând încăperii o notă bărbătească şi creând o penumbră intimidantă.

În faţa ferestrelor, perdelele din aceeaşi mătase verde atingeau uşor un imens covor de Aubusson tot verde, dar atât de închis, încât Mabel crezuse multă vreme că este negru.

Singurele piese de mobilier erau două fotolii uriaşe aşezate în preajma căminului şi un birou vechi cu scaunul său.

Fără să facă zgomot, Mabel înaintă şi se opri brusc: scaunul biroului era ocupat de un bărbat stând cu spatele spre ea. Avea un picior pus în ghips şi îl ţinea întins pe un taburet.

Mabel ştiu cine este, fără să-i vadă fata. I-a trebuit tot curajul să nu se întoarcă şi să fugă cât mai avea timp.

Ocoli scaunul ca să ajungă în faţa bărbatului şi, cu o voce care nu trăda nicio emoţie, spuse:

— Bună ziua, Marcus.

Capitolul II

Marcus se schimbase atât de puţin, încât privindu-l avea senzaţia că a făcut doar un pas şi a trecut peste zece ani.

Totuşi părul său negru avea uşoare nuanţe argintii, insesizabile la prima vedere. Mabel regăsi în ochii lui acelaşi cenuşiu pur şi rece al apelor Mării Nordului şi aceeaşi acuitate, aceeaşi putere îngrozitoare de a o răscoli până în adâncul sufletului.

Emana aceeaşi impresie extraordinară de vigoare, cu toate că era imobilizat, nu numai cu piciorul, ci şi cu un braţ în ghips. Mabel remarcă mai ales aerul autoritar care, adolescentă fiind, îi provoca o stare teribilă de nervozitate.

Foarte ciudat! Să o mai impresioneze tot atât de mult personalitatea lui Marcus?! Doar întâlnise atâţia bărbaţi siguri de ei, cărora succesul le surâdea! Poate păstrase, pur şi simplu, senzaţia de teamă admirativă pe care Marcus i-o inspira când era mică. Fără îndoială că ea îi acorda o putere pe care, în realitate, el n-o avea! Simţi că începe să tremure ca odinioară, sub privirea rece şi inchizitorială a ochilor lui cenuşii. Ca să-şi ascundă stânjeneala, Mabel îşi plecă pleoapele şi nu văzu emoţia zugrăvită timp de o clipă pe faţa lui Marcus, emoţie care dispăru când rosti cu voce aspră:

— Mabel! Ce dracu' faci aici?

— Susie mi-a scris. M-a implorat să vin.

La auzul acestor cuvinte, o lucire de furie îi străbătu pupilele, dar îşi reveni imediat. Marcus era maestru în arta de a-şi ascunde stările sufleteşti, iar stăpânirea lui de sine o exaspera pe Mabel, fiindcă avea senzaţia că se loveşte tot timpul de un zid de indiferenţă. Nu-l văzuse cu adevărat furios decât o singură dată… în acea faimoasă noapte când ea fugise.

Mai era şi o altă latură a personalităţii lui Marcus pe care Mabel n-o suporta: permanenta lui ironie cu care ţinea la distanţă pe toată lumea. Un individ aparte, inaccesibil şi tocmai de aceea fascinant, aşa apăruse el adolescentei de odinioară.

Mabel nu mai întâlnise niciodată la vreun bărbat acest amestec de forţă şi detaşare. Şi, slavă Domnului, avusese ocazia să fie înconjurată de tot felul de oameni, majoritatea artişti!

— Ca să se apere de ei, adoptase stilul lui Marcus: devenise insensibilă. Pentru majoritatea cunoscuţilor ei, Mabel trecea drept o femeie trufaşă şi foarte ascunsă; puţini se încumetau s-o abordeze. Exact ceea ce urmărea ea…

Analizându-şi propria ei atitudine, Mabel începu, la un

moment dat, să-şi pună întrebări privitoare la stăpânul de la Deveril House. În urma cărui eveniment nenorocit se hotărâse oare să se arate el atât de distant? Care era adevăratul lui fel de a fi, dincolo de această faţadă de gheaţă? După zece ani, tânăra femeie se simţea tentată să-l cunoască mai bine, să descopere secretul lui Marcus.

Pentru prima oară se întâlneau de la egal la egal. Trecerea anilor acoperise prăpastia care îi despărţea. Adolescenta stângace şi rebelă devenise o femeie aşezată, sigură de ea. Doar ostilitatea sălbatică, încăpăţânată, care se crease între ei în acea noapte de pomină rămăsese, în ciuda timpului.

Marcus nu este însurat – acest gând trezi în ea o senzaţie de vinovăţie. Este neînsurat din pricina celor ce îi făcuse ea? Mabel nu avu timp să analizeze întrebarea, căci stăpânul de la Deveril House reluă pe un ton tăios:

— De cât timp eşti în corespondenţă cu Susie?

Făcu o tentativă să se ridice, dar nu izbuti. Pentru prima oară, Marcus se găsea într-o situaţie evident dezavantajoasă. Plus surpriza: sosirea ei neaşteptată îl şocase. Cât despre Mabel, văzându-l stând jos, avu o senzaţie bizară. O dominase întotdeauna cu statura lui, astfel încât era nevoită să ridice ochii spre el când îi vorbea. Dar chiar şi aşa, magnetismul pe care îl degaja nu-şi pierduse câtuşi de puţin efectul asupra ei. Oare ce femeie ar fi putut rezista farmecului său? Niciuna. Cel puţin asta era convingerea lui Mabel.

În perioada când locuise la Deveril House, Mabel fusese impresionată de numărul fetelor care-l căutau la telefon, sau veneau să-l vadă. Avusese multe prietene dar niciodată nu simţise pentru ele decât o simpatie trecătoare. Roasă de curiozitate, Mabel îl întrebase atunci de ce nu are o prietenă mai apropiată, iar el îi răspunsese râzând:

— Eu aştept femeia ideală, Mabel, aceea cu care o să

doresc să-mi petrec tot restul vieţii. Deocamdată, încă n-am găsit-o.

Din ziua aceea, în naivitatea ei, se rugase fierbinte, seară de seară la Dumnezeu, ca Marcus să nu găsească femeia ideală până ce ea n-o să crească mare…

Înainte să plece la universitate, Mabel considerase că a sosit momentul: la şaptesprezece ani nu mai era un copil, era adultă! Pentru o demnă celebrare a aniversării ei, în luna iulie, Marcus şi bunicul au organizat o serbare grandioasă. Cu această ocazie bunicul i-a oferit toate bijuteriile care aparţinuseră mamei ei: un colier de perle, un pandantiv cu diamante şi alte podoabe rafinate aparţinând familiei de generaţii întregi. Printre ele era o broşă încântătoare din epoca victoriană, Mabel îşi amintea foarte bine. Dar cadoul care i-a plăcut cel mai mult a fost o pereche de cercei cu două pietre solitare, darul lui Marcus. Îi lăsase la Deveril House în noaptea când a fugit… atunci când şi-a dat seama că Marcus n-o iubeşte.

Încă i se mai zbăteau în urechi ecourile certei lor de atunci…

După ce îşi dezlănţuise furia fără rezerve, Marcus o întrebase cu un glas în care vibra amărăciunea:

De ce? Spune-mi doar atât, de ce?

Ea întorsese capul să nu-l vadă şi închizându-se într-o muţenie încăpăţânată, tăcuse îndelung, prea zdrobită de adevărul pe care-l descoperise ca să se mai apere.

— Ai face mai bine să pleci, Mabel. Du-te până nu comit ceva ireparabil.

Se îndreptase spre uşă ca un automat, bolnavă de ruşine, tremurând lovită de vorbele pe care e i le aruncase. Când ajunsese în prag, el adăugase implacabil:

— Puţin îţi pasă că ai reacţionat ca o proastă! îţi este perfect egal, nu-i aşa?

Reuşise să răspundă, luptându-se cu lacrimile din răsputeri:

— Nu-i adevărat, dar n-ajută la nimic s-o spun…

El aprobase cu dispreţ:

— Într-adevăr… Sper să nu te mai văd niciodată. Niciodată, mă auzi? Nu suport să te mai văd, Mabel. Dispari de aici şi să nu te mai întorci vreodată. Este clar?

Dispari de aici şi să nu te mai întorci vreodată! Fraza asta a obsedat-o până în zori. Plângând ghemuită în patul ei, Mabel a înţeles că nu-i mai rămânea decât o singură soluţie: să dispară! Nimeni nu avea nevoie de ea la Deveril…

Trecutul se îndepărtă, întorcându-se în adâncurile memoriei…

De fapt, Deveril House era mai mult casa ei decât a lui Marcus, numai că din clipa când – rămăsese orfană şi venise să trăiască aici, asociase casa cu Marcus. Din pricina acestei asocieri, a acestei convingeri, nu şi-a mai îngăduit apoi să sufere că părăsise casa. De vreme ce era nevoită să-l uite pe Marcus, s-a luptat să se detaşeze şi de propria ei casă.

Şi a reuşit, felicitându-se pentru asta, chiar dacă preţul plătit a fost uneori prea mare. În mintea ei, episoade răzleţe din trecut se perindau alandala, hărţuind-o. Astfel, ţinea minte cu o precizie halucinantă sărutul pe care Marcus i l-a dat la aniversarea ei, în timpul petrecerii. Primul ei sărut… Emoţia, vârtejul care o transportase atunci… îşi amintea dulceaţa buzelor lui Marcus peste ale ei, ameţeala, exaltarea, fierbinţeala care o cuprinsese… Ardoarea adolescenţei cu care descoperise *dorinţa…*

— Te-am întrebat ceva, Mabel! De când îţi scrie Susie?

Tânăra femeie încremeni şi roşi, la gândul că se lăsase furată de amintiri.

— Nu ştiu. Are vreo importanţă? în tot cazul, de vreo câteva luni… Timp suficient să mi se destăinuie… Chiar, unde

este Susie? adăugă cu un ton inocent.

— Este la o plimbare cu o prietenă. Ce ţi-a spus Susie ca să te facă să vii atât de repede? A săvârşit un adevărat miracol… îmi amintesc că la moartea bunicului tău am publicat anunţuri în toate ziarele şi revistele, implorându-te să te întorci.

— Era altceva, spuse Mabel în defensivă. Bunicul era oricum mort… întoarcerea mea nu l-ar fi ajutat cu nimic. Se trădase. Era o mărturisire indirectă că citise anunţurile. Nu mai puteam face nimic, adăugă, repetându-se. Acum este cu totul altă situaţie.

Eu sunt cu totul alta, ar fi vrut ea să spună. Era incapabilă să rostească cu voce tare. Şi incapabilă să admită că i-au trebuit zece ani ca să găsească puterea şi seninătatea necesare revenirii la Deveril House.

— Totuşi, nu mi-ai răspuns! Ce ţi-a povestit Susie în faimoasa ei scrisoare?

— Îmi pare rău, asta nu te priveşte. Unde este doamna Nesbitt? Eu aş…

Uşa fii dată de perete şi o tânără brunetă încântătoare îşi făcu apariţia. Mai în vârstă decât Mabel, izbea prin siguranţă şi eleganţă.

Hotărât, Mabel o detestă din prima clipă. De ce? Nu era în stare să explice, dar nu putea face nimic împotriva antipatiei pe care această femeie i-a inspirat-o pe loc. Cât despre noua venită, nici nu încercă să-şi ascundă ostilitatea.

Cu voce fals jovială, lansă:

— Cum se mai simte astăzi sărmanul meu logodnic? Marcus, scumpule, a cui este maşina de afară? Ai găsit pe cineva în locul doamnei Nesbitt? Sper, cel puţin, că asta o să reziste mai mult decât cealaltă. Ar trebui să înveţi să te controlezi.

— Îmi pare rău, Lorene, n-am găsit altă menajeră.

Lorene se întoarse spre Mabel şi o studie cu răceală.

— Atunci cine-i persoana? întrebă ea. Mărturisesc că sunt intrigată…

— Mabel Deveril, verişoara mea prin alianţă. Doar dacă nu şi-a schimbat numele, măritându-se. Este cazul, Mabel?

Ce ton agresiv! întrebarea o descumpăni pe Mabel. Ar fi crezut-o în stare să se mărite, după tot ce se petrecuse între ei? Uite că ea n-a putut, în schimb, el era logodit! încercă să-şi înăbuşe gelozia care o năpădise dintr-odată. Ştirea o năucise, cu toate că nu voia să recunoască.

— Desigur, îmi amintesc! exclamă Lorene, măsurând-o pe Mabel. Ai plecat de acasă într-un fel cam… brusc, nu? Marcus nu mi-a dezvăluit niciodată nimic asupra acestui subiect şi bine a făcut. Poveştile de familie mă plictisesc. Pe tine, nu? Lorene avu un surâs deplasat şi conchise: în tot cazul, când o fată tânără îşi părăseşte astfel căminul, nu se poate trage decât o singură concluzie.

Această declaraţie congelă atmosfera. Câteva secunde domni tăcerea, apoi Mabel spuse, plină de sarcasm:

— Într-adevăr?

Marcus interveni brutal:

— Ajunge, Lorene! Adolescentele pot avea mii de alte motive să plece de acasă, fără ca la mijloc să fie cine ştie ce mister. Mabel a plecat…

— Pentru că voiam să urmez o scoală de arte plastice la Londra, iar bunicul voia să mă trimită la un colegiu din Kent.

O clipă, Mabel tremurase: Marcus n-o să se apuce să-i povestească acestei femei adevărul! De teamă, Mabel îi tăiase vorba, nu cumva să le fi fost trădat secretul.

— Aşadar nu există nimeni care să se ocupe de gospodărie? întrebă Mabel, schimbând subiectul.

— Nu, răspunse Marcus. Nimeni…

— Apropo, Marcus, este interesul tău să-ţi păstrezi calmul,

zise Lorene. Tata mi-a spus că, din păcate, nu poţi scăpa de ghips decât peste şase săptămâni.

Marcus scăpă o înjurătură şi îşi trecu nervos degetele prin păr. O şuviţă rebelă i se ridică în creştetul capului şi Mabel nu se putu opri să nu surâdă.

— Ce te face să râzi? întrebă el iritat.

— Părul tău, dacă vrei să ştii. Şi cred că este pentru prima oară când te aud înjurând! Ce ţi s-a întâmplat, ai căzut de pe cal?

Marcus nu-i răspunse, mulţumindu-se s-o fixeze cu privirea aceea glacială de care se temea Mabel, pentru că devenea vulnerabilă. Fără să-şi dea seama, o străbătu un fior şi ea se cutremură puţin.

— Dumnezeule, Mabel! exclamă Lorene. Ţie ţi-e frig! Bineînţeles că nu mai eşti obişnuită cu clima scoţiană. Ce noroc ai că locuieşti la Londra! Te invidiez. Încerc şi eu să mă duc cât mai des să îmi văd prietenii, dar este destul de complicat. Lucrul la clinica tatălui meu îmi răpeşte tot timpul… Nu-mi rămâne o clipă pentru mine. Firește, lui Marcus nu-i place să mă vadă atât de ocupată, nu-i aşa, scumpule? îi surâse lui Marcus, care nu reacţionă în nici un fel. Fără să se sinchisească deloc, urmă:

— Presupun că eşti în trecere? întrebarea părea prietenească, dar Mabel nu se lăsă păcălită de această amabilitate de suprafaţă.

— Încă nu ştiu, răspunse ea. Totul depinde de…

— De ce? întrebă Marcus cu asprime.

Voia să scape de ea cât mai repede, era limpede! Această constatare o răni pe Mabel, chiar dacă se aşteptase ca lucrurile să se petreacă aşa.

— Totul depinde de motivul pentru care Susie mi-a cerut să vin.

— Susie ţi-a scris?!? Expresia Lorenei se transformă pe

loc. Furioasă, continuă: Marcus, puştoaica asta merge prea departe! Continui să-ţi repet că trebuie neapărat internată într-un pension. Şi ea şi soră-sa. Pentru binele lor!… îndulci tonul, adăugând: Şi al nostru, când vom fi căsătoriţi… în tot cazul, acum că doamna Nesbitt a plecat, nici nu ai altă soluţie, de vreme ce eşti imobilizat cu fracturile tale. Nu putem să abuzăm la nesfârşit de răbdarea prietenilor noştri. Eu le-aş duce bucuroasă la scoală, dar trebuie să fiu la clinică. Sincer vorbind, fetele astea sunt prea răsfăţate! Câţiva ani de internat le-ar pregăti pentru viaţă, iar noi am avea, în sfârşit, parte de puţină intimitate. Oricum, căsătoria noastră va fi în iunie şi până atunci trebuie rezolvată problema.

Deci, pentru Lorene, singurul mod de a le ajuta pe Susie şi pe Sara era să le trimită la internat!

Mabel cunoscuse multe femei ca Lorene, egoiste, pline de ele însele, femei insensibile, aparent fragile, dar de fapt. Dure ca piatra. Era evident că Lorene ţinea cu tot dinadinsul să scape de cele două surori, căci insistă:

— În plus, Marcus, tu n-ai să te poţi ocupa de ele. O să-ţi trebuiască încă trei luni de repaos după ce ţi se va scoate ghipsul, ca să faci tot ce va fi necesar să-ţi recuperezi piciorul. Chicotind uşor jenată, adăugă: Mă simt atât de vinovată…

— Nu tu eşti vinovată că a luat-o calul razna!

Un cal care o ia razna?!? Mabel era uimită. Cunoscând talentul lui Marcus în materie de călărie, era greu să ţi-l imaginezi pierzându-şi controlul în sa. Iar accidentul trebuie că a fost serios dacă şi-a rupt braţul şi piciorul.

— Ştii, scumpule, dar ştiu şi toate complicaţiile care decurg din pricina imobilizării tale. Cum ai să te descurci cu afacerile?

— Asociatul meu şi-a asumat răspunderea. Iar de

administraţie sunt apt să mă ocup. Secretara va veni aici să lucreze cu mine, de trei ori pe săptămână…

— Femeia asta este o perlă!

Vocea Lorenei suna fals.

— Dar bagă de seamă, scumpule, soţul ei este mai mult plecat şi bănuiesc că ea este puţin îndrăgostită de tine. Să n-o laşi să-şi facă iluzii. Gândeşte-te la toate neplăcerile pe care le-ai mai avut… Cât despre surorile tale… îi adresă lui Mabel un surâs suav şi continuă: Sunt convinsă că Mabel îmi înţelege îngrijorarea. Eşti destul de tânără ca să-ţi aminteşti ce frământări te preocupă într-o anumită perioadă. Vreau să spun că fetele, la o anumită vârstă, nu sunt întotdeauna conştiente de răul pe care îl pot provoca, nu-i aşa? Sunt capabile să determine o sumedenie de catastrofe! De altfel, ne ajunge mereu la urechi câte un scandal privitor la profesorii ce se trezesc cu viaţa distrusă din pricina fanteziilor unor şcolăriţe cu prea multă imaginaţie…

— Lorene! o întrerupse Marcus, enervat.

Mabel îşi spuse că Lorene era departe de a-şi da seama cât de aproape era de adevăr, schiţând un portret care i s-ar fi potrivit ei, când fusese adolescentă…

— Sunt de acord cu Lorene, replică rece. Pot avea loc întâmplări regretabile în astfel de cazuri. Din fericire, noi am depăşit vârsta comportamentelor stupide… Ei bine, vă las… Presupun că muriţi de nerăbdare să fiţi singuri. Urc să-mi desfac valizele. Sper că odaia mea a rămas neocupată?!

Privirea lui Marcus luci de necaz. N-are decât, îşi spuse Mabel, cu atât mai bine dacă se supără că rămân aici! Acum pricepea de ce Susie îi lansase strigătul de ajutor! Lorene era periculoasă…

Cu toate că legătura dintre Marcus şi surorile lui era foarte solidă, de data asta părea că el refuză rolul de părinte adoptiv…

Ruth, mama lui Marcus, pe care Mabel o cunoscuse cu adevărat abia după ce rămăsese orfană, se căsătorise la optsprezece ani cu un bărbat pe care îl adorase şi cu care l-a avut pe Marcus. Ofiţer de carieră, soţul ei a murit pe front, când Marcus nu împlinise niciun an. Biata femeie trebuie că a avut o viaţă plină de suferinţe până l-a cunoscut pe unchiul lui Mabel şi s-a căsătorit cu el. Pe atunci Marcus avea vreo şapte ani. La un an după căsătorie, Ruth a născut-o pe Susie, apoi pe Sara. Mabel se întreba dacă Marcus, copil fiind, a fost gelos pe surorile lui vitrege, ceea ce, într-o oarecare măsură, ar fi fost de aşteptat. Chiar dacă fusese, Marcus n-a arătat-o niciodată.

Cât timp Mabel a dus o viaţă fericită alături de părinţii ei, în rarele vizite pe care le făceau împreună la Deveril House, Marcus nu reprezentase pentru Mabel nimic deosebit. După accidentul mortal al părinţilor ei, Mabel a fost luată de unchiul ei şi instalată la Deveril House. Foarte repede, Marcus a devenit confidentul ei, persoana în care avea absolută încredere, fiinţa care, credea ea, n-o va părăsi niciodată. Rămasă fără părinţi, Mabel s-a agăţat de Marcus cu toată disperarea copilului înstrăinat. Între ei domnea o înţelegere perfectă, se crease un soi de comunicare, ce conta enorm în ochii lui Mabel. Ah, dacă această perioadă binecuvântată ar fi durat mereu… Din păcate, Mabel stricase totul…

Gândul la visele ei de adolescentă îi era insuportabil. Vise pe care se străduise să le alunge din amintire. Vise care i-au distrus propriul univers. Vise care lăsaseră urme adânci. Vise care i-au provocat atâta suferinţă, atâta durere…

Dar şi Marcus suferise, nu trebuia să uite asta. Oare o iubise mult pe fata aceea cu care se logodise atunci? Lorene ştia că mai fusese o dată logodit? Ce caraghios! îşi spuse Mabel, realizând că nici măcar nu cunoştea numele aceleia

pe care o socotise rivala ei. Când se iscase scandalul, ea nu l-a mai lăsat pe Marcus să vorbească. Vestea logodnei o înnebunise.

S-a înfuriat cumplit şi, ieşindu-şi din fire, l-a insultat. Nu! Marcus nu avea dreptul să fie atras de altă femeie! Ea, Mabel, îl iubea şi îl dorea. Trebuia să fie numai al ei, aşa simţea, dar de spus, a spus cu totul altceva… Dragostea nemăsurată a orbit-o şi a rostit cuvinte de o gravitate ireparabilă…

CAPITOLUL III

Camera, destinată cândva lui Mabel de mătuşa Ruth, se găsea la primul etaj. Ferestrele se deschideau spre parc, în spatele casei.

Mabel deschise uşa sf rămase nemişcată în prag, cuprinsă dintr-odată de nostalgie. Cât de mult îi lipsise camera asta, cu câtă grijă fusese aranjată pentru ea de mama lui Marcus! Distrusă de pierderea părinţilor, fetiţa de atunci nu remarcase patul cu colonade, luxul somptuos al perdelelor a căror ţesătură chinezească în culori delicate se asorta cu lemnăria începutului de secol XIX.

Un strat de praf acoperea consola căminului şi comoda veche, dar închizând ochii, Mabel revăzu clar ziua când a intrat pentru prima dată în această cameră. Acum realiza că, fără să vrea, înregistrase şi păstrase toată atmosfera acestui loc… Mobilierul, atunci proaspăt lustruit, îmbălsăma camera, amestecându-şi mirosul cu miresmele discrete ale întregii case. Perdelele erau atârnate de pologul patului, drapate în jurul măsuţei de toaletă aşezată în faţa ferestrei. Da, îşi amintea ziua sosirii ei la Deveril…

Mătuşa ei a ajutat-o să-şi desfacă bagajele, apoi, plină de tact, a lăsat-o singură în noul ei univers.

O imensă senzaţie de gol o năpădi când îşi aminti de

mătuşa ei dispărută. Câta inepuizabilă gentileţe, câtă tandreţe… Ruth o înţelegea pe Mabel din frânturi de cuvinte şi ştia cum s-o consoleze. Au trăit alături prea puţin şi Mabel nu a apreciat cum se cuvine meritele ei, norocul pe care l-a avut. Datorită lui Ruth casa Deveril era vie, primitoare, caldă, plăcută, o oază a liniştii. Moartea ei a fost cu atât mai crudă pentru cei dragi din jur, mai ales pentru cele două fetiţe lipsite de preţioasa prezenţă a mamei lor.

Mabel traversă camera ca să se uite pe fereastră. Văzut printre lacrimile ce-i inundaseră ochii, parcul situat în mijlocul câmpiei amintea un tablou impresionist – nici aici nu se schimbase nimic. Peisajul din preajma casei rămăsese acelaşi.

Mabel nu se aşteptase să trăiască cu atâta violenţă emoţia revederii locurilor. De fapt, asta o ajută să-şi dea seama cât de legată era de Deveril House. Mai mult ca oricând, simţi nevoia să-şi apere verişoarele de această „intrusă", frumoasa logodnică a lui Marcus. Susie şi Sara nu vor fi date afară din propria lor casă de această… această… Mabel se întrerupse căutând să găsească cel mai dur calificativ: această specie de copil răzgâiat şi nesuferit!

Cu un. Gest hotărât îşi puse valiza pe pat şi începu să despacheteze. Luă o bluză şi porni spre vechiul dulap. Deschizându-l, avu un şoc: fostele ei rochiţe stăteau aliniate cuminţi pe umeraşe! Niciodată nu şi-a imaginat că vor fi păstrate! Amuzată, descoperi rochia pe care o preferase cândva, lucrată dintr-un amestec de bumbac cu mătase, în culori ce sugerau peruzelele şi violetele. Apoi alta, pe care o detestase, încărcată cu volane… Deodată, cu degete tremurânde, pipăi un înveliş din plastic. Într-o husă, împăturită cu grijă, era rochia pe care o purtase la aniversarea celor şaptesprezece ani. Desfăcu husa şi fascinată, mângâie ţesătura de mătase. O inspiraţie de natură

artistică încolţi în mintea tinerei femei. Văzând şi pipăind rochia, un desen începu să prindă contur. Se duse la valiză, îşi scoase carnetul de schiţe de care nu se despărţea niciodată şi temându-se să nu-i fugă ideea, se apucă grăbită de lucru.

Câteva minute mai târziu, Mabel era total absorbită de creaţia ei, ruptă de restul lumii. Uşa scârţâi puţin din balamale, dar ea n-o auzi.

— Tot aici eşti?

Tresărind, Mabel scăpă creionul care-i căzu în poală, sub carnet. Marcus, aici?!? Trebuie că făcuse un efort considerabil să urce până la etaj cu cârjele lui… Şi cu ce drept dădea buzna în camera ei, fără să bată la uşă? Este adevărat? că, odinioară, nu s-ar fi formalizat. Dimpotrivă, seara aştepta nerăbdătoare clipa când el venea s-o vadă. Mabel se revăzu îmbrăcată cuminte într-o cămăşuţă de noapte din batist, încheiată până la gât. Marcus intra, stăteau puţin de vorbă, pe urmă rămânea lângă pat, până când ea adormea. Asta se petrecuse imediat după venirea ei la Deveril House. Nopţile ei erau populate de coşmaruri groaznice, pe care numai Marcus se pricepea să le îndepărteze.

De câte ori n-a stat el aici, aşezat în fotoliul de lângă fereastră, liniştind-o, asigurând-o de prezenţa lui, lăsând să se dezvolte între ei o intimitate… periculoasă?

— Ce faci, Mabel?

Tânăra femeie îl privi absentă, pierdută cum era în amintiri. Da, Marcus şi cu ea au fost atât?

De apropiaţi altădată, iar ea a distrus totul. A distrus totul cu propria ei prostie, cu nebunia ei, cu minciunile ei…

— Precum vezi, lucrez, răspunse, ascunzându-şi mâna care îi tremura sub carnetul de schiţe.

Aşadar, el nu ştia nimic despre ea, n-a căutat să afle ce este cu ea, ce a devenit, după ce fugise!

Şi totuşi, hotărârea de a se înscrie la Şcoala de... Arte plastice, lui i-o datora. Nu-i spusese el adesea că are aptitudini pentru desen? Plină de elan, Mabel vrusese să devină pictoriţă cu renume. Din păcate, a fost repede nevoită să abandoneze asemenea visuri de mărire şi să-şi găsească o ocupaţie care să-i asigure traiul.

— Să zicem că fac o schiţă, preciză ea. Sunt ilustratoare şi lucrez pentru mulţi scriitori.

Intenţiona să-i povestească cum a dat Susie de urma ei, dar se răzgândi.

— De ce nu te-ai mai întors, Mabel? Zadarnică întrebare… Marcus ştia răspunsul la fel de bine ca ea.

— Poate că nu am avut suficiente motive, până astăzi. În tot cazul, Susie a dorit să vin şi asta este singura cauză a revenim mele. Apropo, ele când se întorc?

— Curând… Spune-mi un lucru… A fost de ajuns o scrisoare ca să alergi încoace? îngăduie-mi să găsesc atitudinea ta cel puţin ciudată.

— Tonul scrisorii era destul de alarmant ca să-mi justifice atitudinea.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, grea, încărcată de o tensiune aproape palpabilă. Mabel îşi ţinea mâinile pe genunchi şi Marcus se uită pe furiş la degetele ei. Pe inelarul stâng nu era nicio verighetă. Dar să fi fost ăsta un semn destul de elocvent?

— Şi bărbatul vieţii tale? El nu a…

— Nu există niciun bărbat în viaţa mea! Crezi

Într-adevăr că după…

Se întrerupse, consternată că a spus prea mult. Cu vocea nesigură, continuă:

— Şi chiar dacă ar fi un bărbat… Sunt independentă şi n-am nevoie de autorizaţia nimănui ca să fac ce vreau.

— Este o viaţă care-ţi place, nu-i aşa? în ochii tăi libertatea

valorează mai mult decât un angajament serios. Fără îndoială preferi amantul, unui soţ?

— Nu înseamnă că dacă tu eşti pe punctul să te însori, toată lumea este tentată să te imite, Marcus. Apropo, nu te-am felicitat, adăugă, ridicându-şi creionul care între timp ajunsese jos. Sunt sigură că tu şi cu Lorene o să fiţi cât se poate de fericiţi împreună. Deci, în iunie o să fii un bărbat însurat… Ce păcat că nu puteţi face nunta mai devreme. Asta în caz că Lorene te-ar convinge să-ţi expediezi mai repede surorile la internat. Intenţionaţi să vă instalaţi amândoi aici, presupun…

Mabel se ridică şi văzu cu plăcere expresia încruntată a lui Marcus. Era clar că nu-i plăcea ca ea să se amestece în treburile lui. Perfect! în fond, era dreptul ei să pună la punct anumite chestiuni., dacă avea chef.

— Şi? În ce măsură te incomodează asta? întrebă el agresiv.

Sprijinit în cârje, părea că are dureri şi rabdă ca un martir, dar Mabel nu-l invită să se aşeze. În clipa aceea nutrea pentru Marcus o ură amplificată de amintiri.

— Casa asta este a noastră, a celor trei fete Deveril. Am moştenit-o de la bunicul nostru. Sper că n-ai uitat acest amănunt?

— Încerci să mă acuzi că vreau să vă iau moştenirea?

Poate n-ar fi trebuit să-l provoace atât de direct. Dar acum era prea târziu ca să mai dea înapoi.

— Nu chiar, în ceea ce mă priveşte. Dar oricum ai lua-o, casa este a fetelor.

— Şi a ta, nu?

La auzul acestor cuvinte, lui Mabel i se puse un nod în gât. Nu, nu mai era şi casa ei! Extrem de nervoasă, se duse spre pat şi începu să mângâie coloanele. Simţi sub degete lemnul neted şi călduţ… „Nu te lăsa cuprinsă de mânie“, îi suflă

vocea minusculă, „chiar dacă eşti cu nervii la pământ, nu-l lăsa pe Marcus să obţină vreun avantaj asupra ta“. Din clipa când s-a trezit cu Marcus în cameră, a ştiut că este prea fragilă ca să-l înfrunte, aşa că-i spuse cu tristeţe:

— Nu, Marcus, nu mai este casa mea…

Când se întoarse spre el, Mabel fii izbită de durerea profundă din ochii lui.

— Mabel, fir-ar să fie!

Incomodat de cârje, traversă odaia şi se propti în faţa ei. Apoi, cu un gest iute o apucă de braţ cu mâna validă.

Strânsoarea de fier o paralizează. Mabel îşi amintea foarte bine mâinile lui Marcus! Mâini de bărbat obişnuit cu munca. Mâini zdravene, sigure, aspre. Contactul lor îi era atât de familiar, de plăcut, încât pentru o clipă crezu că va leşina, copleşită de intensitatea emoţiilor pe care mâna lui le trezea în ea.

— Dă-mi drumul, Marcus! aproape ţipă ea. Şi Marcus interpretă reacţia ei ca un dezgust faţă de flinta lui. Îi dădu drumul imediat şi se îndepărtă de ea, stângaci. Covorul înăbuşea bocănitul cârjelor. Cu voce nesigură, îi lansă provocarea:

— Altădată nu reacţionai aşa…

Zgomotul unei maşini oprindu-se şi scrâşnind din frâne o scuti pe Mabel de răspuns. Marcus se duse la fereastră şi îi spuse peste umăr:

— Au sosit fetele.

Sunt salvată, îşi spuse Mabel şi mulţumi Cerului pentru această diversiune. Adunându-şi curajul, spuse:

— Dacă eşti de acord, as dori să vorbesc cu

Susie între patru ochi.

— La naiba, Mabel! Eu sunt tutorele, nu temnicerul lor! Şi tine minte un lucru: amândouă îmi sunt *mie* încredinţate, aşa că *eu* răspund de ele.

Cu alte cuvinte, n-o s-o lase să intervină în favoarea lor. Marcus avea acest drept, ea nu putea să nege.

Cu toată onestitatea, trebuia sa recunoască că el se purtase întotdeauna mai mult decât corect. Îi venea greu să-şi imagineze că el va lua vreodată vreo hotărâre împotriva surorilor sale vitrege. Dar exista Lorene… Oare câtă influenţă nefastă avea asupra lui? Cu discursurile ei perfide, această mică pacoste ar fi putut să-l convingă că internarea fetelor într-un pension era o soluţie ideală pentru ele.

Nu, situaţia nu era deloc simplă, îşi spuse Mabel, în timp ce îl urma pe Marcus, de-a lungul coridorului. Înainte de a şti ce tactică va trebui să adopte, era absolut necesar să vorbească cu Susie.

*

— … şi tu înţelegi, noi nu vrem să mergem la internat Ar fi groaznic, Sara n-ar mai putea călări şi…

Mabel ridică mâinile, cerându-i tinerei ei verişoare să tacă. De o jumătate de oră Susie îşi expunea plângerile cu volubilitate. Şi lista era lungă…

La început, adolescenta fusese surprinsă s-o vadă pe Mabel. La drept vorbind, nu şi-a imaginat că vara ei va veni, după ce va fi primit scrisoarea. La întrebările puse de Mabel, Susie răspunsese cât se poate de limpede: nici ei, nici Sarei nu le era frică de Marcus. Niciuna dintre ele nu se temea de vreo pedeapsă pentru că au corespondat pe ascuns cu verişoara lor.

După ce savuraseră o gustare, pregătită la repezeală de Mabel, din puţinele provizii găsite prin dulapuri, au urcat să stea de vorbă în sala de studii de la etajul al doilea.

— Deci, Susie, ce se întâmplă? Nu vreţi să mergeţi la internat?

— Tu ai vrea? Ai avea chef să te duci? ripostă Susie indignată. Şi asta numai ca să-i facem Lorenei pe plac! Vrea

să scape de noi! Nu ştiu ce l-a apucat pe Marcus să se logodească cu una ca ea. O detest! Nu are altă grijă decât să ne îndepărteze de el, vrea să rămână numai ea singură cu Marcus.

Mabel o privi visătoare şi răspunse:

— Îndrăgostiţii se comportă adesea astfel…

Susie încruntă sprâncenele, legănându-se cu scaunul.

Sala de studii, amenajată, cândva demult, în acest scop, văzuse generaţii de Deverili succedându-se între pereţii ei.

Elev fiind, tatăl lui Mabel îşi scrijelise iniţialele pe un pupitru din lemn masiv şi când, după moartea sa, Mabel a vrut să facă acelaşi lucru, Marcus i-a sugerat să alcătuiască un album cu fotografii şi anecdote despre toţi Deverilii care au învăţat în încăperea asta.

Proiectul a devenit repede un hobby pasionant. Bunicul i-a dat o cutie mare plină cu fotografii şi Mabel le-a aranjat într-un album, însoţindu-le cu schiţe, note şi expuneri ale evenimentelor pe care le imortalizau. Fără să vrea, Mabel aruncă o privire spre etajeră. Albumul era acolo, la locul lui…

Susie, observându-i privirea, întrebă:

— Tu ai făcut albumul, nu-i aşa? Marcus ne-a povestit tot. Era plin de haz înainte… Dar de când cu pacostea asta de Lorene, s-a schimbat complet.

— Probabil că are alte preocupări, de când s-a logodit.

Susie se cufundă în gânduri, apoi reluă brusc:

— Ştii că nu dorm împreună?! Cel puţin, nu aici. Presupun că Marcus nu vrea să ne dea exemple rele.

Această remarcă o făcu pe Mabel să surâdă. La şaisprezece ani, Susie era informată asupra adevărurilor esenţiale ale vieţii. Era mult mai matură decât fusese ea la aceeaşi vârstă.

— Cu cât îi observ mai mult, cu atât sunt mai sigură că Marcus n-o iubeşte pe Lorene, continuă Susie. N-o atinge niciodată.

— Te laşi influenţată de antipatia ta pentru Lorene… Ascultă, eu prefer să nu mai vorbim despre asta..

Mabel încercă să facă abstracţie de gelozia sfâşietoare care o invadă la imaginea lui Marcus şi a Lorenei înlănţuiţi cu pasiune…

Gândul că el o atinge… că îşi trece degetele prin părul ei negru răsfirându-i-l pe pernă, afundându-şi faţa în şuviţele ei, aspirându-le aroma… Nu, este prea mult! Se ridică în picioare forţându-se să uite reveriile adolescentei care îi îmbătaseră anii tineri. Cândva, visase că Marcus o iubea în felul acesta…

— Să nu mai vorbim? De ce nu, dacă ăsta este adevărul?

Susie părea jignită că a putut fi acuzată de subiectivism. Tânăra fată, cu temperamentul ei năvalnic şi răzvrătit, îi reamintea atât de puternic propria ei adolescenţă! Mabel avu un elan de simpatie pentru Susie şi încercă s-o ispitească, făcându-se avocatul diavolului:

— Poate că n-o să fie chiar atât de groaznic la internat… O să vă găsiţi prietene noi…

— N-o să fie groaznic?! O să fie nenorocire non-stop, asta o să fie! Prietene… Prietenele noastre sunt la Deveril! Ah, dacă aş putea să-i sucesc gâtul Lorenei! Moare de nerăbdare să scape de noi. Am auzit-o când îi spunea maică - şi că nu mai suportă să ne mai învârtim tot timpul printre picioarele ei. Ce creatură odioasă!… Se încruntă, căpătând o mutriţă fioroasă…

De fapt, cred că Marcus se însoară cu ea numai pentru că la Deveril House „lipseşte o prezenţă feminină“ – i-a vârât în cap ideea asta stupidă nevasta vicarului, doamna Simmonds. După ea, noi avem nevoie de cineva care s-o înlocuiască pe mama, de un ghid pentru viaţă şi nu mai ştiu de câte alte tâmpenii. La mai puţin de o lună după discuţia asta savantă, s-a logodit cu Lorene!

— Sunt convinsă că n-a fost decât o coincidenţă, Susie.

— Iar eu sunt convinsă de contrariu. Dacă Marcus a avut într-adevăr poftă să se însoare, de ce a aşteptat până acum? N-a mai fost niciodată logodit. Treizeci şi şapte de ani… Cam bătrân ca să ia o astfel de hotărâre!

Din nou Mabel schiţă un surâs. Evident, vârsta lui Marcus părea matusalemică unei fete de şaisprezece ani. Îşi imagină expresia lui Marcus, dacă ar fi auzit-o… în orice caz, era limpede că verişoarele ei nu erau de acord cu logodna lui Marcus din niciun punct de vedere şi că erau capabile de orice ca să împiedice căsătoria. Şi păreau chiar în stare să izbutească, drăcoaicele… Lorene ar trebui să fie mai atentă cum se poartă cu ele, avea de-a face cu un adversar redutabil… încercând să le tempereze, Mabel nădăjduia să-l scutească pe Marcus de o eventuală nouă suferinţă şi totodată să-şi răscumpere greşelile trecutului, eliberându-se o dată pentru totdeauna de sentimentul culpabilităţii.

— Te înşeli, Susie, a mai fost logodit, e mult de atunci, tu erai mică şi nu-ţi mai aminteşti, ori poate nici n-ai ştiut…

— Când? întrebă Susie, curioasă. Tu erai încă aici?

— Da. A trecut foarte mult timp de atunci… Ştii, cred că lui Marcus nu i-ar plăcea să-ţi vorbesc despre asta. Şi dacă am venit aici, este pentru că, înainte de orice, vreau să vă ajut.

— Dar nici ţie nu-ţi place Lorene, pariez! Ai văzut-o mai adineaori, hai, spune-mi sincer, ce părere ai? Nu-i aşa că e insuportabilă?

Este cam dificil să minţi negând evidenţa, îşi spuse Mabel. Din fericire, Susie, sigură de răspuns, trecu la altceva:

— Spune-mi, Mabel, tu ai un iubit?

— Aaa nu, curioasă mică, n-am intenţia să vorbesc cu tine despre viaţa mea intimă! Mi-ai cerut să vin? Sunt aici. Şi-ţi promit că voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să-l conving pe Marcus să renunţe la ideea internării voastre într-un

pension. Mai multe asigurări nu pot să-ţi dau. Dar şi tu trebuie să-mi promiţi că, orice s-ar întâmpla, nici tu, nici Sara, n-o să faceţi nimic care să-l rănească pe Marcus.

— Să-i facem rău lui Marcus?! Pentru nimic în lume! Niciodată!

Indignarea lui Susie era sinceră.

— Totuşi, a încerca să le stricaţi logodna, înseamnă să îi faceţi lui mult rău… în altă ordine de idei, Susie, eşti absolut sigură că nu v-ar tenta să mergeţi la un pension? V-aţi distra mult mai bine decât aici…

— Nici să nu aud!!!

Susie fii mai vehementă ca niciodată. Totuşi, nu tonul ei hotărât o impresiona pe Mabel, ci lacrimile care îi năvăliră în ochi. Într-un elan de duioşie, Mabel întinse braţele deschise către micuţa ei verişoară care i se aruncă la piept. Nu se văzuseră de ani de zile, dar complicitatea se născu pe loc între ele. O strânse în braţe pe tânăra fată care plângea copilăreşte, cu sughiţuri, de teamă că li s-ar putea face o groaznică nedreptate.

— Scumpa mea, linişteşte-te, sper să pot face ceva pentru voi… Dar nu uita că Marcus rămâne tutorele vostru, el hotărăşte.

— Sigur că poţi face ceva pentru noi, răspunse Susie, patetică. Poţi să rămâi aici şi să ne îngrijeşti. Lorene n-ar mai avea niciun pretext să ne alunge…

— Să rămân aici? Mabel era năucită. Vezi tu, Susie, asta nu pot s-o fac.

— Şi de ce nu? Poţi să desenezi aici la fel de bine ca la Londra şi adineaori ai spus că n-ai niciun logodnic…

Iată deci, unde voia Susie să ajungă! Era mult mai precoce decât îşi putuse Mabel imagina! Şi cât se poate de hotărâtă! Ca să-şi atingă scopul, nu ezita să dispună de vieţile altora după bunul ei plac, dovedind un egoism excesiv şi periculos.

— Susie, ce propui tu este imposibil.

— Dar nu eşti obligată să rămâi la nesfârşit! Stai doar câteva luni, până ne găsim o guvernantă capabilă. Tu ştii că de la plecarea doamnei Nesbitt, nimeni n-a mai vrut să lucreze aici. Ce e drept, şi Marcus a devenit nesuferit, iar Lorene le-a făcut viaţa imposibilă tuturor nefericitelor care s-au prezentat. Se amestecă tot timpul unde nu-i fierbe oala! Te implor, Mabel, nu pleca! Avem nevoie de tine!

Avem nevoie de tine! Ce plăcut ar fi să cedeze tentaţiei… în adâncul sufletului, Mabel ştia că dorinţa ei cea mai scumpă era să zăbovească la Deveril House. Dar nu putea… Marcus nu va fi niciodată de acord. În curând se va căsători cu Lorene şi atunci…

— Hai, Mabel, vrei să rămâi? se impacientă Susie, smulgând-o din gândurile ei.

— Da… Ce m-ai întrebat? făcu Mabel, revenindu-şi brusc.

— Dacă vrei să rămâi şi tu ai spus da! Urrraaa! Super! Mă duc să-l anunţ pe Marcus!

— Stai, aşteaptă! Eu nu…

Prea târziu! Susie fugea pe coridor, gonea pe scări… Furioasă, Mabel se luă după ea… Iată o distracţie care o s-o coste scump! De ce n-a fost atentă la Susie, în loc să viseze? Cu sufletul la gură, tânăra femeie ajunse în biroul lui Marcus, în urma lui Susie, care strigă triumfătoare:

— Marcus, ghiceşte! Mabel rămâne aici ca să aibă grijă de noi! Nu mai mergem la internat! E genial, nu?

Reacţia lui Marcus fu imediată.

— Ce face?! Rămâne aici?

Mabel simţi cum i se urcă sângele la cap. Ei bine, îi ajungea. Da, era de ajuns! N-o să reuşească s-o alunge iar! Trecuse de vârsta când asculta de Marcus! Cu o voce pătrunzătoare, exclamă:

— Da. Rămân. Şi înainte să-ţi verşi furia, Marcus, află că nu

poţi face nimic. În definitiv, casa asta rămâne şi casa mea, fie că tu vrei sau nu!

Susie încercă să spună ceva, dar Marcus o reduse la tăcere.

— Este ultimul tău cuvânt, Mabel? o cercetă el, încordat.

— Hotărât. Este ultimul meu cuvânt!

Purtată de împrejurări, Mabel luase o decizie ireversibilă, de faţă cu martori. Nu se mai punea problema întoarcerii la Londra. În fond, nu asta dorise? Atunci de ce o încerca senzaţia perfidă că a fost prinsă în capcană? începu să realizeze ce-o aştepta: zi de zi alături de Marcus! O încercare pe care nu se simţea în stare s-o îndure.

Teama i se reflecta în priviri şi după surâsul cinic al lui Marcus, îşi dădu seama că i-a ghicit răvăşeala lăuntrică.

— Trebuie să-mi anunţ editorul şi să dau unele dispoziţii, spuse ea cu răceală. Vă rog, scuzaţi-mă amândoi, mă duc să telefonez la Londra.

Cu un gest repezit, închise uşa biroului după ea. Ce-ar spune Marcus dacă ar şti că ea dorea să-l ocrotească? Mabel îşi jură că nu va mai trăi a doua oară coşmarul logodnei lui desfăcute. Bineînţeles că el n-ar avea niciun pic de încredere în bunele ei intenţii. În ochii lui, Mabel a fost şi va rămâne Nemesis a sa: zeiţa care aduce nenorocirea.

Capitolul IV

Dintre cele două surori, Susie era cea mai energică. Mabel le observa, în timp ce amândouă o ajutau să pregătească cina.

De când plecase guvernanta, toată familia trăise mâncând conserve şi alimente congelate. Niciuna dintre fete nu părea să. Fi învăţat să gătească… Iată o situaţie care trebuie remediată, îşi spuse Mabel. Era important ca verişoarele ei să devină independente şi nu era nicio ruşine să ştii să

gătești.

Mabel avusese noroc s-o aibă pe Ruth profesoară. Marea lor plăcere era să petreacă ore întregi la bucătărie, preparând ceea ce ele numeau „surprize" unele mai reușite decât altele. Își amintea, de exemplu, încercarea ei neizbutită de a face cremă de zahăr ars, când a prăpădit kilograme de. Zahăr! Ce ore binecuvântate! Mabel și le amintea cu emoție. Da, avusese mult noroc și prin comparație, putea măsura mult mai bine adevărata dimensiune a pierderii suferite de Susie și Sara.

Oare de ce nu s-a gândit la asta înainte de strigătul de ajutor? Ar fi putut, la rândul ei, să dăruiască verișoarelor sale dragostea și atenția cu care unchiul și mătușa au înconjurat-o atunci când ea rămăsese fără părinți.

Fusese atât de oarbă la tot ce nu era propria ei frământare, propria ei suferință? în toți acești ani a avut coșmaruri oribile cu Marcus, vise chinuitoare care o sileau să înfrunte trecutul și toată semnificația lui… Din fericire, de când venise, Marcus n-a făcut nici cea mai mică aluzie la trecut. Ea însă, nu va putea uita niciodată visele ei de groază.

— Ce faci tu aici? o întrebă Susie, întrerupându-i dureroasa reverie.

— Prepar umplutura pentru plăcintă cu came.

— Mmm! Ador plăcinta cu came! exclamă

Susie. Este mult de când n-am mai mâncat așa ceva.

Era, de asemenea, și unul din felurile preferate ale lui Marcus. Iar rețeta învățată de la mama lui îi reușea de minune.

— Dar de ce faci așa? întrebă Sara, văzând că amestecă mici bucățele de unt în pasta de came pe care o frământa.

— Este o șmecherie, ca să iasă mai gustoasă. Cum o prepara doamna Nesbitt?

— Cumpăra tocătură congelată, ca să nu piardă timpul. Nu

era o bucătăreasă bună.

— Nu sunt de acord, interveni Susie. Recunoaşte că era mai bună decât doamna Bakes… sau decât Lorene.

Susie se Uită la Mabel bucurându-se dinainte de reacţie. Dar Mabel era decisă să nu muşte momeala. Nici vorbă nu putea fi să între cu ele 4ntr-o polemică cu privire la Lorene.

— Cine era doamna Bakes? întrebă ea.

— A fost guvernanta noastră după doamna Nesbitt, dar nu a stat prea mult.

— După accident, Marcus a devenit foarte dificil! Într-o zi, când s-a plâns că e proastă cafeaua, ea i-a răspuns înţepată că nu mai stă nicio secundă în plus şi dusă a fost, povesti Susie, plină de ranchiună. Totuşi, Marcus avusese dreptate, cafeaua era o porcărie.

— Şi de atunci n-aţi mai avut altă guvernantă?

— Marcus a căutat, dar nimănui nu-i convenea. Suntem prea departe de sat pentru cine nu are maşină şi cu toate că ar fi avut aici condiţii foarte bune de locuit, nimănui nu-i surâdea ideea. Cine te-a învăţat să găteşti? se interesă Susie, schimbând subiectul.

— Mama ta, răspunse Mabel.

— Da? Ah, povesteşte-ne, Mabel, cum era mama? Noi aproape că n-o mai ţinem minte…

— Da, povesteşte-ne, se rugă Sara ca un ecou al surorii ei.

Mabel se uită la ele, puţin surprinsă.

— De fapt, eu n-am trăit prea mult timp aici, dar Marcus nu v-a vorbit niciodată despre ea?

— Ba da, dar ştii cum este el, comentă Susie. Nu s-ar putea spune că este vorbăreţ sau expansiv.

— Totuşi, e uşor să intri în vorbă cu el. Sunt sigură că dacă v-aţi strădui puţin, raporturile voastre s-ar ameliora.

— Se cunoaşte că nu l-ai văzut de mult timp! replică Susie. De la accident nu mai este deloc agreabil. Şi probabil refuză

să vorbească despre mama, pentru că îi vine greu…

Susie avea dreptate. Marcus îşi iubise atât de mult mama… Afară de asta, el era mare când s-au născut fetele şi imaginea pe care o păstrase el despre Ruth, trebuie că era aceea a unei femei foarte tinere, devotată în întregime unui băieţel singuratic şi prea serios pentru vârsta lui.

Imaginea păstrată de Mabel era aceea a unei femei trecute de treizeci de ani, senină şi veselă. O femeie excepţională. Ţinea minte că era pasionată de porţelanurile chinezeşti şi cunoştea o mulţime de lucruri despre acest domeniu atât de gingaş.

În timp ce-şi vedea de treabă, Mabel încercă să transmită fetelor amintirea pe care o avea ea, despre mama lor.

— Îi plăcea foarte mult grădinăritul, le spuse. Petrecea multă vreme în grădina de zarzavat, îngrijind şi supraveghind creşterea legumelor. Săptămâni întregi, la sfârşitul verii şi începutul toamnei, făceam conserve şi dulceţuri.

— Şi mie îmi place să grădinăresc, declară Sara, dar John, care vine de două ori pe săptămână să îngrijească parcul, vrea să-l las în pace.

— Mai spune-ne câte ceva, făcu Susie, cu privirea ridicată spre Mabel. Datorită ţie, am impresia că o simt pe mama aproape.

Căldura din bucătărie îi colorase obrajii, de obicei destul de palizi şi o buclă rebelă îi căzuse pe obraz. Mabel i-o aşeză la loc şi îi văzu ochii iluminaţi de plăcere. Cât de sensibili sunt copiii ăştia la cel mai mic gest de tandreţe, se gândi Mabel, emoţionată. Şi ea îşi pierduse părinţii dar, în această casă, căldura şi dragostea nu i-au lipsit niciodată. Aici, niciodată nu s-a îndoit că este îndrăgită. Rămânând la Deveril va reuşi, poate, să le arate verişoarelor ei cât de mult ţine la ele…

— Ar fi trebuit să vin mai de mult.

Nu-şi dăduse seama că a rostit cu voce tare cuvintele astea când, din pragul uşii, o voce aspră îi spuse:

— De ce n-ai făcut-o?

Se întoarse surprinsă şi-l descoperi pe Marcus care sta în cadrul uşii.

— Marcus, Mabel ne vorbeşte despre mama! exclamă Susie. Se pare că-şi cultiva şi conserva singură legumele.

— Da. Şi ne arăta şmecherii învăţate de la mama, ca să iasă plăcinta mai bună. De exemplu, în tocătură se pune…

Susie se lansă într-o explicaţie culinară care-i smulse lui Marcus un surâs. Fără îndoială, interesul subit al surorilor lui pentru bucătărie îl uimise. Împinsă de un imbold necunoscut, Mabel simţi nevoia să fie răutăcioasă cu el:

— Mă mir că le-ai ascuns atâtea lucruri despre Ruth. Îţi păstrezi amintirile numai pentru tine, egoistule…

Simţindu-se atins în mod gratuit, Marcus păli şi tânăra femeie îşi regretă spusele. N-ar fi trebuit să uite că datorită ei, Marcus rămăsese neînsurat. Dacă nu i-ar fi stricat atunci logodna, astăzi ar fi putut să ofere surorilor lui căldura unei familii şi a unui cămin autentic.

Oare ce s-o fi întâmplat cu fata care îi fusese logodnică? Iată o întrebare care o preocupa de când se întorsese la Deveril House.

— Cina va fi gata într-un ceas, anunţă Mabel ca s-o audă şi Marcus.

— Foarte bine. După masă vreau să-ţi spun câteva cuvinte. O să te aştept în birou.

Se făcu linişte, apoi Susie spuse:

— Marcus… spune-i tot ce vrei, dar nu încerca s-o convingi pe Mabel să plece. Şi cum el nu răspundea, adăugă disperată: Sara şi cu mine vrem să rămână. Tu nu înţelegi că noi avem nevoie de ea? De-asta i-am scris să vină. Toată

lumea ştie că tu şi cu Mabel v-aţi certat şi că ea a fugit. Dar de fiecare dată când întreb de ce, toată lumea pretinde că nu ştie. Dacă într-adevăr v-aţi certat, de ce nu vă împăcaţi? Adulţii ne spun mereu că nu este nici bine, nici frumos să fii certat cu cineva şi după cum se ştie, adulţii au o mare experienţă.

Vocea lui Susie era străbătută, de ironie. Mabel iar avu senzaţia că este prinsă în capcană. Marcus stătea nemişcat ca o statuie.

Stânjenită, Mabel crezu de cuviinţă să explice:

— Noi nu ne-am certat, Susie. Eu am fost cea care m-am purtat într-un fel… de neiertat… şi…

Se întoarse spre Marcus, implorându-l din priviri să intervină.

— Ai dreptate, Susie, spuse el în sfârşit… înaintă cu ajutorul cârjelor, apropiindu-se de surorile sale… A trecut foarte multă vreme de când doresc întoarcerea lui Mabel şi vă promit că n-am să încerc s-o fac să plece. Acum cred că ar trebui s-o lăsaţi în pace pe Mabel. Trebuie să vă faceţi lecţiile, nu-i aşa? adăugă cu autoritate.

Adolescentele ridicară foarte expresiv ochii spre cer şi părăsiră bucătăria bombănind. Uşa se închise în urma lor şi Mabel se găsi singură cu Marcus. O situaţie pe care ar fi preferat s-o evite. Agresivă, remarcă:

— „Adineaori am fost nevoită să înghit comedioara ta… într-adevăr, a trecut multă vreme de când nu-ţi doreşti altceva, decât întoarcerea mea! De ce minţi inutil, Marcus? Eu n-o să plec, dar mai devreme sau mai târziu, fetele îşi vor da seama că tu nu mă vrei aici.

— De-asta te-ai întors, Mabel? Pentru că ştiai că eu nu te vreau aici? Te-ai întors ca să mă scoţi din sărite? Să mă sfidezi?

Ce părere proastă avea despre ea! îşi simţi obrajii

împurpurându-se.

— Bineînţeles că nu! Nu mai sunt copil, Marcus. Şi nu sunt nici atât de meschină, nici atât de josnică. Tăcu, roşind sub privirea lui. De acord, ştiu că-ţi vine greu să mă crezi, după tot ce-am făcut… Dar oare n-am plătit destul? întrebă ea cu o voce chinuită. Sentimentele, înăbuşite până acum, ieşeau la suprafaţă, străpungând-o ca un pumnal. Tot ce-am făcut a fost o greşeală… o greşeală teribilă… Dar socotesc că am suferit destul din pricina asta. Mabel se întrerupse iar, cu gâtul sugrumat de emoţie. Îţi repet o dată pentru totdeauna, Marcus, m-am întors pentru Susie şi Sara. Şi, de asemenea pentru că sosise timpul să înfrunt acest trecut care nu-mi dă pace. În sfârşit, eram pregătită să mă întorc la Deveril House. Mi-au trebuit zece ani ca aşa ceva să fie cu putinţă.

Mabel încercă să se calmeze şi inspiră profund, încercând să-şi reţină lacrimile care o înţepau sub pleoape. Pentru o clipă se gândi la prietenii ei de la Londra care o ştiau sub cu totul alt aspect. Ar fi recunoscut-o cu greu în tânăra emotivă care devenise dintr-odată. Mabel se străduise din răsputeri să pară alta decât era în realitate.

— Ai dreptate vrând să rămâi, Mabel. Susie şi Sara au nevoie de tine.

Cuvintele rostite fără urmă de duşmănie o muiară pe Mabel. Faptul că el a fost în stare să realizeze golul afectiv din jurul surorilor sale, o mişcă peste măsură. Vasăzică, Marcus nu era chiar atât de orb cum lăsa să se creadă…

— Nu te nelinişti, Marcus, n-am să stau mult. De îndată ce tu cu Lorene vă veţi căsători, voi pleca…

O expresie pe care ea n-o putu interpreta, trecu fugitiv pe chipul lui. Era părere de rău? Poate suferea din pricină că surorile lui n-o plăceau pe Lorene?

— Te înşeli, Mabel… Dacă ai de gând să te ocupi serios de ele, nu vei sta aici câteva săptămâni, nici câteva luni, ci câţiva

ani!

— Câţiva ani? De ce atât de mult?

El surâse sardonic.

— N-o să te lase inima să le abandonezi în iulie. Te vor pisa să mai rămâi la: Deveril. Gândeşte-te bine, Mabel, iar după cină vom discuta.

Îi întoarse spatele şi se îndepărtă sprijinindu-se în cârjele lui, lăsând-o pe Mabel uimită. Plecase cât putuse el de repede. De ce? Se temea să audă răspunsul ei? Ori, mai degrabă, era o manevră vicleană? încercăm s-o înspăimânte, o împingea să dezerteze, fără ca el să fie direct implicat şi să-şi asume vreo răspundere… Cum se întâmplase cu zece ani în urmă. Dar acum n-o să-i mai meargă! Mabel se simţea matură şi gata să-i facă faţă lui Marcus. Tentativele lui de intimidare o lăsau rece!

Şi pe urmă, ce însemnau câţiva ani? Putea foarte bine să stea câţiva ani la Deveril! Contrar convingerii lui Marcus, nimeni şi nimic n-o aştepta la Londra. Voia să trăiască în casa strămoşilor ei, chiar dacă trebuia să suporte prezenţa, lui Marcus, ori mai degrabă remuşcările pe care i le stârnea prezenţa lui.

Iată de ce era atât de nervoasă şi de neliniştită de când sosise. Asta era singura explicaţie a frământărilor ei…

*

Neştiind unde cinau de obicei şi nevrând să deranjeze fetele de la lecţii, Mabel aşternu masa în bucătărie.

Când trăia mama lui Marcus, cina se servea întotdeauna în sufragerie. Acum însă, această încăpere, cu mobilierul ei greu din acaju, i se păru lui Mabel prea solemnă. În alte împrejurări, poate că…

Înainte să coboare în bucătărie, îi telefonase Larei, din camera ei, ca s-o anunţe că s-a hotărât să rămână la Deyeril House. Prietena ei nu păru prea surprinsă…

— Într-o zi o să îmi povesteşti mai pe larg despre acest văr al tău prin alianţă. Şi nu încerca să mă faci să cred că n-ar fi nimic de spus: când îi pronunţi numele ţi se schimbă vocea! Nu eşti, făcută să minţi, Mabel. Adu-ţi aminte când i-ai povestit tatei că nu mai ai nicio rudă… îi spusese Lara la telefon.

Mabel îşi aminti, nu fără jenă, episodul. Când îi întâlnise, pe Lara şi pe tatăl ei, le-a spus că nu mai are familie. Mai târziu, devenind mai încrezătoare, le-a mărturisit o parte din adevăr. Atât cât să-şi justifice fuga de acasă. John Philips n-a insistat cu întrebări amănunţite, conştient fiind că nimeni pe lume nu i-ar putea dezlega limba. Avusese mare noroc să dea peste oamenii ăştia şi să găsească adăpost la ei, îşi spuse Mabel, pornind pe scări să cheme fetele la cină. Şi astăzi se cutremura gândindu-se la toate câte i s-ar fi putut întâmpla, dacă Lara n-ar fi descoperit-o… Oare Marcus o fi fost îngrijorat? S-o fi temut pentru ea?

Mabel îşi interzise să continue. Să mai gândească în felul acesta. Marcus nu-i datora nimic. Îi acordase deplină încredere iar ea a abuzat, ba chiar l-a trădat, învinuindu-l pe nedrept…

O cavalcadă pe culoar o aduse în prezent. Susie şi Sara, cu elanul lor obişnuit, năvăleau la masă. Intrând în bucătărie, Sara exclamă, cu un Surâs timid:

— Mmm… ce bine miroase!

Mabel aşezase pe o tavă cina pentru Marcus, gândindu-se că va prefera să mănânce singur în birou. Tocmai voia să pună şi un pahar de vin, când el intră în bucătărie şi încruntându-şi sprâncenele, întrebă:

— Tu nu mănânci cu noi?

Ea rămase cu paharul în mână şi mărturisi, stânjenită:

— Tava era pentru tine. Am crezut că…

— Ei bine, te-ai înşelat… Şi adăugă cu un glas scăzut, ca să

nu-l audă fetele… Poţi să pretinzi că nu mă vezi, dar eu sunt aici, Mabel. Şi când o să vreau să mănânc singur, o să-ţi spun.

Cât sarcasm în ton! Mabel însă nu ţinea să provoace o dispută în faţa fetelor. Jignită, îşi dădu de-o parte farfuria.

— Tu nu mănânci? se încruntă el din nou.

— Nu… Nu mi-e foame… Apropo, Marcus, mă întreb dacă grădina de zarzavat mai există.

El o fixă imperturbabil, conştient că a pus-o în încurcătură. De ce mă măsoară aşa, se întrebă Mabel, oare mă găseşte prea slabă? Cu siguranţă că o compara în gând cu Lorene, al cărei corp era atât de feminin… Dintr-odată, Mabel se simţi atât de prost, de mizerabil de stângace, de stupidă, dezghiocată fără milă de privirea lui intensă care căuta să-i afle toate tainele sufletului. Fusese o vreme când ar fi fost fericită să-i atragă privirea, dar în clipele astea nu mai era câtuşi de puţin.

— Grădina de zarzavat? făcu Marcus într-un târziu. Nu se mai ocupă nimeni de ea, au năpădit-o buruienile. De ce?

— Îmi amintesc că mama ta ne pregătea numai legume proaspete din grădină.

— Dacă ţii, nu văd de ce n-am cultiva iar legume. Mâine, când o să vină John, o să-i spun. Va trebui să desţelenească pământul. N-o să avem cine ştie ce recoltă vara asta, dar anul viitor…

— Oh, ce bine! O să ne laşi să te ajutăm? întrebă Sara cu ochii strălucitori. O să facem dulceţuri, cum făcea mama? Cea de fragi îmi place la nebunie!

— Da, este o idee excelentă, spuse Mabel, cucerită de entuziasmul Sarei. Chiar, ce-aţi zice dacă am începe cu gemul de mure? Le culegem în toamna asta. Ştiu locurile din copilărie…

După felul în care îşi goliseră farfuriile, cina avusese succes. Mabel se oferi să le facă câte o cafea, scuzându-se că

n-a pregătit niciun desert.

— Fetelor, ajutaţi-o pe Mabel să strângă masa, porunci Marcus.

O dată sau de două ori, privindu-l cum pălăvrăgea cu surorile lui care îi povesteau cum îşi petrecuseră ziua, Mabel avu impresia că s-a întors în trecut… Dar era de ajuns să se vadă pe ea însăşi, ca impresia fugară să dispară.

Câteva minute mai târziu, Marcus îşi împinse scaunul cu greutate şi se strădui, ajutându-se cu cârjele, să se ridice. O clipă, Mabel fu tentată să-l ajute, dar se răzgândi. Fără îndoială că Marcus ar fi interpretat greşit gestul.

— Probabil doreşti să-ţi bei cafeaua în birou, spuse ea.

— Iar vrei să scapi de mine? şopti el, în timp ce fetele ştergeau masa.

Ea simţi că roşeşte şi se explică:

— Câtuşi de puţin! Mă gândeam doar că ai prefera un fotoliu confortabil după ce ai stat pe scaun.

— Îţi mulţumesc că te-ai gândit, Mabel. Într-adevăr, ghipsul mă jeneză teribil. Mai am de lucru, aşa că mă retrag, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Nici Lorenei nu-i place ghipsul, interveni Susie, adunând farfuriile la spălător. A fost foarte supărată când a aflat că trebuie să stai înţepenit atâta timp. Îi place să iasă în oraş şi să danseze seară de seară. De asta nu vrea să rămânem noi aici; spune că va fi nevoită să angajeze o baby-sitter. Ca şi cum noi nu suntem în stare să facem decât tâmpenii… Cine a mai auzit de baby-sitter la şaisprezece ani?

— Susie. „

Dar Susie se făcu că nu aude intervenţia lui Marcus şi continuă:

— Nu este vina noastră dacă Lorene nu ne înghite. Doamna Nesbitt spunea că s-a logodit cu tine de necaz. Se zvoneşte că fostul ei iubiţel a lăsat-o baltă şi ea nu-şi revine

după această înaltă trădare…

— Susie, nu trebuie să repeţi bârfele altora, interveni Mabel.

Nu voia să se uite la Marcus, ca să nu-i vadă expresia şi reacţia la perfidiile lui Susie. Îl auzi bocănind, străduindu-se în continuare să se ridice. Pe dată tânăra femeie fu lângă el, gata să-l ajute. Emoţia care a străfulgerat-o când l-a apucat de braţul cel zdravăn, i-a tăiat respiraţia. Marcus se crispă. Îl durea? Nu, pur şi simplu nu suporta ca ea să-l atingă. Îi inspira oroare… Mortificată, îi dădu drumul imediat. O ura, fără îndoială! Cum putuse, o clipă, să uite asta?

*

Când fu gata cafeaua, o însărcină pe Susie să i-o ducă lui Marcus. Cum fetele mai aveau de terminat lecţiile, Mabel profită de singurătate ca să inspecteze mai bine proviziile. Situaţia era cât se poate de jalnică. Mâine va trebui să facă o aprovizionare serioasă. După ce va duce fetele la şcoală, o să meargă la cumpărături. Gândindu-se că s-ar putea ca Susie şi Sara s-o îndrume cât de cât, urcă scările, bătu la uşa sălii de studiu şi intră.

— Mâine fac cumpărături, le anunţă ea. Aveţi nevoie de ceva în mod deosebit? Cum obişnuia să procedeze doamna Nesbitt?

— În legătură cu ce? întrebă Susie, rozându-şi creionul cu dinţii.

Trebuie tunsă ca lumea, îşi spuse Mabel, uitându-se la fată. Şi fusta i-a rămas prea scurtă… E aproape indecentă.

— În ce zile făcea piaţa?

— Oh, n-avea anumite zile. Îşi făcea treburile când avea chef.

Ce multe schimbări de la moartea lui Ruth! Mabel avea multe de făcut, ca să reorganizeze viaţa acestui mic univers.

Marcus avusese dreptate. Văzând câte lucruri trebuiau

puse la punct, era limpede că şederea ei aici se va prelungi!

Va încerca să redea casei splendoarea din trecut şi totodată va putea foarte bine să lucreze în continuare pentru editura de la Londra, într-un fel, acesta fusese visul ei… Presimţea că Deveril House va fi o sursă inepuizabilă de inspiraţie pentru desenele ei. Şi, în sfârşit, îşi va putea regăsi rădăcinile şi căldura unui cămin… dacă totul se va petrece cu bine.

CAPITOLUL V

Era ora zece seara, când Mabel putu în sfârşit să coboare în biroul lui Marcus. Întârzierea, îşi spunea ea, nu avea nicio legătură cu teama de a se afla faţă în faţă cu el. Rămăsese cu Susie şi Sara să discute împreună programul de a doua zi..

Camera ei se afla la acelaşi etaj cu cele ale fetelor şi ele păreau încântate că nu vor fi prea departe de ea. Surorile aveau fiecare câte o cameră, dar foloseau o singură baie şi o singură cameră de zi, fostă cameră dejoacă a copiilor, pe care o botezaseră „peştera".

„Peştera" era o încăpere vastă, luminoasă şi confortabilă, mobilată cu o canapea veche tapisată în culori estompate şi cu scaune-balansoar. Şi aici, un strat de praf acoperea totul. Ceea ce atrăgea atenţia în „peşteră" era dezordinea indescriptibilă care domnea pretutindeni. Dar Mabel îşi amintea prea bine de propria ei adolescentă, ca să facă vreun comentariu.

Discuri şi casete stăteau grămadă într-un colţ, pe pereţi erau agăţate huse cu rachete de tenis, iar canapeaua era înţesată cu echipamentul de călărie: caschete şi pantaloni, bluze, pulovere, jachete, cizme şi cravaşe zăceau aruncate la întâmplare. Sara şi Susie, bune sportive, excelau la echitaţie şi tenis de câmp. Susţineau meciuri grele cu colegele lor de

şcoală şi se organizau în echipă pentru competiţii. Foarte mândre, îi arătaseră lui Mabel un trofeu: o cupă câştigată de ele.

Ascultându-le povestirea, Mabel îşi dădu seama că erau bine integrate în atmosfera şi viaţa liceului lor şi că aveau mulţi prieteni. Caracterul lor deschis şi sociabil atrăgea, fără îndoială, băieţii şi fetele. Mabel, la vârsta lor, fusese o singuratică. Drama petrecută în familie o făcuse să se închidă în sine, ba chiar, credea ea, îi influenţase caracterul în mod subtil, dar profund. Îşi amintea cum, după nenorocire, de la o zi la alta îşi pierduse nepăsarea infantilă, având apoi de a face cu stări sufleteşti dificile, pe care le numise „crize de melancolie”. Instinctiv, începuse să-i fie frică să se mai ataşeze de oameni, de teamă că o sa sufere dacă într-o bună zi o să îi piardă. I-au trebuit ani ca să-şi învingă acest handicap, la care se adăuga şi excesiva ei timiditate. Când era de vârsta verişoarelor ei, îi ţinea la distanţă pe băieţii de o seamă cu ea, socotindu-i prea mici. Toată tandreţea şi afecţiunea şi-a dăruit-o unei singure fiinţe: lui Marcus. Marcus pe care îl urma ca o umbră şi pe care îl admira fără limite.

Foarte repede, aceste sentimente s-au concretizat într-o dragoste exclusivistă! Marcus *era al ei... ş*i al nimănui altcuiva. Viitorul? Nu şi-l imagina fără el, nici nu-i trecea prin cap că lui Marcus s-ar putea să-i placă altcineva înafară de ea. Nimeni din preajma ei n-a pus-o în gardă, nimeni nu i-a explicat că procedează greşit… Nimeni înafară de doamna Hayes, soţia vicarului, o femeie deschisă şi sensibilă, care venea adesea la Deveril House împreună cu soţul ei. Perspicace, ea a observat comportamentul lui Mabel, a surprins privirile cu care îl contempla pe Marcus. Şi… a ghicit adevărul. Discretă, a ţinut pentru ea tulburătoarea descoperire, dar era sincer îngrijorată. Drept care, după

moartea lui Ruth, i-a propus bunicului s-o ia pe Mabel la ea acasă. Bunicul părea să fie de acord, dar când a aflat Mabel, s-a înfuriat îngrozitor şi i-a făcut lui Marcus o scenă în toată regula. Vasăzică voiau să scape de ea! Nimeni n-o iubea la Deveril House! Şi altele asemenea.

După ce s-a mai potolit, Mabel şi-a dat seama că se purtase oribil, acuzându-l pe nedrept, dar Marcus n-a găsit de cuviinţă s-o pună la punct. Era prea indulgent cu ea ca să-i facă morală. De altfel, nu suporta s-o vadă plângând, iar Mabel, conştientă de asta, îi exploata slăbiciunea ca să obţină câştig de cauză.

Aşa că propunerea a fost imediat abandonată,
i s-a mulţumit doamnei Hayes pentru bunele ei intenţii şi Mabel a rămas la Deveril House. Nu s-a mai pus niciodată problema ca tânăra fată să fie crescută de altcineva. Şi astfel, i s-a pecetluit destinul, căci dacă ar fi trăit alături de familia vicarului Hayes, fără doar şi poate cursul vieţii ei ar fi fost altul. Lângă ei, s-ar fi găsit pe ea însăşi şi ar fi prins curaj, n-ar mai fi fost atât de dependentă emoţional de Marcus.

Din fericire, Susie şi Sara erau mult mai echilibrate decât fusese ea vreodată. Bănuia totuşi, că aveau un temperament la fel de totalitar şi impetuos ca al ei…

Deocamdată se înţelegea perfect cu ele. Dar ce se va întâmpla mai târziu, când se vor cunoaşte mai bine? Va şti să-şi impună autoritatea în faţa acestor două rebele în plină desfăşurare? Mabel nu-şi făcea prea multe griji în privinţa asta…

Ieşind din „peşteră" cu aceste gânduri, Mabel închise încet uşa în urma ei, îndreptându-se spre scări. Marcus trebuie că o aşteaptă de mult jos, în birou. Un suspin de descurajare îi scăpă din adâncul pieptului, la perspectiva confruntării cu el. Trebuia să admită că întoarcerea o răscolise nepermis de mult, readucându-i în prim plan, cu prea multă vigoare,

amintirile pe care le gonise cu atâta trudă în străfundurile memoriei. De când ajunsese la Deveril House se tot luptase să le înăbuşe, până când şi-a dat seama că este cu neputinţă. Nu există decât un singur mod de a exorciza trecutul: să-l evoci, să-l priveşti în faţă, să-l analizezi, pentru ca în sfârşit, să te împaci cu tine însăţi…

Coborând scările de lemn care trosneau uşor sub fiecare pas, tânăra femeie se lăsă iar furată de gânduri… Oare ce s-ar fi întâmplat dacă Marcus nu s-ar fi logodit atunci şi evenimentele care au determinat-o să fugă nu s-ar fi petrecut? Ar fi trăit în convingerile ei greşite, ar fi rătăcit în visurile ei, s-ar fi încâlcit în sentimente şi dorinţe până când… Nu apucă să-şi ducă gândul până la capăt; fără să vrea, mâna i se încleştase pe balustrada de acaju. Mai avea câţiva paşi şi va ciocăni la uşa domeniului lui Marcus.

Încăperea asta cuprindea atâtea amintiri… Aici îi spusese Marcus că s-a logodit, spărgând, atât de brutal, vraja universului ei de vise…

Atunci, Mabel,pradă şocului, devenise aproape isterică. A urlat:

— Este cu neputinţă! Cu neputinţă! *Tu mă iubeşti pe mine!* Numai pe mine mă iubeşti!!!

Bunicul, alertat de ţipete, a năvălit în cameră. Ea s-a întors spre el implorându-l să-l facă pe Marcus să raţioneze. Să-l împiedice să înfăptuiască o „trădare"… căci astfel considera ea logodna lui. A spus lucruri pe care astăzi nici în gând nu cutează să şi le reamintească… în furia patimii ei dezlănţuite, a pretins că…

Se cutremură, cuprinsă de obişnuita ei senzaţie de slăbiciune. Tot ce spusese era minciună, invenţie bolnăvicioasă, fantezie deşănţată şi Marcus a silit-o să recunoască. Atunci a amuţit, incapabilă să accepte spulberarea basmului cu care se vrăjise singură, apoi a fugit,

urmărită de privirea consternată a bunicului…

În zori, pleca pe furiş la Londra, unde odată ajunsă, realitatea şi-a spus cuvântul, făcând-o să-şi dea seama ce nerozie imensă comisese.

Nu-i reproşa lui Marcus că se purtase aşa cum s-a purtat. Iar exilul dur, teribil de dur, ea singură şi l-a impus. Dar el nu ştia nimic din toate astea…

Hai, curaj! îşi spuse Mabel, Marcus te aşteaptă. Aşa că bătu la uşă.

— Intră!

Ce voce autoritară! Căuta s-o intimideze?

Uitându-se la ea cum înaintează, îşi încruntă sprâncenele. Biroul era plin de hârtii răspândite peste tot…

Marcus muncea ca un rob şi se dovedise un iscusit om de afaceri. Înfiinţase o societate de bunuri în gestiune, care prospera vizibil. Mabel fusese pusă la curent de verişoarele ei, foarte mândre de reuşita fratelui lor.

Lampa de birou era aprinsă şi lumina ei crudă îi sublinia lui Marcus trăsăturile încordate ale feţei. Pentru prima oară, Mabel îi observă ridurile de pe frunte şi asta o tulbură. Ea, care îl idealizase întotdeauna pe Marcus, descoperea acum un bărbat vulnerabil, marcat de amărăciune şi deziluzie…

— Voiai să-mi vorbeşti?

În spatele grilajului de la cămin, ardea focul. Mabel se apropie şi întinse mâinile spre flăcări.

— Ţi-e frig?

— Puţin. Casa este bine încălzită, dar aici este mai multă umezeală decât la Londra. Şi gândi în continuare: de fapt îmi este frică să te înfrunt, Marcus, mă tem de ceea ce vrei să-mi spui, dar mai bine mor decât s-o recunosc…

— Oh, da, Londra… presupun că ai o grămadă de prieteni acolo, zise el ridicându-se. Aaaiah! La naiba…

Cârja alunecă pe parchet şi Marcus îşi pierdu echilibrul. Se

agăţă la timp de marginea biroului, răsturnând o ramă de argint. Mabel se repezi s-o pună la loc. Se aplecă, ridică rama şi văzând portretul îşi înăbuşi un strigăt de surpriză. Tânăra fată care îi surâdea din fotografie, era chiar ea! recunoscu poza făcută de bunicul ei în ziua când împlinise şaptesprezece ani. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că Marcus o mai avea!

— Ai păstrat-o! făcu ea, cu vocea nesigură.

— Da, precum vezi. Mă ajută să nu uit…

Se întrerupse şi îşi aţinti privirea asupra ei. Uitase ce efect au ochii lui de culoarea oţelului. Uitase senzaţiile pe care i le stârneau în suflet… Adolescentă fiind, Mabel spera că el va descifra într-o bună zi mesajul arzător al inimii ei, dorinţa pasionată care o mistuia. Astăzi ştia că iubirea înseamnă mai mult decât dorinţă…

— Hotărât lucru, nu te-ai schimbat, Mabel! Ironia din tonul lui o înţepă dureros.

— De ce îmi spui asta?

— Micuţo, tu evadezi în gând. Din clipa aceea noi nu mai existăm în ochii tăi. Este felul tău de a te apăra. Fugi de realitatea care nu-ţi convine. Am crezut că maturizându-te, o să-ţi treacă.

— Într-adevăr, m-am maturizat, chiar mai mult decât bănuieşti, Marcus. Am crezut că ai ceva mai important să-mi spui dacă m-ai convocat în biroul tău, spuse ea ca să curme discuţia. Este târziu şi mâine trebuie să mă trezesc devreme, să duc fetele la scoală. Mi-ar place să le organizez un program stabilit, după care să-şi întrebuinţeze timpul şi pentru asta trebuie să discut cu profesorii lor.

— Aşadar intenţionezi serios să te ocupi de ele…

— Poate nu m-am exprimat destul de clar? Marcus îşi întoarse ochii de la ea, pierzându-se în contemplarea grădinii care abia se zărea sub primele raze ale lunii. Se lăsă

tăcerea, în ciuda nerăbdării sale de a se retrage, Mabel nu îndrăzni s-o rupă.

— Ca să fiu cinstit, am crezut că după ce o să te gândeşti bine, o să-ţi schimbi hotărârea.

— Să-mi schimb hotărârea? Nu, Marcus. Susie şi Sara au nevoie de mine, o ştii şi tu foarte bine. Ele n-o iubesc pe Lorene şi după câte am auzit aici, nici Lorene nu le iubeşte.

Băgă de seamă că el este gata s-o întrerupă, îl opri cu un gest al mâinii şi continuă:

— Ştiu, ai să negi… N-are rost, pentru că amândoi ştim că acesta este adevărul.

Gândeşte-te mai degrabă că prezenţa mea aici va simplifica instalarea ta cu Lorene.

— În altă parte? întrebă Marcus cu vocea uscată.

— Am spus eu aşa ceva?

— S-a subînţeles… Mabel, viaţa mea este aici.

Casa asta este căminul meu şi aici voi rămâne.

— Chestiunea asta trebuie s-o discuţi cu Lorene, nu cu mine. Ea este cea care-ţi va deveni soţie.

Mabel văzu o umbră trecând pe faţa lui Marcus. Se întrebă dacă el se gândea la prima lui logodnică, cea pe care Mabel n-o întâlnise niciodată. Trebuie c-a iubit-o enorm, dacă nu s-a mai căsătorit după ce o pierduse. Oare de ce nu s-o mai fi însurat cu fata aceea, după ce ea plecase? Era o întrebare prea delicată ca să cuteze să i-o pună.

De altfel, pentru moment, Mabel era preocupată de altceva: această ostilitate pe care i-o arăta Marcus şi care va fi pentru ea greu de suportat. Cât despre atitudinea Lorenei cu privire la ea, Mabel nici nu îndrăznea să se gândească la felul cum vor evolua lucrurile. Cu siguranţă o să turbeze când va afla că ea rămâne aici. Va fi capabilă de orice, Mabel nu avea nicio îndoială. „Pacostea” ştia foarte bine ce vrea!

— Vezi, nu eşti chiar atât de sigură pe tine cum ai vrea să

pari, zise Marcus, citindu-i îndoiala din priviri.

— Tu mă obligi să mă îndoiesc! De la început n-ai fost deloc optimist în ceea ce mă priveşte. Şi totuşi, este cât se poate de simplu, trebuie doar să ai încredere în mine… Te simţi în stare?

Încordarea dintre ei devenise aproape tangibilă. În sinea lui, Marcus era la fel de tulburat ca ea, căci se apropie de fereastră şi o deschise larg. O pală de aer proaspăt ajunse până la Mabel, care îl aspiră cu deliciu. Recunoştea mirosul de pământ reavăn, de muşchi, de dealuri împădurite, mirosul specific de la Deveril House…

— Mabel, gândeşte-te… Gândeşte-te la ce vei face…

Se întoarse şi luând-o prin surprindere, îi prinse expresia plină de nostalgie. Şi el părea ostenit şi cu nervii la pământ. De ce voia s-o facă să-şi schimbe hotărârea?

— M-am gândit, spuse ea tremurând. Rămân. N-ai să izbuteşti să mă faci să plec.

Cuvintele astea l-au aţâţat. Se apropie de ea şi cu o voce tăioasă, spuse:

— Eşti sigură? O să vedem noi…

Cu o rapiditate fulgerătoare îi puse mâna pe umăr şi o strânse. Prizonieră! Era prizoniera lui! Dacă s-ar smulge, ar risca să-l dezechilibreze.

— De ce te-ai întors, Mabel?

Bruscând-o, o trase la pieptul lui şi o îmbrăţişă. Mabel de zăpăci. De ce? Doar de mii de ori visase în imaginaţia ei un astfel de moment! Da, dar în visele ei o patimă devorantă, arzătoare, îi împingea pe unul în braţele celuilalt. Era pasiune şi nu duşmănie, era iubire, nu ură…

Îi simţi respiraţia în păr şi înţelese că o va săruta. Mabel întoarse capul ca să-i evite gura şi îl rugă, şoptind:

— Opreşte-te, Marcus, te rog! Ştiu că mă urăşti! Ştiu că vrei să mă pedepseşti pentru tot ce ţi-am făcut, dar…

— Dacă ştii, de ce te mai zbaţi? Resemnează-te!

Înnebunită, Mabel fu tentată o clipă să-l facă să cadă. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, o lipi de marginea biroului, imobilizând-o cu toată greutatea trupului său.

— Încetează lupta, Mabel!

Cu mâna zdravănă o trase de păr şi puse cu lăcomie stăpânire pe buzele ei. Un sărut sălbatic, posesiv, dominator. Asaltată de simţuri, Mabel se simţi purtată de o ameţeală periculoasă; plutea, se clătina cuprinsă de violenţa pasiunii…

La Londra, ieşise cu câţiva bărbaţi. Dar întotdeauna ea fixase regulile jocului. De altminteri, niciunul nu reuşise să-i trezească dorinţa. Mabel rămăsese de gheaţă în braţele lor, incapabilă să simuleze o plăcere pe care n-o simţea. Unii, dezamăgiţi şi vexaţi, din orgoliu masculin, s-au răzbunat etichetând-o drept „femeie frigidă", iar cu trecerea timpului, Mabel aproape că ajunsese să-i creadă… în seara asta, Marcus îi dovedi, cu strălucire, contrariul. Sărutul lui îi trezi şi îi exaltă dorinţa, dar o durea convingerea că n-o săruta din dragoste, ci numai din răzbunare.

Plângând şi zvârcolindu-se, Mabel încerca zadarnic să se elibereze.

— Sărută-mă, Mabel! Ia-mă de după gât şi sărută-mă! Ea refuza să se supună. Exasperat, Marcus exclamă, cu vocea răguşită: La naiba, Mabel! Aminteşte-ţi ce i-ai spus atunci bunicului… Că suntem amanţi… Că te-am atras în patul meu şi te-am iniţiat în plăcerile dragostei… Aveai foarte multă imaginaţie pe vremea aceea… Aminteşte-ţi, ce naiba!

La auzul acestor cuvinte, o părăsiră puterile. Capitulă şi îl înlănţui cu braţele. El îi prinse gura flămând şi Mabel îi răspunse la sărut, simţind între buzele lor gustul lacrimilor, al lacrimilor vărsate peste speranţele ei spulberate.

Când îi dădu drumul, Marcus părea buimac ca un om trezit din somn de un coşmar. Fata îi era lividă. Când ridică mâna

să-i mângâie obrazul, ea se trase îndărăt, speriată.

— Oh, Mabel!…

— N-o să izbuteşti să mă faci să plec, Marcus!… Apoi adăugă cu vehemenţă: Dacă mai ai de gând să mă atingi, eu… să ştii că o să-i spun totul Lorenei! O să-i spun cu ce gen de bărbat este cât pe-aci să se mărite!

Din nou o umbră de regret trecu peste chipul lui Marcus. Cu siguranţă începuse să-şi vină în fire şi îşi dădea seama ce-a făcut.

— Mabel, îmi pare rău. Am vrut…

— Să mă înveţi minte, să mă pedepseşti? Da, ştiu.

Trebuia să iasă imediat din locul acesta apăsător, să iasă cât timp mai are putere, până nu leşină în faţa lui… Cu ochii plini de lacrimi amare, se întoarse spre uşă şi fugi, urcând treptele câte două deodată, alergând până în camera ei, unde se prăbuşi pe pat cu sufletul la gură. Odaia îi păru ca un adăpost liniştit, un culcuş unde putea să-şi lângă rănile.

Prin fereastra deschisă, cerul presărat cu stele etala întreaga sa paletă de nuanţe albastre, specifice nopţilor scurte de vară, de la umbrele profunde ale ametistului, până la paloarea inocentă a lacrimilor de safir. Ce oră putea să fie? Noaptea era atât de înmiresmată… Deodată, Mabel recunoscu parfumul familiar al trandafirilor din copilărie…

Erau trandafiri din Franţa, aduşi, spune legenda, de un Deveril care a vrut să obţină prin, ei favorurile tinerei Mary, regina Scoţiei. Planta fusese sădită şi a crescut în grădinile turnului Pele. Când casa Deveril a fost terminată şi inaugurată, prima stăpână a noului domeniu a insistat ca un butuc din acest soi de trandafiri să fie plantat lângă zidurile locuinţei sale. Soţul i-a împlinit dorinţa, cu condiţia ca florile să nu strice armonia arhitecturală a faţadei. Aşa că trandafirul a fost răsădit în spatele casei…

Tatăl lui Mabel îi spusese povestea asta…

Tânăra femeie se ridică şi se duse la fereastră. Respiră adânc… Cât de blând era aerul aici… Aproape uitase.

Cu paşi lenţi, se duse până la măsuţa de toaletă şi aprinse lampa. Îşi văzu faţa răvăşită, încetişor, îşi atinse buzele cu vârfurile degetelor, căutând parcă sărutul lui Marcus…

Când îi simţise lacrimile, Marcus îi dăduse drumul! Putea să jure că în clipa aceea şi-a regretat atitudinea. Oare cum se va purta mâine cu ea?

De la sosirea ei la Deveril House, nimic nu se petrecuse aşa cum s-a aşteptat. Doar de ranchiuna nemăsurată pe care i-o purta Marcus nu se putea îndoi! Această dorinţă aprigă de a se răzbuna pe ea prin orice mijloace, aducând-o la cheremul lui, o derutase teribil.

Obosită, îşi scoase bluza şi fusta, îmbrăcă un capot şi-şi luă trusa de toaletă. Baia nu era departe; cel puţin acolo nu risca să se întâlnească cu Marcus!

O porni, bâjbâind, pe culoar.

După ce încuie uşa cu cheia, Mabel putu, în sfârşit, să se destindă sub jetul binefăcător al dusului. Din nou dădu frâu liber lacrimilor, încercând să se elibereze de toate stările conflictuale care făcuseră ravagii înăuntrul ei. Se simţea stoarsă de atâtea emoţii prin care trecuse. Nu ieşi de sub duş decât când fii sigură că s-a liniştit. În timp ce se ştergea cu prosopul, se privi în oglindă. Faţa ei roşie şi umflată îi smulse o strâmbătură aproape comică: vai, nu făcea parte dintre acele femei care pot plânge rămânând frumoase!

Câteva minute mai târziu, revenea în camera ei în vârfurile degetelor. O linişte desăvârşită domnea în casa adormită. La parter încă nu se stinsese lumina, semn că Marcus mai era în birou. Închise clanţa *fără* zgomot, se strecură în pat şi se culcă. Ultimul gând înainte de a adormi, i-l adresă tot lui Marcus: *Am vărsat destule lacrimi din cauza lui, poate să încerce mult şi bine să mă alunge, n-o să*

izbutească!

*

în noaptea aceea avu un coşmar cu care se obişnuise şi când începea, ştia, graţie acelui instinct al celor ce dorm, că nu este decât un vis. Dar tot atât de bine ştia că nu poate împiedica desfăşurarea imaginilor, iar asta o înspăimânta, ţinând-o sub teroare cât timp dura visul, deşi începutul era frumos.

Se făcea că se află într-o grădină inundată de flori şi de soare. Era fericită, beată de bucurie, căci un bărbat venea în calea ei. Deodată, bărbatul ascundea soarele şi bucuria ei se prefăcea în frică. Îşi acoperea faţa cu mâinile ca să nu vadă ce se va întâmpla, dar bărbatul i le îndepărta cu un gest brutal. Prinzând-o de umeri o zgâlţâia violent şi urla la ea poruncitor:, „Spune-i adevărul, spune-i adevărul!", iar vocea lui răsuna şi se rostogolea ca tunetul pe timp de furtună. Mabel se zbătea, gemea, protesta, implora iertarea acestui bărbat care devenea din ce în ce mai rău, mai crunt, iar frica ei se transforma în spaimă şi apoi în groază.

Deodată, bărbatul o lăsa în pace şi pleca. Atunci ea începea să ţipe ca să-l reţină, pe urmă fugea după el fără să-l poată ajunge, în timp ce el se îndepărta, se îndepărta din ce în ce mai mult…

Grădina era înconjurată de un grilaj înalt până la cer, prin care bărbatul trecea pur şi simplu, iar ea rămânea închisă acolo, atârnată de gratii, plângând în hohote şi privind neputincioasă silueta lui dispărând…

*

Marcus mergea încet pe coridor spre camera lui… Auzi plânsul lui Mabel prin uşa închisă. Stătu o, clipă şi ascultă, apoi intră încet în cameră. Văzând-o că doarme, ezită puţin, apoi se apropie de pat, atras ca de un magnet. Ea striga ceva ininteligibil, murmura cuvinte neclare şi gemea, dovedind o

asemenea spaimă în somn, încât Marcus simţi cum i se strânge inima de milă. Îşi dădu seama de imensitatea suferinţei ei şi incapabil să se stăpânească, se aplecă puţin şi-i mângâie obrazul. Îi simţi pielea caldă şi catifelată… Suspină încet şi sprijinindu-se în braţul valid, se aplecă şi mai mult peste Mabel şi o sărută pe frunte.

Acest contact o potoli caprin farmec. Marcus se îndreptă şi rămase nemişcat lângă patul ei până ce fu sigur că doarme liniştită.

Cu părul răspândit pe pernă, cu obrazul spălat de fard, părea aceeaşi fetiţă de şaptesprezece ani… Câte regrete… Câtă suferinţă…

Chinuindu-se să nu facă zgomot cu cârjele, Marcus porni spre uşă, ieşi pe coridor şi ajunse în camera sa.

Era convins că el nu-şi va găsi somnul la fel de uşor ca ea…

CAPITOLUL VI

Mabel se trezi devreme, calmă şi odihnită.

Ce mi se întâmplă? se întrebă ea mirată. Pentru prima oară în coşmarul ei, bărbatul care nu era altul decât Marcus, a auzit-o plângând, s-a întors din drum şi a luat-o în braţe… Să fie un vis premonitoriu? „Haide, haide, coboară pe pământ!” îi suflă vocea minusculă dinlăuntrul ei. „Euforia ta n-o să dureze mult.“

Că visul-coşmar se schimbase chiar în noaptea când Marcus o sărutase, era o tulburătoare coincidenţă. Sărutul acela, chiar dictat de furie, a declanşat în ea o dorinţă violentă, nemaipomenită. Cum va reacţiona dacă Marcus va încerca să depăşească sărutul acela, să meargă mai departe?… Certitudinea că nu i se va opune, o ruşină. Zece ani trecuseră şi influenta lui asupra ei rămăsese la fel de puternică.

Să facă dragoste cu Marcus… Un fior delicios o străbătu în timp ce imagini cu trupurile lor înlănţuite o asaltau. Ştia că el ar fi purtat-o pe culmile voluptăţii… Se întrerupse din gânduri, îngrozită: vasăzică fantomele adolescenţei înviau din nou, mai puternice, mai tenace ca niciodată. Îşi aminti că făcea temperatură când şi-l închipuia pe Marcus gol lângă ea. Trupul lui atletic, ochii lui cenuşii privind-o… Limita dintre imaginaţie şi realitate devenea insesizabilă şi Mabel avea impresia că acele clipe fierbinţi le trăise aievea. Îşi alcătuia cu minuţiozitate decorul pe care şi-l dorea: camera ei scăldată în lumina clarului de lună, ea întinsă pe pat într-un veşmânt de mătase sau satin (asta depindea de dispoziţie) verde ca jadul sau mov ca stânjeneii. Uşa se deschidea şi dintr-odată el apărea, superb, contemplând-o cu adoraţie, în acel moment Mabel se simţea minunat, transportată de bucurie, pradă unei aşteptări aproape insuportabile.

Marcus avea întotdeauna iniţiativa atunci când se întâlneau în vis… Mabel îi încredinţase lui acest rol… Bineînţeles că el devenea tandru, afectuos… cu totul altul decât bărbatul sobru din realitate, verişorul de zi cu zi. Imaginându-se în braţele lui, a descoperit chemarea dorinţei, nevoia unui sărut… Nu izbutea să-şi închipuie ce-ar fi trebuit să se mai întâmple cu ei, după ce se sărutau mult, mult, mult… Dar asta nu avea nicio importanţă. Cel puţin pentru adolescenta de atunci!

Încetul cu încetul, Mabel se adâncise în noaptea universului ei fantasmagoric. Visele deveneau tot mai intense, pe măsură ce dragostea pentru Marcus creştea. Începuse să-şi schimbe felul de a fi. Devenise irascibilă şi absentă. Dar nimeni n-a dat atenţie hachiţelor ei, nici măcar Marcus, şi Mabel se simţea teribil de jignită că el era tolerant şi totodată amuzat. *Când o să observe că am crescut? Că devin femeie?* se întrebă ea, exasperată că Marcus n-o lua în

serios… Pentru ca până în cele din urmă, să se poarte ca o idioată!

Clopotul din sat bătu în depărtare şi Mabel se trezi la realitate. Cu atât mai bine, îşi spuse ea, astăzi avea atâtea de făcut, încât n-o să mai aibă timp să cadă în reverie.

Înainte să coboare se opri în faţa oglinzii de pe culoar. Cu un aer critic, îşi controlă înfăţişarea exterioară. Perfectă! Era gata să dea ochii cu Marcus.

De jos, de la baza scărilor, aruncă maşinal o privire înapoi. Scările îi apărură în toată splendoarea lor. Cioplite din stejar, cu balustrada din acaju, constituiau una dintre principalele valori ale clădirii Deveril House. Un sculptor renumit al epocii, Grinling Gibbons, făcuse o operă de artă pe cât de remarcabilă, pe atât de originală. Fiecare bară de la balustradă era sculptată în chip de personaj: cavaler, spiriduş, zână… Copil fiind, Mabel îşi închipuia că aceste figuri de legendă se însufleţesc noaptea şi trăiesc cele mai năstruşnice aventuri, îşi luase obiceiul ca de câte ori cobora scara, să se întoarcă şi s-o privească în ansamblu. Astăzi, Mabel remarcă şi aici stratul de praf care acoperea sculpturile sufocându-le parcă, asemeni plasei de păianjen. Luă hotărârea să le lustruiască, redându-le viaţa, deîndată ce va avea timp.

În dimineaţa aceea nu era nimeni în bucătărie şi Mabel putu să prepare micul dejun în linişte. Aşteptând să fiarbă cafeaua, întocmi lista proviziilor ce trebuiau cumpărate, fără să uite florile, cu care avea de gând să înveselească încăperile. Nu se putea lipsi de flori. La Londra avea grijă să aibă întotdeauna flori proaspete în casă. Prefera bujorii roz şi roşii pe care îi iubea pentru parfumul lor persistent. Ruth avusese bujori minunaţi în grădina ei de odinioară…

Se juca cu creionul, gânditoare, aşa că tresări când auzi uşa deschizându-se.

— Mmm… Ce bine miroase! exclamă Susie frecându-şi mâinile. Miroase a pâine prăjită!

Super! De obicei nu avem timp pentru un mic dejun copios, dar astăzi… presimt că o să fie un regal.

Purta o uniformă de şcoală pe care Mabel o recunoscu imediat: şi ea purtase aceeaşi uniformă!

Marcus şi Sara veniră împreună la bucătărie. Prezenţa celor două surori o linişti pe Mabel: nu era nevoită să fie singură cu Marcus. Cu fetele de faţă, n-o să îndrăznească să facă vreo aluzie la cele petrecute cu o seară în urmă.

Micul dejun se consumă într-o atmosferă plăcută.

Buna înţelegere domnea între Marcus şi surorile sale, dar tutorele lor ştia să fie şi autoritar, când era cazul.

Bineînţeles că Susie şi Sara erau destul de diplomate ca să obţină tot ce voiau de la el!

După o ultimă ceaşcă cu cafea, fetele îşi luară gentile de şcoală şi o atenţionară pe Mabel în felul lor preferat:

— Mabel, în lipsa noastră să nu te laşi influenţată şi să pleci. De când a avut accidentul, Marcus a devenit imposibil. Te rugăm să-l suporţi cu răbdare.

— Nu vă faceţi griji, răspunse Mabel. Sunt decisă să rămân, iar Marcus a înţeles asta cât se poate de bine.

După felul cum îşi încruntă el sprâncenele, era clar că încă nu acceptase pe deplin ideea. O altă tentativă de intimidare era de aşteptat, îşi spuse Mabel, resemnată. Cu atât mai mult, cu cât în dimineaţa asta se arătase glacial faţă de ea. Contrastul era izbitor pentru că râdea şi glumea cu surorile lui, iar când i se adresa ei, faţa i se transforma într-o mască ostilă. Lui Mabel i se strânse inima; se înţelegeau atât de bine altădată… Se înţelegeau dintr-o privire în orice privinţă… Iar acum păreau doi străini, obligaţi să stea la aceeaşi masă.

Punându-şi şervetul jos, Mabel anunţă:

— După ce le las pe Susie şi Sara la şcoală, intenţionez să

vorbesc cu directorul. Pe urmă mă duc la piaţă. O să ajung înapoi acasă pe la amiază, Marcus.

— Dacă faci cumpărături, ai nevoie de bani. Marcus scotoci neîndemânatic în buzunarul vestei de tweed. Cârja îi căzu şi instinctiv, Mabel se aplecă s-o ridice. Degetele lui Marcus, căci şi el se întinsese să şi-o ia, îi atinseră mâinile. Pe loc, dorinţa se ivi în ea, cu o forţă care o împietri. Cu vocea nesigură, ea răspunse:

— Lasă banii… O să reglementăm problema asta mai târziu, nu te deranja.

Cu aceste cuvinte, se îndepărtă de el, grăbită. Din pragul uşii îl întrebă:

— Am dreptul să-i spun directoarei că mă voi ocupa eu de fete?

Susie şi Sara erau afară sporovăind şi aşteptând-o.

Marcus o privi în tăcere, secunde interminabile. Ea îşi ţinea răsuflarea; presimţind un nou afront.

— Ar fi vreo diferenţă dacă refuz?

— Niciuna, cu privire la hotărârea mea de a rămâne, răspunse Mabel calmă, dar va trebui să vorbesc directoarei despre asta.

El ezită o clipă, apoi îi spuse:

— Mabel… Cât despre aseară…

— Tentativa ta a eşuat, Marcus! Dacă ţi-ai închipuit că ai să mă pui pe fugă comportându-te astfel… Este nevoie de ceva mai mult ca să mă sperii…

— *Să te sperii…*

Înspăimântată, îl văzu că se îngălbeneşte. Suferea din pricina fracturilor? Avea nevoie de ajutorul ei? Văzându-l apoi cum se ridică, crezu că i s-a părut.

— La revedere, Marcus, pe curând.

Cu acest salut, îl lăsă acolo în picioare, siluetă solidă şi nemişcată…

*

Mabel ştia pe dinafară drumul în serpentină care ducea la şcoală, dar o surprinse cât de aglomerată era şoseaua. Parcă maşina în curtea scolii, sărută fetele şi se îndreptă spre cancelarie.

Şcoala, ţinută de călugăriţe, era neschimbată, mirosul de dezinfectant şi de cretă plutea în aer exact ca odinioară.

Secretara, femeie pe care o cunoştea, o primi călduros. Mabel îi explică motivul pentru care cere o întrevedere cu maica superioară.

— Mă duc să văd dacă vă poate primi. Şi reveni aproape imediat… Vă aşteaptă. Dacă binevoiţi să intraţi…

Biroul şi cea care îl ocupa se schimbaseră. Actuala maică superioară inspira calm şi încredere. Aşezată în faţa unei ceşti cu cafea, Mabel explică situaţia.

— Cele două micuţe Deveril? Da, am aflat de accidentul fratelui lor. Spuneţi că vă ocupaţi de ele… Mă iertaţi că vă întreb, dar ce vă leagă de aceste două copile?

— Sunt verişoara lor. Tatăl meu şi cu tatăl lor erau fraţi.

— Şi vărul dumneavoastră? V-a rugat să vă ocupaţi de ele?

— Marcus nu este vărul meu. Mama lui a mai fost căsătorită înainte de a se mărita cu unchiul meu.

Maica superioară o privi gânditoare pe Mabel şi admise:

— Este adevărat că fetele, la această vârstă, pot deveni o sarcină prea grea pentru un bărbat singur şi foarte ocupat. Domnul Landerby are
0 antrepriză de bunuri în gestiune, după câte îmi amintesc. Ei bine, vă doresc să reuşiţi, domnişoară…

*

Nu i-a mai trebuit decât o jumătate de oră ca

— Să ajungă la Hexham. Lăsă maşina în parkingul satului şi descoperi numaidecât târgul din piaţa principală. Mabel începu să se plimbe printre tarabe. Un fermier vindea nişte

căpşuni superbe şi rubarbă, o tentaţie la care nu putu rezista. Lăcomia era unul dintre defectele ei pe care îl recunoştea de bunăvoie! Pe urmă, împinsă de curiozitate, a făcut un tur şi pe alături, acolo unde era târgul de vite. De fapt, nu erau decât

1 şi iepuri. În cele din urmă se întoarse la maşină încărcată de cumpărături şi porni înapoi spre Deveril House.

Adevărul este că lungise deliberat escapada asta. Când fetele nu erau acasă, Mabel simţea că atmosfera devine prea apăsătoare: ostilitatea lui Marcus plutea pretutindeni, iar locuinţa părea părăsită şi tristă. Pentru cine trăise aici pe vremea lui Ruth, diferenţa era colosală.

Mabel luă hotărârea să readucă din nou căldura la Deveril House.

Pe drum, Mabel observă mirată, uitându-se de câteva ori în oglinda retrovizoare, că de vreo câţiva kilometri o urmăreşte un Mini roşu. Când intră pe aleea care ducea spre parc, Mini-ul o imită. Ce putea să fie? se întrebă ea intrigată. Mini-ul se opri în curtea din spatele casei şi o femeie mărunţică, cu forme pline, coborî de la volan. Avea cu aproximaţie patruzeci de ani, iar părul caştaniu-roşcat era coafat impecabil şi pus în valoare de un taior verde deschis.

O privi pe a Mabel cu un aer interogativ şi aceasta se prezentă deschis.

— Sunt Mabel Deveril.

— Oh, bineînţeles! Acum te recunosc! Portretul dumitale tronează pe biroul lui Marcus. Eu sunt Anna Barnes, secretara lui Marcus.

Când Anna îi întinse mâna, Mabel remarcă verigheta pe inelar.

— De când a avut accidentul vin cât pot de des să-i aduc corespondenţa. I-am propus să-l duc cu maşina până la birourile firmei noastre, dar operaţia îi provoacă dureri…

— Operaţia?… N-am ştiut!

Cuvântul ăsta a impresionat-o întotdeauna pe Mabel.

Cu un aer mai degrabă jenat, Anna Barnes confirmă:

— A fost o operaţie foarte grea. Marcus a avut piciorul rupt în mai multe locuri de greutatea calului care la prins dedesubt în cădere. Bineînţeles că Marcus a fost mai îngrijorat pentru cal decât pentru el! A fost foarte supărat pe Lorene. E adevărat că nici ea nu trebuia să lase câinele să iasă din maşină…

Lorene fusese deci prezentă când s-a produs accidentul? Şocată, Mabel simţi că se clatină: Marcus putea să fie omorât, a avut noroc chiar că a scăpat! De ce nu i-au spus nimic?

— Dumnezeule, dar te-ai albit la fată ca o rufa… Ce, n-ai ştiut?

— Nu cunoşteam amănuntele accidentului. Am crezut că este doar o simplă fractură…

— Ascultă-mă, am face mai bine să intrăm înăuntru, ca să poţi să stai jos.

— Trebuie să descarc maşina. Cumpărăturile mele…

— Lasă-le deocamdată, că nu le ia nimeni de aici, o întrerupse Anna, autoritară.

Câteva minute mai târziu, Mabel se afla instalată pe un scaun în bucătărie.

— Anna, spune-mi te rog, cum s-a petrecut accidentul?

— Aşteaptă puţin să fac mai întâi puţină cafea. Marcus bea totdeauna o ceaşcă la ora asta. Îţi mărturisesc că sunt pur şi simplu încântată de prezenţa dumitale aici! Doamna Nesbitt era. Bună, dar după părerea mea, nu era făcută să poarte de grijă unei case ca asta. Totuşi Marcus o plătea bine, era chiar dispus să mai angajeze pe cineva ca s-o ajute. De fapt, nu era în stare să se descurce cu Susie şi Sara. Sărmana, nu avea pic de autoritate. Am şi eu o fată şi un băiat şi pot să-ţi spun că nu-mi este deloc uşor.

— Şi accidentul? în ce împrejurări s-a petrecut?

Luând o tavă şi văzându-şi de treabă, Anna răspunse:

— Marcus a ieşit să facă o plimbare călare. Lorene n-a plecat cu el, dar l-a văzut ieşind şi l-a urmat cu maşina. Ştii, fata asta este teribil de răsfăţată de tatăl ei. Anul trecut i-a dăruit o maşină puternică, dintr-acelea care circulă pe orice fel de teren. După mine una, o astfel de maşină este foarte periculoasă, dar în sfârşit… îşi luase şi câinele. Un căţelandru de rasă, foarte frumos. Alt cadou, dar ăsta era de la ex-amicul ei.

Văzând-o pe Mabel că se încruntă, Anna explică:

— Vezi dumneata, aici toată lumea cunoaşte pe toată lumea şi bârfele circulă, în voie. Lorene a fost în flirt cu un bărbat care a lăsat-o pentru alta, mult mai arătoasă, după câte se spune…

— Şi accidentul? întrebă Mabel care îşi pierduse răbdarea.

Poveştile de dragoste ale Lorenei n-o interesau! Nu putea totuşi s-o repeadă pe Anna fără să fie nepoliticoasă.

— Cum îţi spuneam, a vrut să-l urmeze pe Marcus cu maşina aia teribilă şi l-a ajuns tocmai pe culme, unde e câmpul lui Howard. A vrut probabil să-i arate de ce-i în stare maşina ei cea nouă şi pur şi simplu i-a tăiat calea calului lui Marcus, care bineînţeles că s-a speriat şi a început să azvârle din copite. Marcus l-ar fi putut stăpâni, dar atunci a sărit câinele lătrând din maşină, şi s-a aruncat între picioarele calului. Şi atunci s-a întâmplat nenorocirea. Calul înnebunit de spaimă s-a împiedicat de câine şi a căzut pe o rână, prinzându-l pe Marcus sub el. Cât despre Lorene, nici măcar nu i-a dat prin cap să încerce să intervină în vreun fel. Idioata s-a mulţumit să urle. Din fericire, Ted Howard era pe aproape, umbla cu puşca după iepuri, a fugit şi l-a ajutat pe Marcus… Anna ridică din umeri, fatalistă: A avut mare noroc că a fost Ted acolo şi a putut să-l scoată de sub cal. Cred că a

avut nişte dureri groaznice, pentru că după intervenţia lui Ted a leşinat şi n-a mai ştiut nimic până la spital. Tatăl Lorenei l-a operat, dar asta nu ne-a împiedicat să rămânem cu toţii trăsniţi când am auzit că Marcus s-a logodit cu Lorene. Ce-i drept, ieşiseră de mai multe ori împreună, dar nimeni nu şi-a închipuit că ar putea fi ceva serios.

— De cât timp sunt logodiţi?

— Nu de mult timp. Marcus a stat o vreme în spital şi ştiam că ea se învârteşte mereu pe acolo, în sfârşit, logodna au anunţat-o când a ieşit Marcus din spital.

Anna se uită la ceas şi exclamă:

— Trebuie să-l anunţ că am venit. Te simţi mai bine?

— Da, răspunse Mabel, mi-am revenit. Dar te rog, să nu-i spui lui Marcus…

— Ce să-mi spună?… răsună vocea răguşită în bucătărie.

Răsucindu-se pe scaun, Mabel îl descoperi pe Marcus în prag, nemişcat.

— M-am simţit puţin rău când m-am întors şi n-am vrut să te neliniştesc.

Marcus o fixă neîncrezător. Dorind să împrăştie încordarea, Anna interveni grăbită:

— Este vina mea. N-am ştiut că Mabel nu cunoaşte împrejurările în care te-ai accidentat şi povestindu-i, i-am provocat un şoc…

Mabel, hipnotizată de privirile lui Marcus, se scuză jenată:

— Ştii cât sunt de emotivă. Brusc am vizualizat accidentul şi… m-am îngrozit retrospectiv… apoi, coborându-şi privirile, murmură: Puteai să mori, Marcus, şi eu n-aş fi ştiut…

Câtă zeflemea în surâsul lui! Inima lui Mabel tresări dureros… Dumnezeule, îşi spuse ea, el este convins că eu joc teatru…

Marcus se apropie de ea şi o arse cu privirea:

— Mabel, imaginaţia ta o să te piardă!

Se întoarse şi ieşi. Anna îl urmă, după ce-i aruncă lui Mabel un surâs plin de simpatie.

*

Cum a reuşit să se discrediteze în două fraze? se întrebă Mabel ridicându-se de pe scaun şi dispreţuindu-se profund. Ce-a apucat-o să se comporte atât de prosteşte? Bineînţeles că a avut un şoc, dar ar fi putut totuşi să se controleze. Să se controleze:., şi să pretindă că pericolul prin care a trecut Marcus a lăsat-o nepăsătoare?

Ceaşca pe care o ţinea în mână îi scăpă şi se sparse pe podea. Nemişcată, Mabel privea cioburile printre care pata brună de cafea se lăţea pe jos…

Acum se lămurise definitiv… Timp de zece ani a crezut că-l detestă pe Marcus. Din toate puterile, din adâncul sufletului ei. Dar oare nu se spune că dragostea este vecină cu ura? Vasăzică, sentimentele ei faţă de el sunt aceleaşi de

— Acum zece am! Dar nici ale lui faţă de ea, nu par să se fi schimbat! Şi atunci, speranţele ei nu sunt absurde? La fel de absurde ca acum zece ani? Simţea că înnebuneşte la gândul că atâta timp, n-a făcut decât să se învârtească într-un cerc vicios. Şi ea care crezuse că merge înainte, în linie dreaptă…

Concluzia care se impunea era dramatică: dragostea ei pentru Marcus nu va fi niciodată împărtăşită. El n-a iubit-o şi n-o va iubi niciodată.

CAPITOLUL VII

Încet, încet, Mabel şi-a venit în fire. Era bucuroasă la gândul că Marcus avea de lucru în biroul lui şi fetele erau la şcoală. Nu a fost nimeni s-o vadă prăbuşindu-se când adevărul i-a apărut limpede. Ce catastrofă, Dumnezeule!

Soarele încălzea vechile ziduri ale casei, dar Mabel

tremura de frig. Se simţea ca o cochilie goală, azvârlită de reflux pe plajă. Goală şi nespus de fragilă…

Cum va putea să rămână la Deveril House iubindu-l pe Marcus în taină? Istoria se repeta… Mabel ştia că văzându-l fericit alături de Lorene, fiecare zi trăită va fi o tortură în plus. Deci: să rămână şi să îndure acest chin, sau să plece?… La douăzeci şi şapte de ani, Mabel nu mai credea că fuga este o soluţie. Iar fetele, pe drept cuvânt, n-ar fi iertat-o niciodată că le-a abandonat.

Cel puţin de data asta ştiu ce mă aşteaptă, se gândi ea, n-o să mai fie o noutate, ca prima oară…

Dumnezeule, pentru ce s-a întors? De ce a cedat acestei dorinţe smintite de a se reabilita în ochii lui Marcus? De ce a nutrit speranţa nebună că s-ar putea împăca cu Marcus, aşa cum se împacă doi oameni civilizaţi, care au uitat de mult că au avut cândva un conflict? încă o dată, fantezia ei excesivă o lăsase să întrezărească imagini idilice. Oare când va învăţa să devină mai circumspectă cu ea însăşi?

— Patronul spune că vreţi să refaceţi grădina de zarzavat!

Accentul regiunii Northumberland îi era familiar, dar nu şi glasul celui care îi vorbea. Surprinsă, Mabel se întoarse.

Necunoscutul, un bărbat de vreo şaizeci de ani, cu păr cenuşiu şi rar, cu ochi vioi, îi surâdea. Pielea îi fusese tăbăcită de-a lungul anilor, de soare şi de vânt.

— Să mă prezint: John Holmes, grădinarul. Vin de două ori pe săptămână să îngrijesc parcul. De peluze nu mă ocup, eu întreţin doar straturile de flori. Bunica dumneavoastră a făcut treabă bună, sunt nişte plante de soi, foarte frumoase.

Aşadar ştia cine era ea, remarcă Mabel. Probabil că tot satul era la curent cu întoarcerea ei.

— Da, bunica adora florile, spuse Mabel. Când eram mică, m-a învăţat cum se numeşte flecare. N-a fost deloc uşor.

John Holmes îşi clătină capul, surâzând:

— Să ştiţi că nu mai sunt în stare să muncesc prea mult, din cauza reumatismului… Şi ca să întreţii o grădină de zarzavat, trebuie să ai putere. E muncă, nu glumă!

În faţa casei se întindea o alee de cărămidă lungă de vreo treizeci de metri, străjuită de-o parte şi de alta de un gărduleţ din lemn de tisă. Dincolo de el, straturile de flori împodobeau aleea principală, cât şi celelalte alei răspândite pretutindeni până la terasă, ca un caleidoscop viu, alcătuit din culori vesele care se schimbau pe rând cât ţinea vara. Toamna schimba paleta coloristică a grădinii, păstrând acelaşi încântător efect. Nuanţe de albastru pur, de la cele mai deschise până la cele mai închise luau cu asalt gărduleţul, căci înfloriseră zorelele. Aici îşi desfăşura John Holmes activitatea, fără să-şi supună la prea mult efort încheieturile reumatice.

— Ce doriţi exact să obţineţi de la grădina de zarzavat? Este într-un hal fără de hal… năpădită de buruieni şi mărăcini. Domnul Marcus mi-a spus să vorbesc cu dumneavoastră. Dumnealui n-are treabă decât cu straturile de flori. Îi place să se plimbe de-a lungul aleilor când e vremea frumoasă. Acum, cu cârjele, o să-i fie cam greu… în tot cazul, cunoaşte bine florile.

Într-adevăr, Marcus iubea mult partea aceea de grădină. Mabel fu cuprinsă de nostalgie amintindu-şi plimbările lui matinale, când se bucura văzându-l cum trecea printre flori, ca un prinţ într-o grădină fermecată… Ce păcat că din pricina accidentului va fi nevoit să se lipsească o vreme de această plăcere…

— Ştiu că grădina de zarzavat este părăsită, dar cu ajutorul dumitale o să putem s-o desţelenim şi să punem câteva legume. Şi eu, şi fetele, vom fi bucuroase să le îngrijim.

Bătrânul grădinar îşi scărpină ţeasta, cu o expresie comică

pe obraz:

— Dacă ţineţi morţiş… am putea pregăti, să zicem, jumătate de teren pentru semințele de toamnă… Bineînțeles, trebuie să scoatem din rădăcini mărăcinii, să smulgem buruienile, să săpăm ca lumea şi să punem îngrăşământ. V-ar costa mult mai ieftin să cumpăraţi legumele din piaţă! Bun, o să le spun rândaşilor mei să înceapă imediat. Nu, toată lumea e încântată să grădinărească vara, dar când vine frigul, e altă poveste!… Pariez că micuţele domnişoare n-or să mai fie atât de entuziasmate! Bine, vă las. La revedere, domnişoară.

Văzându-l cum se îndepărtează, Mabel îşi spuse că dacă cineva era lipsit de entuziasm cu privire la grădina de zarzavat, apoi acela era chiar grădinarul!

Ca orice grădinar care se respectă, John Holmes avea o fire morocănoasă, dar tot se bucura în sinea lui când era solicitat în calitate de specialist.

Mabel se duse la maşină, deschise portbagajul şi începu să care, pe rând, numeroasele cumpărături la bucătărie. Merit cu prisosinţă câteva minute de odihnă şi o ceaşcă de cafea, îşi spuse ea, după ce termină. Puse ibricul cu apă pe foc şi observă că-i tremură mâinile. Nu, socoti ea, dând deoparte ibricul, nu-mi mai trebuie cafea, povestea Annei mi-a tulburat suficient sistemul nervos.

Pentru o clipă o apucă iar deznădejdea. Ce căuta ea aici, la Deveril House? Regreta Londra şi pe prietena ei Lara. Câtă nevoie ar fi avut acum de ea, să o susţină moral. Ei bine, va merge cu hotărârea ei până la capăt şi dacă lucrurile se vor înrăutăţi, oricând putea să îi dea Larei un telefon…

Înseninându-se, Mabel se apucă să răsfoiască o carte de bucate. Fusese a lui Ruth şi o găsise la locul ei obişnuit, în fundul unui sertar. Judecând după stratul gros de praf care o acoperea, doamna Nesbitt cu siguranţă că n-o folosise. Puţin

câte puţin, absorbită de activitatea culinară, uită de griji. De altfel, metoda ei favorită de relaxare era să-şi piardă timpul gătind, ceea ce o amuza grozav pe Lara. Preocupată exclusiv de carieră, prietena ei declara că nu are nici timp, nici răbdare, să experimenteze diverse reţete culinare. Ea prefera să guste, decât să pregătească, aşa că se completau foarte bine amândouă.

Mabel a cultivat întotdeauna un fel de artă de a trăi frumos. Aceeaşi dăruire şi acurateţe cu care îşi executa desenele, o depunea atât la pregătirea hranei de zi cu zi, cât şi la amenajarea şi întreţinerea interiorului în care locuia. Îi făcea plăcere să evolueze într-un cadru rafinat. Poate timpul petrecut la Deveril şi influenţa benefică a mătuşii Ruth îşi arătau roadele…

*

Când Anna reveni în bucătărie, în aer plutea un miros delicios. Închise ochii şi spuse:

— Aşteaptă, nu-mi spune nimic, lasă-mă să ghicesc! Este miel cu verdeaţă, nu-i aşa?

Fără să mai aştepte răspunsul, trase un suspin care îţi sfâşia sufletul şi adăugă:

— Ce chin pentru cineva care este la regim! M-am hotărât să scap de cele câteva kilograme în plus şi o să reuşesc dacă n-o să mor de greaţă mâncând numai salată verde! Dumneata nu ai astfel de probleme, eşti atât de subţire!

Privirea admirativ-invidioasă pe care Anna i-o aruncă, o făcu pe Mabel să surâdă.

— Într-adevăr.

Îşi aduse aminte de venirea ei la Londra şi de toată perioada aceea. Din pricina stării depresive, nu mai mânca aproape nimic. Noroc că tatăl Larei, văzând-o atât de slabă, a dus-o la un doctor, în ciuda protestelor ei.

— S-ar zice că te simţi mai bine, remarcă Anna.

— Mult mai bine, mulţumesc.

— Sper că prânzul ăsta o să-l binedispună şi pe Marcus. Deocamdată e odios. Am crezut că dacă s-a logodit o să-şi schimbe dispoziţia, dar bag de seamă că asta nu i-a folosit la nimic. Ciudat, nu? Stau uneori şi mă întreb ce-o fi găsit Marcus la Lorene…

Fie-ţi milă, nu-mi vorbi de Lorene şi de logodnă, se rugă Mabel în gând. Se întoarse cu spatele şi îşi văzu de treabă tocând mărunt rubarba, pătrunjelul, mărarul, nădăjduind că, neluată în seamă, Anna o să tacă.

Dar secretara, odată lansată într-unul din subiectele ei favorite, continuă:

— Bineînţeles, starea lui nervoasă este scuzabilă, are dureri mari. De altfel, doctorul i-a spus că accidentul va lăsa urme.

Încordată, Mabel rămase cu cuţitul în aer, aşteptând continuarea:

— Se pare că muşchii nu-şi vor mai recăpăta supleţea… Dar, nu se ştie niciodată.

După o mică pauză, Anna se apropie de Mabel şi-i spuse, confidenţial:

— Marcus trece printr-o perioadă foarte grea. Încearcă să fii răbdătoare… Tu eşti cea de care are el nevoie!

Declaraţia asta avu efectul unei bombe asupra lui Mabel. Roşi, se îngălbeni şi iar roşi… Oare Anna i-o fi surprins zăpăceala? Greu de spus, pentru că ea continuă pe acelaşi ton:

— O fi Lorene fermecătoare, dar are o influenţă nefastă asupra lui Marcus. Cât despre egoismul ei, sunt sigură că părinţii poartă vina. O răsfaţă şi o adulează într-un hal fără de hal!

Unde mai pui că, deşi ea este cu musca pe căciulă, nu suportă să-l vadă pe Marcus imobilizat! Din cauza lui nu

poate ieşi serile la distracţii şi asta o înnebuneşte. Pe de altă parte, nu prea-l văd pe Marcus cedând capriciilor ei. Nu este el bărbatul care să suporte o fiinţă atât de superficială.

Mabel se abţinu şi nu făcu nici cel mai mic comentariu.

— O să-i fie Lorene credincioasă? Mă îndoiesc, făcu Anna. Şi mai există încă o problemă, mult mai gravă, care tensionează spiritele: surorile lui Marcus care, pe drept cuvânt, o detestă. Lorene vrea să le interneze la pension, dar fetele nu se lasă, rezistă cum pot mai bine. Lorene doreşte să facă vid în jurul lui Marcus, îl vrea numai pentru ea, e cât se poate de limpede.

Mabel gândea la fel, dar nu spuse nimic, ceea ce o făcu pe Anna să-i interpreteze altfel tăcerea. Jenată, spuse:

— Dumnezeule, Mabel, îmi pare rău că te-am plictisit cu sporovăiala mea. Te rog nu mă judeca greşit. Ţin foarte mult la Marcus. Lucrăm de cinci ani împreună şi am învăţat să-l apreciez. Ştii, aceste ultime săptămâni au fost un infern pentru el, iar Lorene n-a făcut absolut nimic ca să-l ajute.

— Ştiu, spuse Mabel. Lorene vrea să-şi păstreze viitorul soţ numai pentru ea, este foarte de înţeles.

— De înţeles, dar foarte egoist! Când s-a logodit cu el, a ştiut că Marcus are fetele în grijă… Gata! Am trăncănit destul pentru astăzi, mă întorc la lucru…

Contrar temerilor Annei şi cu toate că-i tulburase sufletul, Mabel i-a apreciat sinceritatea…

Tu eşti cea de care are el nevoie! Această *t* scurtă frază o obseda. De ce i-a făcut Anna această mărturisire? Intuise oare sentimentele lui Mabel? în timp ce Anna îi vorbea, Mabel fusese din nou asaltată de imagini care o cutremuraseră: Lorene şi Marcus înlănţuiţi cu pasiune pe un pat în dezordine… Trebuia să fie cinstită cu ea însăşi: certitudinea că erau amanţi îi provoca o suferinţă de nesuportat. Odată trasă această concluzie, Mabel se strădui

să alunge orice fel de gând în legătură cu Marcus şi se apucă să facă ordine în bucătărie. Fetele terminau cursurile şi ea intenţiona să se ducă să le ia de la şcoală. Marcus era tot închis în biroul lui. Prin uşa grea de lemn se auzea, abia perceptibil şi din când în când, târâitul telefonului. Nici un alt zgomot nu pătrundea până în hol şi lui Mabel această linişte i se păru ameninţătoare, aproape lugubră. O dată în plus, imaginaţia ei mult prea bogată îi furniza idei bizare…

Mabel îşi luă poşeta din hol şi se îndreptă spre maşina parcată în curte. Pe drum îi trecu prin minte că astăzi Lorene nici măcar n-a catadicsit să-şi viziteze logodnicul. Probabil că era foarte ocupată… Pomenise ceva vag, atunci când se întâlniseră prima dată, despre munca ei la spital. Cu siguranţă, tatăl ei îi găsise vreo ocupaţie în clinica lui…

Maşina, peste care venise soarele, era atât de încinsă, încât Mabel crezu că o să se sufoce, când se urcă la volan. Deschise rapid toate geamurile, porni motorul şi trecu încet pe alee. Îl văzu pe John Holmes, cu mâinile în şold, supraveghindu-şi lucrătorii. O văzu şi el şi îi adresă un surâs amical.

*

Susie şi Sara au ţinut s-o prezinte pe Mabel prietenelor lor. Unele erau însoţite de mamele lor care veniseră să le ia. Aşa făcu Mabel cunoştinţă cu mătuşa lui Alison.

— Iat-o pe Jane, mătuşa lui Alison, spuse Susie, prezentându-i o femeie cu un aer amabil.

— Încântată, zise Jane. Nu ştiam că Susie şi Sara au familie.

Văzând-o arzând de curiozitate, Mabel explică:

— Locuiesc la Londra, iar ultima mea vizită la Deveril House s-a petrecut cu ani în urmă.

— Într-adevăr, îmi amintesc că predecesorul soţului meu a menţionat existenta unei a treia fete Deveril… Soţul meu este vicarul Simmonds, adăugă Jane. Suntem aici de opt am şi mă tem de momentul când va trebui să plecăm. Ne simţim

atât de bine! Sora mea şi soţul ei lucrează în străinătate, de aceea Alison stă la noi în timpul anului şcolar. Nu este o situaţie ideală, dar din fericire, Alison este un copil bun. Veţi sta aici mai mult timp?

— Până vor termina fetele şcoala, răspunse Mabel.

— Ah, cu atât mai bine! Să ştiţi că aveau nevoie de o prezenţă feminină. Marcus le-a crescut cum s-a priceput mai bine, dar nu le poate ţine loc de mamă… Iar guvernantele pe care le-au tot schimbat, erau prea în vârstă pentru ele.

Soţia vicarului mai pălăvrăgi câteva minute şi scuzându-se, i se adresă lui Mabel cu un surâs călduros:

— Dacă vă simţiţi uneori singură, nu ezitaţi să-mi daţi un telefon, sau să-mi faceţi o vizită.

Mabel mulţumi şi urmată de cele două surori se urcă în maşină.

— Ce surpriză pe noi, când ni s-a spus că ai venit să ne iei! exclamă Susie.

— Oh, da! Ne era teamă că te-ai certat cu Marcus!

— Liniştiţi-vă, nu l-am mai văzut de azi-dimineaţă. Şi-a petrecut timpul lucrând în birou cu Anna. În tot cazul, nimic nu mă va putea face să-mi schimb hotărârea, nici măcar felul lui urâcios de a se purta cu mine.

— Super! exclamă Susie.

Vasăzică fetele se temeau pentru ea, gândi Mabel, emoţionată. Dovada asta de dragoste îi încălzi inima. Nimic nu-ţi provoacă o mulţumire mai mare decât convingerea că eşti apreciată… Ce bine ar fi dacă şi Marcus ar gândi ca surorile sale… „încetează să mai visezi“ îi şopti vocea minusculă, „nu uita că este logodit cu Lorene“! Oricum, rămânând îi făcea şi lui Marcus un mare serviciu: îl scutea să-şi trimită surorile la internat. Doar dacă el nu va fi în stare să-i ţină piept Lorenei, ceea ce ar fi transformat viaţa de la Deveril House – nici aşa prea veselă

— Într-un iad.

Nu se putea ca Marcus să nu-şi dea seama cât de periculos ar fi fost pentru echilibrul sufletesc al fetelor, să le îndepărteze de acasă împotriva voinţei lor. S-ar fi socotit abandonate pe nedrept.

Mabel recepţionă fără să vrea conversaţia fetelor şi începu să se amuze. Primiseră o invitaţie la o petrecere şi îşi trecă în revistă garderoba, plângându-se că nu au cu ce să se îmbrace. Încă se mai lamentau când Mabel opri maşina în curte…

*

Ajunse acasă, Mabel convocă fetele la o gustare. Le puse pe masă ceai şi prăjiturele.

— Ne răsfeţi, făcu Susie, ne-am dezobişnuit de asemenea desfătări. Doamna Nesbitt pretindea că este copleşită de muncă şi că gustările strică silueta! Dar noi suntem sportive şi avem nevoie de calorii! Apropo, dacă cinăm diseară după opt, avem timp să tragem o partidă de tenis. Ştii, Mabel, că noi nici nu mai mâncăm împreună cu Marcus?

— Da? Şi de ce?

— Ghici! făcu Susie, ironică. Lorene prefera să mănânce în „tête-à-tête“ cu scumpul ei logodnic, continuă fata imitând vocea fandosită a Lorenei.

Mabel puse pe o tavă o ceaşcă de ceai, garnisită cu prăjiturele, pentru Marcus şi o rugă pe Susie:

— Vrei să duci asta fratelui tău? Cred că o ceaşcă cu ceai o să-i facă plăcere…

— Oh, la naiba! exclamă Susie.

— Ce se întâmplă? întrebă Mabel, surprinsă.

— Vine „pacostea”! S-a terminat cu liniştea noastră, mormăi Susie printre dinţi.

— Susie, fii politicoasă!

În curte apăruse maşina Lorenei. Câteva minute mai

târziu, tânăra femeie îşi făcu apariţia orbitoare, într-o rochie deschisă la culoare, din pânză foarte subţire de în, care se mula pe corp şi trebuie să fi costat o avere. Efluviile unui parfum ameţitor invadară bucătăria. Mabel strâmbă din nas, jenată de mirosul prea dulce. Fără să aibă măcar politeţea de a saluta, Lorene exclamă:

— Mai eşti încă aici? Şi eu care credeam că te-ai săturat de stat la ţară. Viaţa nu este deloc palpitantă la Deveril…

Incapabilă să-şi stăpânească antipatia, Susie dădu lovitura:

— Vesti bune! Mabel nu se mai întoarce la Londra; rămâne aici ca să aibă grijă de noi.

A spune că Lorene a fost contrariată, ar fi nedrept. Pur şi simplu a explodat de furie. Totuşi, îşi spuse Mabel, ar fi fost de dorit ca Marcus s-o informeze… în orice caz, socul

Lorenei le făcu pe cele două surori să jubileze.

— Ah? Vom vedea, încercă Lorene să pareze cu dispreţ lovitura. O să vorbesc cu Marcus în privinţa asta… Apoi, întorcându-se spre Mabel, adăugă: Fii amabilă, adu-ne ceaiul în birou. După câte văd, eşti noua guvernantă, nu-i aşa?

După această săgeată înveninată, plecă satisfăcută, închizând uşa în urma ei.

Jignită, Mabel blestemă în gând această „pacoste”, găsindu-i la repezeală şi alte epitete. Dacă Lorene îşi imagina că va putea să-i dea ordine, ei bine, va fi foarte curând dezamăgită!

— Majestatea Sa o să-i facă lui Marcus o scenă de zile mari, spuse Susie zeflemitoare. Aţi văzut-o ce incendiară era?!

— Fetelor, aţi terminat ceaiul? Gata. Duceţi-vă la tenis ca să vă consumaţi acolo caloriile!

Văzând-o pe Mabel că scoate o ceaşcă curată din dulap, Susie exclamă revoltată:

— Sper că n-ai să-i serveşti ceaiul sclifositei ăsteia obraznice?

— Lorene este musafir aici şi oricum pregătisem tava pentru Marcus.

— Bine, dar ţi-a vorbit absolut odios! Marcus o să se supere rău, când o să afle. Are oroare de mitocănii!

— În calitate de bărbat îndrăgostit, o s-o ierte pe Lorene.

— Îndrăgostit? Nu se comportă deloc ca un bărbat îndrăgostit, ripostă Susie. Din contră, logodna l-a mohorât de tot. Înainte nu era chiar aşa sinistru.

— Să nu exagerăm! Hai, ştergeţi-o şi pe diseară, la cină.

Mabel luă tava şi se duse să bată la uşa biroului. Vocea baritonală a lui Marcus îi dădu cale liberă. Intrând, Mabel îl văzu pe Marcus în picioare, cu spatele la Lorene, admirând probabil peisajul de la fereastră, în timp ce „pacostea" măsura agitată încăperea în lung şi în lat.

I-am întrerupt în plină ceartă, îşi spuse Mabel. Îi priveşte ce aveau să-şi spună, în privinţa mea nu vor avea câştig de cauză. Căci

Mabel era absolut decisă să rămână la Deveril House.

*

Mabel stătea de vorbă cu lucrătorii lui John Holmes, când o văzu pe Lorene ieşind din casă şi îndreptându-se spre ea, furioasă la culme:

— Numai tu eşti de vină! declară ea, sugrumată de nervi. Înainte să apari, aproape îl convinsesem pe Marcus să-şi trimită surorile la pension. Şi acum… cu ce drept te amesteci în treburile noastre?

Trase aer adânc în piept şi continuă:

— Nu sunt oarbă, ştiu foarte bine de ce o faci.

Mabel simţi o teamă surdă: a ghicit oare

Lorene ceva? Cum ar fi putut? Doar dacă Marcus…

— Idioatele astea mici ţi-au oferit un pretext excelent să te

întorci. Să te înfigi aici! Te şi vezi instalată definitiv la Deveril, nu-i aşa? Dacă-ţi închipui că o să împart casa mea cu tine, sau chiar cu ele…

— *Casa ta?* Află că bunicul ne-a lăsat nouă casa: fetelor şi mie.

După o clipă de descumpănire, un surâs diabolic inundă chipul Lorenei.

— Aşadar, nu ştii nimic? în cazul acesta trebuie să te informez că bunicul vostru şi-a modificat testamentul, cu puţin timp înainte să moară. I-a lăsat totul lui Marcus!

Pentru Mabel, lovitura fu teribilă.

— Bineînţeles, fetele au dreptul să locuiască aici până la majorat, dar nu tu! Tatăl meu a fost martor la semnarea testamentului. Bunicul vostru a ales cea mai înţeleaptă soluţie ca să nu divizeze proprietatea şi nu poate fi condamnat că te-a dezmoştenit după ce ai dispărut fără urmă şi ani de zile n-ai mai dat niciun semn de viaţă…

Dezmoştenită! Mabel simţi că i se face rău.

Casa asta reprezenta atât de mult pentru ea! Nu contesta hotărârea bunicului, dar durerea de a se vedea exclusă era insuportabilă.

— Vezi, aşadar, reluă Lorene, casa asta este a lui Marcus şi odată căsătoriţi va fi şi a mea. În niciun caz nu este a ta!

Mabel nu putu să asculte mai mult. Cu ochii în lacrimi, fugi până în camera ei. Odată ajunsă la adăpost, se aruncă pe pat şi plânse cu sughiţuri fără să se mai stăpânească. De data asta lumea ei reală se prăbuşea brutal în jurul ei. Şi culmea, a trebuit să afle verdictul tocmai din gura Lorenei! De ce n-o fi prevenit-o Marcus? De ce nu i-a spus oare de schimbarea testamentului? De ce? Ca prin ceaţă auzi o maşină demarând. Lorene pleca triumfătoare, ducând cu ea toate nădejdile lui Mabel…

CAPITOLUL VIII

Mabel zăcu mult timp, zdrobită, în camera ei. Până la urmă, neavând încotro, se împăcă cu situaţia şi îşi şterse lacrimile. O rodea gândul să se ducă la Marcus şi să-i ceară socoteală, să-l întrebe de ce n-a anunţat-o de cum a venit că bunicul îşi schimbase testamentul. Dar nu avea curaj. Ştia că redevenind vulnerabilă, dacă el va fi dur şi ironic, ea nu va fi în stare să-l înfrunte. Cum o fi râs în sinea lui, auzind-o repetând că se află la ea acasă! Acum însă, ştiind că nu mai are niciun drept la Deveril House, toată situaţia ei căpăta alt aspect, inclusiv promisiunea făcută verişoarelor. Pe de o parte, era tentată să părăsească imediat casa; pe de alta, să rămână, ca să-l oblige pe Marcus să-i spună cu gura lui că nu mai are niciun drept să stea la Deveril House. Dacă el nu i-a spus până acum un lucru atât de important, însemna oare că a avut vreun motiv temeinic să tacă? Şi care ar putea fi un astfel de motiv? Simplul fapt ca nu găseşte o guvernantă? Adică să-i convină că ea rămâne aici să aibă grijă de surorile lui? Să nu-i fi spus de testament doar de teamă să n-o alunge. Prea multe întrebări fără răspuns… Oricum, în atitudinea lui Marcus era ceva ambiguu…

Mabel era hotărâtă să schimbe în bine obiceiurile casei. În loc să cineze în sufragerie ca odinioară, ori în bucătărie ca până aseară, Mabel aranjă masa în salonul unde cândva se lua micul dejun… Sufrageria, o încăpere imensă cu mobilier greu din acaju şi ferestre spre nord,
i se părea prea fastuoasă, bucătăria prea mică. Salonul, călduros şi intim, era cel mai potrivit pentru această primă masă în familie. Întinse o faţă de masă din olandă brodată, scoase argintăria şi aşeză în centrul mesei o vază chinezească cu un minunat buchet de flori. Armonia

culorilor evocă delicateţea unei acuarele, îşi spuse Mabel contemplând satisfăcută rezultatul străduniilor sale. Învăţase de la Ruth arta alcătuirii unui buchet de flori, în care varietatea compoziţiei depindea de starea sufletească, reflectând, întocmai ca un tablou, când romantismul, când exuberanţa sau sobrietatea…

La orele opt, Mabel părăsi bucătăria şi se opri în faţa biroului lui Marcus. Ezită puţin, apoi bătu la uşă şi anunţă:

— Cinăm peste o jumătate de oră!

Nu primi niciun răspuns… Spera totuşi că Marcus a auzit-o.

Mai rămânea să le anunţe pe fete, aşa că urcă scara şi intră în sala de lectură. Le surprinse adâncite în lucru şi înconjurate de o atmosferă studioasă.

— Păreţi foarte sârguincioase… Cinăm peste o jumătate de oră… Mai aveţi mult?

— Uuufff! Aproape am terminat, spuse Susie îndreptându-şi şira spinării şi întinzându-şi în sus braţele cu pumnii strânşi. Credeam că nu-i mai dau de capăt problemei ăsteia afurisite! Nu ştiu unde găseşte profa noastră de matematică încâlciturile astea pe care ea le numeşte „teme pentru acasă“… Ce mâncăm? Mor de foame!

— Miel cu verdeaţă. O reţetă pe care o ştiu de la mama voastră. Am găsit cartea ei de bucate într-un sertar şi mi-am amintit de vremurile bune.

— Dacă ai vrea, Mabel, te rugăm să ne mai spui câte ceva despre ea… Cum era mama, de fapt?

Ochii fetelor o implorau atât de duios, încât Mabel nu rezistă. Se aşeză pe un scăunel cu spătarul drept şi cu un aer gânditor începu:

— Ruth era o femeie foarte bună, foarte prietenoasă şi caldă. Ca să fiu sinceră, trebuie să vă spun că până nu m-am mutat aici, după moartea părinţilor mei, n-am cunoscut-o cu adevărat. Veneam foarte rar la Deveril House, tata era

director de scoală şi era mereu foarte ocupat. Trecuse puţin timp de când Ruth se căsătorise cu unchiul Alex, aşa că încă o socoteam străină de familie. Când am rămas orfană, perspectiva de a locui cu ea aici mă speria de-a binelea. Sensibilă şi perspicace, a ghicit ce simţeam şi m-a luat cu binişorul, îmblânzindu-mă ca pe o mică sălbăticiune.

Pierzându-se în amintiri, Mabel observă că se aşternuse liniştea, aşa că adăugă:

— Ruth mă înţelegea dintr-o vorbă, dintr-un gest… Eram singură, tristă şi dezorientată… Iar ea mi-a dăruit iubire, gingăşie şi căldură…

— De asta te-ai hotărât să rămâi cu noi? Pentru ceea ce a făcut mama pentru tine? întrebă Sara.

— Pe de-o parte, da, mărturisi Mabel. Pe de alta, simţeam nevoia să mă întorc aici. De mult timp mi-o doream…

— Şi de ce nu te-ai măritat? întrebă Susie.

— Nu am avut un motiv anume… Cred că-mi place să fiu independentă.

— Oh, de asta? exclamă Sara. Susie spune că din pricină că ai avut o mare pasiune.

— Da? Şi pentru cine, mă rog?

— Nu se ştie, spuse enigmatică, Susie. Este doar o ipoteză pe care am emis-o eu când am aflat că ai fugit de acasă. Ne-am gândit că te-ai îndrăgostit fulgerător de cineva şi că bunicul şi cu Marcus nu ţi-au dat voie să te măriţi cu el.

— Ei bine, v-aţi înşelat! Hai, terminaţi-vă lecţiile mai repede. Şi eu mor de foame. Vă aştept jos.

Mabel fugi în camera ei, să se liniştească puţin după cele auzite. De fapt, puştoaicele dezlegaseră din intuiţie o jumătate din taina ei.

O clipă se temuse că descoperiseră totul şi o cuprinsese panica. Acum îi era ciudă că se speriase degeaba. Cine ar fi putut să ghicească sentimentele ei pentru Marcus? Nimeni!

Totuşi, va trebui ca cealaltă jumătate a tainei ei să şi-o păzească cu străşnicie de isteţele ei verişoare. Mă rog, ele ca ele, îşi zise Mabel, dar dacă Lorene ar sesiza ceva şi ar începe să aibă cea mai mică bănuială, este uşor de imaginat câte răutăţi ar fi în stare să-i facă. Fără îndoială că ar hărţuit-o cu plăcere sadică!

Mabel se decise să se îmbrace elegant pentru cină. Îşi scoase fusta şi bluza de bumbac şi tocmai se pregătea să-şi pună rochia de mătase de culoarea şofranului care ştia că-i vine foarte bine, când vocea minusculă o întrebă perfidă: „Pe cine vrei să seduci? Marcus n-o să-ţi acorde nicio privire, te străduieşti zadarnic. Pentru ce?“ Pentru că… Pentru că… îi răspunse Mabel înciudată, pentru că nu mă pot împiedica să sper. Pentru asta!

Adevărul este că Marcus nu dădea doi bani pe aparenţe şi Mabel nu-şi putea explica cum a reuşit să se îndrăgostească de Lorene. O creatură atât de superficială şi egoistă încât îşi eclipsa propria-i frumuseţe.

Amintindu-şi cum a tratat-o, Mabel simţi că se urcă sângele la *cap.* Aveau dreptate fetele: o adevărată pacoste! În definitiv, pentru ce se frământa ea atâta? Aflase de mult că pe lume există şi astfel de oameni. De fapt, îi era ciudă pe Marcus că-şi alesese o femeie atât de neinteresantă. Îi era ciudă pe Lorene că i-a spus ce i-a spus. Mabel se simţea umilită. N-ar fi trebuit să afle din gura unei străine că este dezmoştenită! Ar fi fost de dorit ca Marcus să prevină o asemenea situaţie. Era de datoria lui. Cu un gest furios, îşi puse rochia de mătase la loc în dulap. Atâta pagubă! O să se îmbrace elegant altă dată, când se va ivi un prilej care să merite osteneala. Îşi puse din nou bluza şi fusta de bumbac. Îşi încălţă balerinii… Era gata! Ieşi, închise uşa după ea şi coborî scara.

Intrând în bucătărie, îl descoperi pe Marcus care, sprijinit

de cârjele lui, se uita uimit înjur.

— Am înţeles că cinăm la opt şi jumătate?…

— Da, totul este gata, răspunse ea. M-am gândit că am putea mânca în salonul micului dejun. Dacă vrei să te duci şi să te instalezi, servesc imediat masa…

Uitându-se după el cât de greu se deplasează spre salon, Mabel avu remuşcări că l-a obligat să meargă atât. Câteodată, când se aşeza sau se ridica de pe scaun, schiţa involuntar nişte strâmbături care vorbeau de la sine despre durerile lui. Bineînţeles că dacă ar fi fost întrebat, n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume că suferă!

Când Mabel aduse primul fel, găsi fetele instalate la masă, pălăvrăgind cu fratele lor. Cum văzură conţinutul cupelor, scoaseră exclamaţii de încântare.

— Mmmm… Căpşuni şi pepene galben! Minunat! Oh, Mabel, hotărât lucru, ne răsfeţi din cale-afară!

— M-am gândit că ar fi un început agreabil pentru o cină de vară…

Marcus părea şi el plăcut impresionat. Doamna Nesbitt nu se străduise să le ofere feluri rafinate.

— Este mult mai dietetic decât ne dă să mâncăm la scoală, comentă Sara. Mmmm… o să vin cu plăcere mai degrabă acasă la prânz, decât să mă duc la cantină!

— Nici să n-aud, interveni Marcus, categoric, îi daţi şi aşa destul de lucru lui Mabel.

Surorile, care tocmai gustau pepenele, fură izbite de duritatea intervenţiei lui. Din când în când se uitau pe furiş una la alta, întrebătoare, vizibil mirate de această izbucnire. Ca să destindă atmosfera, Mabel le spuse:

— Pentru că sunteţi atât de pofticioase, sunt gata să vă dau lecţii de gătit.

— Bună idee! făcu Susie. Apoi pe un ton ironic, adăugă… O să ne prindă bine când o să ne măritäm… Mă întreb dacă

Lorene ştie să gătească…

Ultima remarcă îi atrase o privire furioasă din partea lui Marcus. După care, se instală tăcerea.

Cum Mabel se ridicase să strângă cupele, Marcus spuse pe un ton care nu admitea replică:

— Susie, Sara, ajutaţi-o pe Mabel! — Susie se ridică şi ploconindu-se cu prefăcută umilinţă, răspunse:

— Am înţeles, preamăritul nostru Domn şi Stăpân. Facă-se voia ta!

În loc să se supere, Marcus surâse.

— Dacă n-aş fi îngropat în ghipsul ăsta blestemat…

— Ce-ai face? Presupun că ai duce tu însuţi farfuriile la bucătărie, nu-i aşa?

Cu un surâs fermecător, Susie luă tava cu vasele folosite şi ieşi fluierând.

Mielul cu verdeaţă avu un succes nebun; judecând după complimentele primite de Mabel, dar mai ales după rapiditatea cu care s-au golit farfuriile. A existat, totuşi, un moment de şovăială a lui Marcus atunci când Sara spusese:

— Mabel ne-a spus că era mâncarea ta preferată când erai adolescent. O preferi şi astăzi?

— Da, răspunse el cu greutate. Apoi adăugă… Mabel are nu numai imaginaţie, dar şi o memorie uimitoare…

Cu sufletul la gură, Mabel aştepta urmarea… care însă, nu veni. Din fericire, Marcus se hotărâse să se oprească aici. Mabel se simţea cu sabia lui Damocles deasupra capului, fapt care i-a stricat în bună măsură plăcerea cinei reuşite.

Când au ajuns la desert, nervozitatea lui Mabel atinsese culmea. Cum să-şi fi păstrat calmul, cu privirea pătrunzătoare a lui Marcus ţintuită tot timpul asupra ei? Privire grea de dispreţ şi ostilitate. Sara şi Susie păreau că n-au observat tensiunea care domnea între cei doi adulţi, deoarece discutau vesele între ele.

La sfârşitul mesei, când Marcus a vrut să se ridice, iar scăpă o cârjă care îi alunecă pe jos.

A trebuit să se aplece periculos de mult ca să şi-o ridice. Dar de data asta, Mabel nu se mai apropie de el. Se mulţumi să supravegheze îngrijorată operaţiunea de la distanţă, gata să zboare în ajutorul lui, dacă va fi cazul. În sfârşit, cu multă greutate, Marcus izbuti să-şi recupereze cârja. Răsuflând uşurată, tânăra femeie se grăbi spre bucătărie, unde o aşteptau fetele. Punând ibricul pentru cafea pe foc, Mabel le spuse:

— Puteţi să supravegheaţi voi cafeaua? Aş dori să dau o fugă până la etajul al doilea, să mă uit puţin prin odăile care au ferestrele spre răsărit.

— Vrei să-ţi instalezi un atelier? întrebă Susie. Este loc destul, sunt aproape goale…

— Aş vrea, recunoscu Mabel. Dar întâi trebuie să mă uit să văd despre ce-i vorba, ca să ştiu ce-i spun lui Marcus.

Mabel se duse şi se întoarse repede. Indiferent ce cameră şi-ar fi ales, trebuia să vorbească cu Marcus, înainte de a se instala. După toate datele, Deveril House era a lui în exclusivitate. Mabel n-avea încotro, trebuia să se împace cu ideea, oricât ar fi durut-o.

Deveril House fusese pentru ea leagănul cald unde se putea refugia oricând. Punctul fix din lumea asta veşnic mişcătoare, unde se ştia ocrotită. Va mai fi oare tot atât de hotărâtă să stea aici, acum când se ştia dezmoştenită? Mabel nu mai era chiar atât de sigură…

Când reveni în bucătărie, Susie şi Sara aşezau ceştile cu cafea fierbinte pe tavă.

— Marcus s-a întors în biroul lui să lucreze, o informă Susie.

— Da, întări Sara chicotind. Spre marea ei disperare, Lorene nu va fi nici în seara asta scoasă la plimbare şi la

dans! De altfel, nu mai ies aproape deloc împreună.

— Viaţa personală a lui Marcus este treaba lui, remarcă Mabel. Eu o să-i duc cafeaua, iar voi duceţi-vă să vă terminaţi lecţiile.

Ajunsă în faţa uşii biroului, Mabel se întrebă ce va face, dacă Marcus va pretinde că are de lucru, ca s-o evite.

Ce-o fi, o fi, îşi spuse, bătând la uşă. Oricum trebuia să-i ducă o ceaşcă cu cafea.

În picioare, în faţa ferestrei stătea cu spatele la ea, aşteptând-o să înainteze. Mabel puse cafeaua pe birou, îşi drese glasul şi spuse:

— Marcus, trebuie să-ţi vorbesc. Poţi să-mi acorzi câteva minute?

În sfârşit el se întoarse şi putu să-i vadă ochii. Erau plini de cinism.

— Vrei tu să-mi vorbeşti? Ar fi pentru prima oară…

Ea roşi, auzind acuzaţia.

— Este în legătură cu meseria mea, spuse. Ai putea să mă laşi să folosesc una din camerele de la al doilea etaj? Aş avea nevoie să-mi instalez un atelier, ca să termin nişte lucrări…

El râse ironic şi ripostă:

— De ce-mi pui o astfel de întrebare? De ce nu te duci, pur şi simplu, să-ţi pui acolo tot ce vrei, dacă ai chef?

— Închipuieşte-ţi că am un motiv serios! Am avut o discuţie cu Lorene şi am aflat că bunicul ţi-a lăsat moştenire numai ţie Deveril House.

Reacţia lui Marcus a surprins-o. Se aştepta să-l vadă triumfând. Când colo, în loc de orice comentariu, el se mulţumi s-o întrebe:

— Aşa ţi-a spus Lorene?

Mabel făcu un semn afirmativ cu capul.

— Şi acum vrei să ştii de ce mi-a lăsat bunicul mie casa?

— Nu, bineînţeles că nu! strigă Mabel.

O privi într-un fel foarte ciudat… în ochii lui era un amestec de tristeţe.

— Ştiu că m-am comportat într-un fel care te face să mă crezi în stare de tot ce poate fi mai rău. Dar dacă bunicul ţi-a lăsat ţie casa, trebuie că a avut motive foarte serioase. Nu despre asta vreau să-ţi vorbesc. Eu…

— Tu… ce? spuse el, cu neaşteptată duioşie în glas.

Dintr-odată faţa lui se metamorfoză. Mabel aproape că desluşi o expresie de tandreţe. Surâdea şi Mabel contemplă fascinată buzele lui. Buze senzuale, cărnoase. Ce se putea oare simţi sub mângâierea acestei guri? Cum ar reacţiona ea, dacă gura lui i-ar atinge gâtul, pieptul?

— Mabel?

Numele ei, rostit cu voce răguşită, o smulse din fascinaţie.

— La ce te gândeşti? La amantul tău?

Era atât de aproape de adevăr, încât ea protestă violent.

— Nu! Eu nu am amant! Eu…

Tăcu, văzând că el se clatină şi păleşte, cuprins deodată de o criză de slăbiciune, înnebunită, alergă până la el, încercând să-l susţină cu trupul ei.

Vârâtă pe sub braţul lui, cu capul pe pieptul lui Marcus, Mabel fii prada a mii de senzaţii ameţitoare. Visul devenea realitate… îşi simţea corpul lipit de al lui, căldura trupului lui penetrându-i porii… Această apropiere o aduse în pragul leşinului.

Cu vocea tremurătoare, îl întrebă:

— Îţi este mai bine, Marcus?

Picături de sudoare îi apăruseră pe frunte; era limpede ca suferea ca un martir.

— Da… Am uneori ameţeli. Este vina mea, ani stat prea mult în picioare, uitându-mă la grădină. Îmi lipsesc plimbările printre flori… Doctorul mi-a atras atenţia să fiu prudent.

Vorbind, o înlănţuise cu braţul teafăr şi o strângea la pieptul lui. Beată de emoţie, Mabel închise ochii, savurând clipa nespus de dulce. Apoi, puţin câte puţin dorinţa se ivi în ea, atât de ascuţită, de puternică încât îi era cu neputinţă să şi-o stăpânească. De n-ar băga de seamă că tremur! îşi spuse pierdută. Din păcate, nimic nu scăpa privirilor lui Marcus.

— Mabel, tremuri. Îţi este frig?

Frig? Oh, nu! Tânăra femeie simţea că arde. Apoi că îngheaţă… şi iar arde… pe rând! Nu-şi mai dădea bine seama unde se află.

— Nu, şopti ea. În sfârşit, da… bluza este cam subţire şi eu…

Slabă explicaţie, care nu-l păcăli pe Marcus. Îi răspunse cu un aer amuzat:

— Totuşi, este foarte decentă şi foarte puţin transparentă. Îţi vine foarte bine.

Fără ruşine, îi privea pieptul care se lăsa şi se ridica sacadat, în ritmul alert al respiraţiei.

— N-ai amant, spui tu…

Mabel se întoarse, încercând să se desprindă de el şi i se păru că-l aude şoptind în continuare:

— Ce păcat!…

— Te rog, Marcus, lasă-mă! strigă ea.

Văzând-o înspăimântată, îi dădu drumul.

— Îmi pare rău, m-am lăsat furat… Aşadar, Lorene ţi-a spus că această casă îmi aparţine?

— Da. Dacă as fi ştiut, n-aş fi afirmat niciodată că am dreptul să mă instalez aici… Cu vocea alterată de emoţie, ea adăugă: Este foarte drăguţ din partea ta că ai fost discret…

— Nu-i aşa? i-o întoarse el, sarcastic.

— Dacă n-ar fi fost promisiunea făcută fetelor, aş fi plecat.

Văzându-i privirea batjocoritoare, Mabel simţi că o apucă furia.

— Ştiu că este inutil tot ce-ţi spun! Ştiu că n-o să mă crezi niciodată! Orice ţi-aş spune, n-ai să mă ierţi pentru tot ce ţi-am făcut, pentru felul ruşinos în care l-am minţit pe bunicul…

Prea răscolită ca să mai fie în stare să continue, Mabel se răsuci şi fugi neluând în seamă gestul lui Marcus, care voia s-o reţină.

Capitolul IX

Mabel îşi făcuse un nou şi plăcut obicei. După-amiezele, înainte de a se duce să ia fetele de la şcoală, urca la etaj şi lucra în atelierul ei.

La început se îndoise că această perioadă tulbure pe care o trăia nu-i va afecta inspiraţia. Dar nu a fost deloc aşa. Niciodată ideile nu-i veniseră cu atâta repeziciune ca acum. Era, pur şi simplu, posedată de o autentică frenezie creatoare. Editorul ei, căruia îi trimisese câteva schiţe, îşi manifestase entuziasmul prin corespondenţă. Poate că priveliştea, descoperită de la ferestrele atelierului ei, îi stimula imaginaţia.

Se împlineau şase săptămâni de când revenise la Deveril House şi adesea i se părea că n-a fost nicicând plecată. O stare periculoasă, dată fiind stabilitatea precară a situaţiei ei…

Într-o dimineaţă, foarte devreme, Lorene veni să-l ia pe Marcus ca să-l ducă la Carlisle:

urma să i se scoată ghipsul. Când i-a auzit întorcându-se Mabel îşi lăsă pensulele şi coborî.

Uşa biroului era deschisă şi ajungând în hol,

Mabel auzi vocea ascuţită a Lorenei şi glasul baritonal al lui Marcus. Ar fi fost imposibil să nu-şi dea seama că se certau. Tocmai era pe punctul să se întoarcă în atelier, când

Lorene țâșni din birou, cu ochii scânteind de furie. Ţinti. Asupra lui Mabel o privire înveninată şi-i spuse:

— Tu eşti de vină! Te-ai încăpăţânat să te ocupi de mucoasele astea împuţite… Iar dacă Marcus crede că am să mă mărit cu un bărbat pentru care familia este mai presus decât nevasta lui, se înşală amarnic…

Înainte ca Mabel să scoată vreo vorbă, Lorene trecu pe lângă ea ca o vijelie şi ieşi din hol trântind uşa. Câteva secunde mai târziu, maşina Lorenei demară scrâşnind şi părăsi curtea cu o roată pe jantă.

Prudentă, Mabel efectuă o retragere strategică în bucătărie. Marcus trebuie că nu era deloc bine dispus, aşa că era preferabil să-l evite. Pe de altă parte, îngrijorarea pentru sănătatea lui o strângea ca într-un cleşte. Ardea de nerăbdare să afle cum se desfăşuraseră lucrurile la clinică. Ezită un timp, apoi ascultă vocea înţelepciunii. În vârful picioarelor, tânăra femeie se întoarse în atelier. Cât despre Marcus, el rămase închis în biroul său.

*

Toată ziua a domnit o atmosferă ciudată şi încărcată de electricitate. Ameninţarea unei furtuni iminente plutea în aer. Mabel se îndrepta cu maşina spre Hexham. Avea de gând să facă nişte cumpărături înainte de a trece pe la şcoală să le ia pe fete. Dintr-odată, picături mari de ploaie începură să se spargă de parbriz.

Lăsă maşina în parcaj. Furtuna părea încă departe. Cu un pic de noroc, putea să-şi isprăvească târguielile înainte să izbucnească, dar nu ajunse bine să plătească şi un adevărat potop se revărsă asupra orăşelului. Fulgerele brăzdau cerul de plumb, iluminând totul cu sclipiri violente, într-o clipă pavajul fu inundat de şiroaie de apă, iar tunetele erau de-a dreptul asurzitoare. Lui Mabel nu-i era frică, dar nici nu-i surâdea ideea că va fi udată până la piele. Prin perdelele

dese ale ploii zări un mic hotel, pe care îl remarcase încă de la prima ei vizită la Hexham. Atunci timpul fusese frumos şi cald, iar în faţa hotelului erau aşezate pe trotuar mese, sub imense umbrele de soare. Consumatorii îşi luau dejunul, uitându-se la cei care se plimbau alene prin piaţetă. Acum mesele erau goale şi umbrelele strânse.

Mabel se strecură repede prin ploaie şi se adăposti în holul hotelului. Îşi aminti că auzise pe cineva spunând că aici au un salonaş agreabil, unde se serveşte cea mai bună cafea din regiune. O să aştepte la căldură sfârşitul furtunii.

Măcar că se aflau în plină vară, în cămin pâlpâia focul, accentuând impresia de confort pe care bârnele vechi o dădeau interiorului. Mabel întrebă unde este salonul unde se serveşte cafea.

— Astăzi este închis, îi răspunse femeia de la recepţie surâzând, dar puteţi să vă instalaţi aici, o să vă aduc ceva să vă pună pe picioare.

Îi indică o parte mai întunecată a holului, unde de-a lungul pereţilor, în nişte alcovuri, erau aşezate mese şi bănci cochet tapisate. Părea un loc ideal pentru îndrăgostiţii care nu vor să atragă atenţia asupra lor. Odată aşezat într-un astfel de buzunar de piatră, puteai fi sigur că nu eşti nici văzut, nici auzit.

Mabel se îndreptă spre cea mai apropiată nişă, îşi scoase impermeabilul, îl scutură de apă şi punându-l lângă ea pe banchetă, se aşeză, aşteptând să i se aducă o ceaşcă cu cafea.

Ca majoritatea celor care aşteaptă, începu să-şi plimbe privirile în dreapta şi în stânga, inventariind obiectele. Astfel constată că în alcovul alăturat era cineva. În haloul gălbui al lămpilor fixate discret în perete zări numai picioarele vecinilor ei: o pereche de picioare feminine aşezate unul peste altul şi încălţate cu pantofi escarpen extravaganţi şi o pereche de picioare masculine uşor depărtate unul de

celălalt, (semn că posesorul lor stătea aplecat peste masă) în pantofi eleganţi de aceeaşi culoare, cu pantalonii impecabil călcaţi pe dungă. Continuă investigaţiile amuzată: pantofii celor două persoane invizibile nu erau udaţi de ploaie, iar după şoaptele precipitate care îi ajunseră la ureche s-ar fi zis că încercau de mult să cadă de acord asupra unor chestiuni şi nu izbuteau, vocile începând treptat să iasă din registrul scăzut al şoaptei. Deodată Mabel recunoscu vocea Lorenei! Mi se pare, îşi spuse ea. Ce să caute Lorene aici? încruntându-şi sprâncenele, încercă să asculte cu atenţie. Fără nicio îndoială, timbrul strident, deşi acum sugrumat de prudenţă, era al logodnicei lui Marcus!

— Dumnezeule, Paul… spune-mi ce trebuie să fac? se lamenta ea.

— Este inutil să-ţi spun eu, ştii şi tu foarte bine.

Evident, nu era vocea lui Marcus!

Înmărmurită, Mabel ascultă mai departe.

— Nu mai putem continua să ne întâlnim aşa, spuse Lorene agitată. Putem oricând să fim văzuţi…

— Şi ce dacă? replică împăciuitoare vocea necunoscutului. Vino la mine, nimeni n-o să ne vadă şi o să putem liniştiţi să…

Restul se pierdu în şuşoteală, dar urmarea frazei nu era greu de dedus.

Scandalizată, Mabel recepţionă râsul prostesc al Lorenei, care părea că apreciază propunerile bărbatului, însoţite – se pare – de gesturi concrete.

Îl înşela pe Marcus fără cel mai mic scrupul!

Picioarele lui îşi schimbară poziţia, trecând de ale ei, şi pe genunchii Lorenei apăru o mână masculină cu mânecă şi manşetă la fel de impecabile ca pantalonii.

O clipă, Mabel crezu că Lorene îl va respinge pe întreprinzătorul ei amic, dar ea nu făcu nicio mişcare.

Dimpotrivă, se lăsa pipăită în voie şi cu plăcere.

Lui Mabel îi fu silă să se mai uite. Ar fi vrut să plece, dar risca să fie văzută. La un moment dat, îşi dădu seama după foiala celor doi că sunt gata de plecare şi simţi că-i vine să între în pământ de ruşine pentru Lorene. Nu aveau încotro, trebuiau să treacă pe lângă ea… Inevitabilul se va produce, îşi spuse Mabel.

Ridicându-se în picioare şi vrând să plece, Lorene dădu cu ochii de Mabel. Lividă, se agăţă de braţul amicului ei, Mabel se ridică şi ea în picioare, ca să se uite bine la el. Era de statură mijlocie, cu trăsături comune şi arbora un surâs răutăcios care sugera cruzime. Cum putea Lorene să-l prefere pe individul ăsta lui Marcus?

Venindu-şi în fire, Lorene lansă grăbită:

— Să plecăm de aici, Paul! Pentru Dumnezeu, să plecăm mai repede!

În trecere, se lovi de Mabel, dezechilibrând-o, iar aceasta nemaiştiind dacă a fost împinsă sau i se înmuiaseră picioarele, căzu înapoi pe locul ei.

Când îşi regăsi cumpătul, tânăra femeie mai comandă o cafea, cu toate că prima nici nu-i fusese adusă. Îi tremurau mâinile şi totul se învârtea în mintea ei înfierbântată. Care erau exact raporturile dintre Lorene şi acest necunoscut? După aparenţe, păreau amanţi. Lorene îl întâlnise pe frumosul Paul, după logodna ei cu Marcus? Sau înainte? Ori poate bărbatul ăsta era însurat şi avea o aventură cu Lorene?

Deodată conversaţia ei cu Anna Barnes îi reveni în minte. Ce-i povestise ea exact? spusese că înainte de a fi logodită cu Marcus, Lorene a avut o legătură cu un bărbat care o părăsise pentru alta…

Anna mai adăugase ceva, dar lui Mabel îi părea imposibil să-şi aducă aminte. Cu gesturi automate, îşi luă impermeabilul şi geanta, lăsă cafeaua nebăută pe masă, se

duse la femeia de la recepţie, achită cafeaua şi părăsi hotelul.

Afară, cerul se luminase. Şuvoaie de apă se scurgeau la rigolă.

Cât despre Lorene, nici vorbă nu putea fi ca Mabel să-i spună ceva lui Marcus, dar nici să uite vreodată ce văzuse…

Ce dezastru pentru el! Ar fi meritat o femeie de o mie de ori mai bună decât această… pacoste.

Când ajunse acasă cu Susie şi Sara, Mabel văzu maşina Lorenei parcată în curte la locul ei obişnuit. Lorene stătea la volan şi Mabel pricepu că pe ea o aşteaptă.

— Nu mă aşteptaţi, fetelor, duceţi-vă în casă, eu trebuie să vorbesc ceva cu Lorene!

Le lăsă să între şi se duse până la portiera Lorenei, care o aştepta cu un aer agresiv şi totodată impertinent.

— Îmi închipui că de-abia aştepţi să fugi şi să-i raportezi totul lui Marcus! N-o să-ţi ofer această plăcere, o să-i spun chiar eu totul!

O flăcăruie ciudată sclipea în ochii Lorenei şi avea obrajii îmbujoraţi. Uluită, Mabel realiză că băuse. Cu siguranţă, ca să-şi dea curaj!

— Tu nu ai nimic să-ţi reproşezi, nu-i aşa? îi mai spuse Mabel.

Fără să dea vreun răspuns, Lorene se dădu jos din maşină, trânti portiera şi porni ţanţoşă spre casă.

Sara şi Susie plecaseră, lăsându-i lui Mabel un bilet: „Jucăm o partidă de tenis cu Alison. Pe mai târziu“. Mototoli hârtia, bucuroasă că fetele erau mai departe de casă.

Înăuntru domnea o linişte de prost augur. Lorene era desigur în biroul lui Marcus. Ce i-o fi spunând? Va îndrăzni să-i destăinuie că şi-a petrecut după-amiaza cu amantul ei? Pe Mabel o trecură fiorii când încercă să se pună în locul lui Marcus. Cum va suporta trădarea?

Mabel nu era indiscretă din fire, dar acum se simţea

tentată să se ducă şi să asculte la uşă. Se scurseră cinci minute, apoi zece… Tânăra femeie stătea în atelier. Aici începu să măsoare încăperea în lung şi în lat nervoasă, incapabilă să se atingă de vreun creion ori de vreo pensulă.

Deodată, un zgomot de tocuri ascuţite se auzi pe dalele din hol, uşa de la intrare se trânti, apoi un motor porni. Lorene plecase…

Fără să-şi dea seama, Mabel scoase un lung suspin de uşurare. Şi acum, va cuteza să coboare la parter? Plină de teamă coborî scările care i se păru că scârţâiau mai tare ca niciodată şi condusă parcă de un invizibil magnet, se trezi în faţa uşii întredeschise a biroului.

— Lorene…

Auzi vocea lui Marcus… şi-i veni să fugă cât o ţineau picioarele.

— Nu este Lorene, Marcus. Sunt eu, Mabel…

Fără să ştie cum, intrase şi se afla în faţa biroului lui Marcus, incapabilă să-şi dezlipească privirea de pe inelul de logodnă care zăcea azvârlit peste hârtii. Diamantul scânteia, sfidându-l parcă pe Marcus cu strălucirea lui albăstruie.

Ce să spună? Derutată, murmură:

— Sunt dezolată, Marcus.

El râse neîncrezător.

— Dezolată? Nu, Mabel, nu minţi! Lorene mi-a spus care este punctul tău de vedere asupra logodnei noastre.

Mabel îl privi interzisă. Oare ce-o fi putut să inventeze pacostea asta? Interpretând greşit tăcerea ei, Marcus adăugă cu voce aspră:

— Nu negi?

— Eu…

— Îţi înţeleg încurcătura, Mabel! Aşadar ai compătimit-o că este legată de un invalid, de un bărbat handicapat, pare-se. Ăştia sunt termenii pe care i-ai întrebuinţat, nu-i aşa?

Eliberat de ghips şi cârje, Marcus înconjură biroul şi se apropie de ea ameninţător. Supărarea îi întuneca ochii, împrumutându-le culoarea furtunii.

— Socoteşti că sunt numai bun să inspir mila unei femei… repulsie în loc de dorinţă?

Mabel era oripilată.

— Nu! strigă ea. Nu, Marcus! Tu nu poţi să crezi că eu am spus asemenea cuvinte!

— Şi de ce nu? N-ar fi pentru prima oară când minţi, vorbind despre mine. Numai că de data asta, Mabel, am să-ţi dau o lecţie pe care n-ai s-o uiţi curând!

O înhăţă fără menajamente cu mâna stângă, cea zdravănă. Mabel protestă:

— Nu, Marcus, te rog… îţi jur că n-am spus nimic Lorenei despre tine. Ştiu că plecarea ei îţi face rău, dar…

Dar Marcus părea posedat şi n-o lăsă să termine.

— Taci, Mabel! Ce-a făcut ea este nimic în comparaţie cu ce-ai făcut tu!

Mâna lui dreaptă, eliberată de ghipsul care o ţinuse atâta timp prizonieră, urcă spre beregata lui Mabel. Palma i se opri pe micuţa venă albăstruie care zvâcneşte acolo unde începe gâtul. O privi fix în ochi, atât de pătrunzător încât lui Mabel îi fu frică să mai respire.

În niciun caz nu putea fi dorinţă, acel ceva care-i făcea ochii atât de arzători! Nu, îşi spuse Mabel, pierdută. O să mă omoare…

El reluă, cu vocea înăbuşită:

— Noapte de noapte stau treaz şi ştii tu, Mabel, care este obiectul frământărilor mele?

— Nu, eu…

— Tu eşti, Mabel! Tu mă obsedezi, tu mă împiedici să-mi găsesc somnul. Tu, pe care mi te închipui în braţele mele, tu, pe care te cuprind fierbinte…

Din ce în ce mai pierdută, tânăra femeie se clătină. Dintr-odată, totul se învârti în jurul ei… Era imposibil, Marcus şi-a pierdut capul! încercă o tentativă slabă să-l aducă la raţiune:

— Marcus, tu o doreşti pe Lorene, nu pe mine. Trebuie să mă laşi să plec, este… este o nebunie…

Apropiindu-şi-o din ce în ce, îi strângea braţul ca într-o menghină. Mabel ar fi putut să-l împingă cu cealaltă mână, să-l facă să cadă şi să fugă. Singur, n-ar fi reuşit să se ridice prea repede de jos…

El îi ghici gândul şi rânji:

— Hai, Mabel, împinge-mă! Fă-mă să cad, Mabel…

Căpătă o privire de animal hăituit, nespus de trist şi de disperat.

— Ştii că nu sunt în stare, Marcus.

— Într-adevăr?

El o zgâlţâi şi ea scoase un mic ţipăt de spaimă.

— Marcus, ştiu că mă învinovăţeşti de ceea ce s-a petrecut cu Lorene. Îmi dau seama ce simţi, dar sper că nu vrei să te răzbuni…

— Să mă răzbun? Hotărât lucru, n-ai priceput nimic, biata mea Mabel! Ştii tu care este dorinţa mea cea mai scumpă în acest moment? Să te dezbrac şi să fac dragoste cu tine, cu patimă.

Ea fu străbătută de fiori auzind aceste cuvinte şi închise pleoapele, pradă unei îngrozitoare senzaţii de slăbiciune.

— Este atâta timp de când mă, roade dorinţa asta… De când te-ai întors! Uneori eşti atât de provocatoare… conştientă sau nu, dealtminteri.

— Marcus, te rog! Te înşeli, eu nu te doresc… Ea nu mai putu continua, redusă la tăcere de privirea lui devenită iar batjocoritoare:

— Minţi, Mabel! Aminteşte-ţi scena care s-a petrecut aseară, aici, în birou… Tremurai, Mabel… şi nu de frig

tremurai!

Învinsă, îşi lăsă capul în piept. Marcus pricepuse de ce tremura. O cunoştea prea bine ca să nu-şi dea seama de puterea lui asupra ei, de ceea ce putea dezlănţui în ea.

— Minţi, Mabel, şopti. Şi am să ţi-o dovedesc.

Înainte să poată schiţa vreun gest, el îi acoperi gura cu un sărut devastator, violent, care o făcu să se topească. Ţinându-i capul cu mâna şi sărutând-o ca un nebun, începu cu cealaltă să-i descheie nasturii de la bluză, smulgându-i pe cei care nu cedau pe loc. Mângâierile degetelor lui pe pielea goală o făceau să geamă.

Se simţea electrizată de această atingere şi simţurile îi luară foc.

— Marcus… nu!

Mabel îşi pierdu puterile, se sfârşea, ducea o bătălie dinainte pierdută. Cum să se lupte – împotriva propriei ei dorinţe? Cum să-l respingă, când ardea să-l atragă? Mâinile lui Marcus trasau pe pielea ei arabescuri de foc, lăsând-o să întrevadă abisurile voluptăţii. Nevoia de a i se dărui, de a-i aparţine, o asaltă cu o violentă nemăsurată.

Mabel încercă să mai rostească o rugăminte, dar Marcus n-o mai auzea. Bolborosea ceva în neştire printre sărutările cu care o acoperea şi se uita torturat la trupul ei.

— Oh, Mabel!

Era atâta patimă răscolitoare în glasul lui, încât tânăra femeie se cutremură. Mângâierile lui erau atât de blânde, de drăgăstoase…

Mabel gemu de plăcere şi se cambră. Apoi se predă, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui şi strângându-se lângă el.

— Ajută-mă să-mi scot cămaşa, Mabel, murmură el.

Ea făcu întocmai şi veşmântul căzu pe covor, lângă celelalte, foşnind uşor. Cu un suspin, Mabel cuteză să-i

mângâie umerii, atât de calzi, de netezi, apoi mâinile i se urcară de-a lungul cefei şi îşi înfipse degetele în părul lui. În iniştea odăii nu se auzea decât respiraţia lor sacadată. Marcus prinse mâinile lui Mabel şi le lipi de pieptul său.

— Simţi cum îmi bate inima, Mabel? îţi dai seama ce însemni tu pentru mine?

Fără un cuvânt, ea îl privi adânc în ochi, surprinsă, minunându-se de propria ei putere asupra lui. Şi de data asta, ea fu cea care luă iniţiativa unui sărut atât de pasionat, încât rămaseră amândoi fără suflu.

— Vreau să fac dragoste cu tine, Mabel… încet, pe îndelete, cu voluptate… Să-ţi descopăr corpul, dulceaţa, să mă pierd în tine…

Cuvintele astea au îmbătat-o, stârnindu-i dorinţa la paroxism. Şi ea voia să-i aparţină, să devină una cu fiinţa lui.

— Să nu-ţi fie frică, scumpa mea, ai încredere în mine.

Mabel se lăsă moale în braţele lui, prea emoţionată ca să mai vorbească.

— Spune-mi ca mă doreşti… Mâna lui Marcus se aventură peste rotunjimea şoldurilor ei, atingându-i coapsele. Spune-mi-o, Mabel!

Vocea lui nu mai era decât un murmur, un mesaj erotic, destinat ei şi numai ei. Mabel îşi lăsă capul pe spate, tremurând, topită de plăcere. Marcus desfăcu închizătoarea fustei, care alunecă în jos de-a lungul pulpelor, ca mângâiere subtilă, înnebunitoare. Şi brusc, Mabel reveni la realitate, şocată:

— Nu, Marcus… nu, nu aici… nu aşa.

— Ba da, Mabel… Te vreau acum, imediat.

Ca prin vis, Mabel auzi clinchetul produs de catarama de la centura lui Marcus, când se lovi de birou. Pentru ea era prima oară şi o spaimă perfidă îi uscă gâtlejul. Se încordă, apoi se destinse, legănată de cuvintele liniştitoare pe care

Marcus i le murmura la ureche. Cu o mişcare plină de vigoare, o ajută să se aşeze pe birou. Instinctiv, Mabel îşi înnodă picioarele în jurul taliei lui Marcus şi îl strânse convulsiv în braţe. Când el o străpunse, ea scăpă un strigăt de surpriză, repede înăbuşit. Uluită, Mabel descoperi o plăcere necunoscută, nesăbuită, inimaginabilă… Cu unghiile zgâria spinarea lui Marcus, în timp ce se lăsa purtată de ritmul din ce în ce mai nebun al îmbrăţişării lor. Şi deodată, spintecând-o …

— N-am ştiut, Mabel…

Lui Mabel i se părea că vine de undeva de foarte departe, dintr-o lume minunată, unde totul nu este decât voluptate. Îşi întoarse capul, neîndrăznind să se uite la Marcus şi văzu inelul abandonat de Lorene.

Atunci, cu nodul plânsului în gât, vru să-l împingă pe Marcus din toate puterile ei.

— Mabel, te rog, trebuie să stăm de vorbă.

— Nu! Nu mai avem nimic să ne spunem, lasă-mă!…

Nu putu să spună mai mult. Lacrimile îi şiroiau pe faţă.

— Mabel… nu m-am gândit că aş fi primul, murmură Marcus, mângâindu-i obrazul.

— Nu, nu mă mai atinge! Să nu mă mai atingi niciodată! strigă ea, îndepărtându-se brutal de el. Ai vrut să te răzbuni. Te urăsc, mă auzi? Te detest! — Mabel, stai puţin… Tu nu înţelegi… Deodată el tăcu şi ascultă zgomotul unei maşini care se oprise în curte.

— Trebuie să fie doamna Simmonds cu Alison, care le-au adus pe fete de la tenis, spuse el.

Într-o grabă nebună, Mabel îşi adună îmbrăcămintea şi fugi goală, cu hainele strânse în braţe, până sus în camera ei. Abia închise uşa, când fetele strigară vesele în hol, pornind voioase pe scări:

— Hello! Noi suntem! Am ajuns acasă! Palidă, Mabel lăsă

să-i cadă lucrurile din braţe, îşi duse o mână la frunte şi se îndreptă clătinându-se spre pat. Ce făcuse, Dumnezeule, ce făcuse?

Capitolul X

În depărtare, clopotul bisericii din sat înşira solemn orele…

Trei bătăi…

Din pat, Mabel le număra. Ghemuită, cu cearşafurile înfăşurate în jurul ei, tânăra femeie se simţea cumplit. Era disperată.

După venirea fetelor acasă, reuşise să se comporte normal, iar cina se desfăşurase ca de obicei. Marcus încercase în timpul serii să-i vorbească, dar de fiecare dată izbutise să evite o discuţie mai serioasă. Îi era frică. Trăsăturile fetei lui încremeniseră într-o mască severă şi asta o făcea să se aştepte la tot ce poate fi mai rău. Era totuşi conştientă că, până la urmă, o confruntare era inevitabilă. Tot ce-şi dorea era să întârzie pe cât posibil momentul, să câştige cât mai mult timp, ca să încerce să înţeleagă ce l-a făcut să se comporte atât de nesăbuit. În mintea ei răvăşită, frânturi din ceea ce se petrecuse între ei apăreau şi dispăreau, cu o intensitate a cărei violenţă îi tăia respiraţia. De ce ia cedat lui Marcus? De ce?

Se chinuise să adoarmă ştiind dinainte că nu va reuşi. Cum să doarmă? Era mult prea nervoasă ca să izbutească măcar să stea întinsă. Nu departe de ea, la capătul din fund al culoarului, era camera lui Marcus. Îi separau câţiva metri… Oare ce gândea el, ce simţea pentru ea? Fără îndoială regreta amar că s-a lăsat târât de un impuls de moment… Şi totuşi, preţ de câteva secunde, Mabel citise tandreţe în privirea lui chinuită… Tandreţe? încă o dată în plus, imaginaţia ei îi juca

feste!

Marcus o iubea pe Lorene. Lorene a rupt logodna, Marcus şi-a pierdut minţile şi Mabel tocmai atunci s-a nimerit să fie acolo! Purtarea lui faţă de ea nu putea fi decât o rătăcire trecătoare, nimic altceva!

La gândul acesta, Mabel simţi în suflet o durere teribilă, lacrimile o ardeau sub pleoape, dar nu mai voia să plângă. Muşcă sălbatic colţul pernei ca să nu se lase pradă chinului. Apoi, într-o tresărire de revoltă, se aşeză în capul oaselor cu picioarele îndoite sub ea, încercând să fie rezonabilă. Doar n-o să-şi petreacă toată noaptea astfel! Trebuia să se scoale. Să facă ceva, orice, numai să înceteze să se mai zvârcolească prosteşte, închisă în camera sa!

Când Mabel urcase, Marcus încă nu se dusese la culcare: observase în trecere o dungă de lumină pe sub uşa biroului. Având în vedere că acum era trei noaptea, cu siguranţă că se retrăsese şi el în camera lui. Perspectiva unei căni cu lapte cald era foarte ispititoare; asta o va linişti, îşi zise Mabel. La ora asta nu mai risca să se întâlnească cu Marcus. Tocmai se dădea jos din pat, când zgomotul unei uşi care se deschide o făcu să tresară. Nemişcată, ciuli urechile. Cu siguranţă cineva cobora scările, se auzeau treptele trosnind. Apoi se auzi scârţâitul uşii de la bucătărie. Cineva i-o luase înainte, îşi spuse ea. Se făcu linişte. O linişte nesfârşită. Atentă, Mabel pândea cel mai mic zgomot. Trecură câteva minute bune. Apoi scările trosniră din nou. Se auzeau paşi pe coridor, din ce în ce mai desluşiţi, din ce în ce mai aproape, până s-au oprit. S-au oprit în dreptul camerei ei… Cu respiraţia tăiată, Mabel aşteptă. Deodată uşa se deschise şi Marcus intră cu o tavă în mâini. Aducea două ceşti cu ciocolată fierbinte, a cărei aromă inundă camera.

Înmărmurită, Mabel îl văzu sprijinindu-se de canatul uşii. În lumina slabă a lămpii de noapte, faţa lui i se păru

întunecată, amenințătoare. Ce voia de la ea?

— Te-am auzit zvârcolindu-te în pat, spuse cu o voce căinţă, lipsită de orice fel de emoţie. Trebuie să avem o explicaţie, Mabel… Ştii şi tu.

Avea un aer atât de obosit, încât o părăsi orice teamă. În defensivă, Mabel intră în joc:

— Mmm… ciocolată! Vii cu o propunere de pace?

— Într-un fel, răspunse Marcus, cu un vag surâs.

Se apropie de Mabel care şedea pe marginea patului şi puse tava pe măsuţa de alături, apoi ezită, căutând din priviri un scaun pe care să se aşeze. Cu un gest maşinal îşi frecă ceafa, ca şi cum l-ar fi durut capul.

— Încă nu te-am întrebat cum a decurs consultaţia la spital, spuse ea cu jumătate de glas.

— Destul de bine. Este încă prematur ca să se poată pronunţa în privinţa sechelelor, dar mi-au mărturisit că am fost la un pas de amputare.

— Amputare? murmură ea, cutremurându-se. Oh, Marcus!

— Inutil să te mai îngrozeşti, nu este cazul, înţeleg că asta te-ar fi dezgustat.

— Nu! Interpretezi greşit reacţia mea!

Cu un gest impulsiv care îi trăda disperarea de o clipă, Mabel îl apucă de braţ strângându-l cu putere. Fără să-şi desprindă privirea de la ea, el se aşeză pe pat şi-i spuse calm:

— Da? Explică-te, Mabel.

Ea îşi lăsă privirile în jos: cum să-i spună adevărul? Dacă ar avea puţină minte, ar scurta discuţia asta periculoasă.

— Îmi pare rău pentru logodna ta… pentru Lorene.

— N-am venit să vorbesc despre asta.

Observându-l mai bine, Mabel văzu că sub calmul lui aparent, Marcus era la fel de nervos ca ea.

— Mabel, ai pronunţat câteva cuvinte cu puţin înainte ca surorile mele să vină acasă… Ce-ai vrut să spui pretinzând că

eu doresc să te pedepsesc ca să mă răzbun?

— Eu… Marcus, tu trebuie să ştii la ce făceam aluzie…

El tăcu, clătinându-şi capul în semn de negaţie.

S-ar fi părut că într-adevăr Marcus nu ştia despre ce este vorba şi, aşa cum îl cunoştea Mabel, era sigură că el nu va părăsi camera până ce nu-i va lămuri misterul. Venindu-i greu să vorbească, ea continuă să-şi ţină privirile plecate şi murmură cu voce alterată:

— Ştiu că mă urăşti pentru răul pe care ţi l-am făcut acum zece ani. Din cauza mea ai rupt logodna, ai pierdut-o pe cea pe care o iubeai. Ţi-am stricat viaţa, Marcus şi nu am nicio scuză care să-mi justifice purtarea.

Tăcu, prea emoţionată să mai vorbească. Oare va cuteza să-i mărturisească lui Marcus unica ei scuză valabilă? Ezită mult timp, apoi se hotărî să-i spună totul. Aşa se va elibera o dată pentru totdeauna de taina ei, prea grea ca s-o mai îndure. Se întoarse spre el şi declară:

— Vezi tu, Marcus, există totuşi un motiv care justifică purtarea mea incalificabilă de atunci. Eram îndrăgostită de tine nebuneşte, pătimaş… în naivitatea mea, am crezut că şi tu mă iubeşti.

Când mi-ai spus că te-ai logodit, întregul univers s-a năruit în jurul meu. Eram disperată, distrusă…

Suspină adânc şi continuă:

— Oh, Marcus! Ce-aş putea spune ca să mă scuz? Că eram, ca orice adolescentă, prea sensibilă şi prea romantică? Sau poate că am o imaginaţie excesivă, cum bine ai spus? Tu n-ai nicio vină. Nu mi-ai dat niciun prilej să cred că dragostea mea ar fi putut fi împărtăşită. Pe vremea aceea eram orbită de propriile mele vise, refuzam să înfrunt realitatea aşa cum este, mi-o construiam, modificând-o după cum mi-ar fi plăcut mie să fie. Crede-mă, dacă tot a venit vremea adevărului, crede-mă, am suferit teribil toţi aceşti ani…

Mabel răsucea, fără să ştie, un colţ de cearşaf între degete. Vocea îi era plină de amărăciune şi disperare… Ştiu că merit să fii supărat pe mine, să te răzbuni, dar de un lucru te rog să fii convins, Marcus: n-am vrut nicio clipă să distrug legătura ta cu Lorene. N-am vrut, îţi jur!… Ştiu că după schimbarea testamentului sunt o intrusă la Deveril House, că tu desigur nu vrei să rămân aici, dar…

— Eu nu vreau să rămâi? Mabel, n-a trecut o singură zi de când ai plecat, fără să mă rog Cerului să te întorci!

Mabel îl privi adânc în ochi, stupefiată.

— Cum aşa? este cu neputinţă! Tu m-ai gonit, Tu...

— Îmi pierdusem capul! N-am vrut câtuşi de puţin să te determin să pleci, Mabel. Erai atât de tânără… Am crezut că voi înnebuni căutându-te! Am trăit luni de zile hărţuit de tine… singur şi profund lovit, prea mândru ca s-o recunosc. Nu mai dormeam, gândindu-mă îngrozit la ce ţi s-ar fi putut întâmpla. Iar pe bunicul tău nu-l puteam lăsa singur… Era atât de bolnav.

— Da, ştiu. Am citit mesajele tale în ziare. Este vina mea, dacă…

— Nu! Să nu mai spui asta! Marcus aproape strigase. Apoi adăugă încetişor: Oh, Mabel! Ce greutate am pus pe umerii tăi fragezi!… Să ştii că nu i-am spus niciodată bunicului că ai fugit. I-am spus că locuieşti la familia vicarului, aşteptând să se potolească lucrurile. Inevitabilele lui crize de inimă se repetau din ce în ce mai des. O avusese pe a treia când doctorii m-au avertizat că o nouă criză îi va fi fatală. Cel puţin bine că s-a întâmplat mult mai târziu decât ne-am aşteptat noi… Cât priveşte testamentul, să ştii că l-a modificat ca să te protejeze, nu ca să te pedepsească. Mi-a lăsat casa, stipulând că ea aparţine în egală măsură atât ţie, cât şi surorilor mele.

— M-a durut s-o aflu de la Lorene…

— Nu avea dreptul să-ţi spună! Nu avea niciun drept! exclamă Marcus vehement, după care adăugă mai potolit… Cu atât mai mult, cu cât nu ştia ce vorbeşte… Nu poţi să-ţi imaginezi cât am suferit că n-am putut să plec să te caut, Mabel. Dar nu se putea pune problema să-l las singur pe bietul bătrân. Cu întregul domeniu şi cu fetiţele pe cap! Pe urmă a sosit scrisoarea ta liniştitoare. Scriai că eşti bine, că-ţi place Londra şi înainte de a iscăli, ai adăugat că nu te vei mai întoarce niciodată şi că nu vrei să mai auzi de mine cât timp o să trăieşti.

— John mi-a sugerat să scriu totuşi acasă…

— John?

Marcus nu poate fi gelos! îşi spuse Mabel dezorientată. Şi totuşi… Tulburată de acest gând, îi explică cine erau John şi Lara şi cum au găsit-o singură, plângând în parc. Ce rol important şi salvator au jucat în viaţa ei…

— Au insistat mult, încercând să afle ţie unde veneam, dar nu le-am spus nimic. John m-a făcut să-i promit că o să scriu acasă. Nu putea să creadă că nu este nimeni îngrijorat din pricina mea.

— Şi avea dreptate. Eram bolnav de grijă. Iar frazele tale erau atât de crude!

Văzând expresia de pe faţa lui Mabel, Marcus o cuprinse în braţe şi legănând-o ca pe un copil, îi murmură:

— Adineaori ai spus că dragostea ta nu era împărtăşită, că nu ţi-am dat niciun prilej să crezi că te-aş putea iubi… Nu este adevărat! O strânse mai tare în braţe şi. Continuă: Dacă cineva trebuie pedepsit, acela sunt eu! Vezi tu, Mabel, eu ştiam exact ce simţeai tu. Câteodată, când te uitai la mine pierdută, trebuia să mă lupt cu mine însumi să nu mă reped şi să te iau în braţe. Erai atât de tânără… Prea tânără! Trebuia să te las să creşti… Se întrerupse şi clătină din cap… Mi-am dat seama fără să vreau, aş fi putut deveni o brută

egoistă. Tu nu ştiai nimic despre viaţă, Mabel! Oare dragostea pe care mi-o purtai, nu risca să se risipească cu timpul? într-o astfel de eventualitate, m-ai fi putut acuza că am profitat de naivitatea ta, de lipsa ta de experienţă şi aş fi meritat din plin astfel de reproşuri. Mi-am spus că aveai dreptul să alegi în deplină cunoştinţă de cauză, că trebuie să te maturizezi înainte de a te angaja să-ţi petreci toată viaţa lângă mine. Şi atunci, te-am minţit. Am spus că m-am logodit, căci din punctul meu de vedere, numai aşa puteam pune o oarecare distanţă între noi. Urma ca tu să te fi dus la universitate şi apoi… Bunicul, care cunoştea sentimentele mele pentru tine, era de acord cu căsătoria noastră. I-am explicat de ce socoteam că tu ai nevoie de timp, dar că ţie nu-ţi pot oferi aceeaşi explicaţie, pentru că n-ai, fi acceptat-o, iar eu n-aş fi rezistat argumentelor tale… Căci te doream enorm de mult. Pur şi simplu sufeream fizic, dorinţa pe care mi-o inspirai era teribil de violentă.

— *Tu mă iubeşti?!* Tu mă iubeai şi…

Mabel nu mai putu continua, într-atât această descoperire, această revelaţie, o copleşea… O copleşea de amărăciune şi de păreri de rău…

Dar, în sinea ei, recunoscu justeţea raţionamentului lui Marcus. La şaptesprezece ani, Mabel n-ar fi fost suficient de coaptă, aptă să ia o hotărâre serioasă, definitivă. El o cunoştea atât de bine încât luase o decizie înţeleaptă, dar dureroasă.

Mabel avusese timp să-şi verifice sentimentele, să le analizeze, şi să le accepte. Nu mai era adolescenta care îl idolatriza pe Marcus! Nu… Mabel devenise o femeie adultă, cu un caracter bine conturat, capabilă să facă faţă celui pe care îl iubise dintotdeauna.

— De ce nu mi-ai spus nimic, Marcus?

— Cum aş fi putut s-o fac? Şi pe urmă, n-ai dat niciun

semn de viaţă. Mi-am închipuit că viaţa ta la Londra este foarte plină, foarte veselă. Bărbaţii se înghesuie la uşa ta, îţi fac curte… Eram convins că eşti fericită acolo. Dădusem mesajele în ziare, degeaba. Erai dispărută fără urmă. Am crezut că m-ai uitat de mult, că nu mai sunt decât o amintire într-un străfund al memoriei tale. Şi totuşi… dincolo de toate aceste raţionamente, o speranţă ridicolă mă îndemna să aştept. Să aştept un gest din partea ta…

— Şi într-o bună zi, plictisit de tăcerea mea, te-ai logodit cu Lorene.

— Nu. Lasă-mă să-ţi explic cum s-a întâmplat. Lorene trăia la Londra cu un bărbat şi s-au certat. Ea a venit aici şi el a venit după ea. Ea voia să se căsătorească, dar el nu părea prea entuziasmat de idee. Este foarte bogat şi Lorene simţea că-l scapă. Atunci s-a gândit să-mi întindă mie nada, cu toate că eu n-am încurajat-o câtuşi de puţin. A devenit foarte insistentă şi tocmai când voiam să pun lucrurile la punct, s-a petrecut accidentul. M-a dus la clinica tatălui ei, el m-a operat şi ea s-a învârtit tot timpul pe acolo. Când am ieşit din spital, am aflat cu stupoare că suntem logodiţi! Bineînţeles că pe mine nu mă întrebase nimeni dacă vreau! îţi dai seama în ce hal m-am înfuriat… Pentru mine nu exista decât o singură femeie lângă care voiam să trăiesc tot restul vieţii: tu, Mabel.

— Aşadar, nu tu ai cerut-o în căsătorie?

— Niciodată n-aş fi comis o asemenea tâmpenie! Ea a creat o situaţie absurdă din care eu trebuia să ies neapărat, dar nu oricum, ci în mod elegant. Îmi trebuia timp şi mai ales diplomaţie. Ca să mă debarasez de ea căutam un pretext major, iar surorile mele mi l-au oferit cu prisosinţă. Lorene refuza să se ocupe de ele şi spera că fetele vor părăsi Deveril House. Firește, eu m-am opus. Până să mă „convingă“ ai apărut tu. Lorene era furioasă, atmosfera devenise

insuportabilă. Eram hotărât să pun capăt mascaradei, fără nicio nădejde că Lorene ar putea lua ea inițiativa. Așa că nu mică mi-a fost mirarea, când Lorene a năvălit ieri în biroul meu, anunțându-mă că rupe logodna! Se pare că se reîntoarce la Paul și mi-a dat să înțeleg că eu aș fi la curent cu niște lucruri… Că tu ai văzut-o cu el și mi-ai povestit nu știu ce amănunte. Despre ce anume, habar nu am!

— Într-adevăr, am văzut-o în compania unui bărbat foarte elegant, la Hexham. Ploua cu găleata și m-am refugiat în holul unui hotel-restaurant, aflat la doi pași de piață. Erau foarte intimi și mărturisesc că purtarea ei m-a scos din sărite. Nu avea dreptul să te trădeze! Oricum, eu nu m-aș fi apucat niciodată să-ți spun ce-am văzut. Nu este în firea mea. Pe deasupra, aveam impresia oribilă că destinul mă silește pentru a doua oară să-ți aduc ghinion. Ți-am stricat o dată logodna, nu țineam câtuși de puțin să se repete dezastrul. N-aș fi suportat să mă urăști și mai mult.

— Să te urăsc? murmură Marcus pe un ton de parcă nu-i venea să-și creadă urechilor. Dumnezeule, Mabel, cât de mult te înșeli!

— Recunoaște că te-ai purtat cu mine aproape odios. Eram pur și simplu terorizată, dar hotărâtă să îndur, de dragul fetelor.

— Întoarcerea ta m-a tulburat teribil, Mabel! Nu mai vorbesc de durerile pricinuite de accident. Știi ce sentiment mă domina? Frustrarea: așteptasem ani de zile o femeie care nu va fi niciodată a mea, o femeie care acum devenise și mai ispititoare decât fusese în visele mele cele mai nebune, o femeie care se purta cu mine rece și indiferentă… Și cu toate astea, simțeam că între noi. Încă mai exista atracția din trecut, că înțelegerea invizibilă care ne legase cândva, a rezistat la proba timpului. Spune-mi, Mabel, mă înșel oare? Dorința asta care țâșnește cum te ating, este doar o

închipuire?

La aceste cuvinte, Mabel se desprinse hotărâtă din braţele lui, iar el îngălbeni. Înainte de a-i mărturisi cât de mult îl iubeşte, trebuia să ştie.

— Îţi cer să fii sincer cu mine, Marcus. Te implor, este foarte important pentru mine. Nu vreau să te simţi obligat faţă de mine din pricina celor petrecute ieri după-amiază între noi. Da, este adevărat că ai fost primul bărbat din viaţa mea, Marcus. Eşti primul meu amant… Dar să ştii, eşti liber.

Se lăsă o tăcere atât de grea, încât Mabel crezu că leşină, într-atât de insuportabilă era aşteptarea. Pe urmă, Marcus o strânse în braţe gata s-o sufoce.

— Idioată mică! şopti el. Oh, scumpa mea, dragostea mea, te ador!

Un val de uşurare trecu peste Mabel şi scoţând un mic chiot de bucurie, se abandonă îmbrăţişării lui. Cu vocea schimbată de emoţie, Marcus continuă:

— Nici nu-mi vine să cred că, după atâţia ani, tu eşti aici, în braţele mele… atât de tandră, atât de dulce… Tu eşti femeia visurilor mele! Singura femeie pe care am dorit-o cu adevărat.

Această mărturisire o ameţi pe Mabel; pierdută de fericire, se pomeni plângând. Era mai frumos decât în visele cele mai îndrăzneţe pe care le ţesuse vreodată fabuloasa ei imaginaţie!

— Mai este ceva ce încă nu mi-ai spus, Mabel…

— Ce vrei să ştii, Marcus?

— Ce simţi tu pentru mine. Ceea ce se petrece acum cu noi este o călătorie nostalgică în trecut, sau începutul unui viitor în doi?

Pentru o clipă, Marcus păru atât de vulnerabil…

— Te iubesc, Marcus! Dragostea mea nu numai că a rezistat trecerii timpului, dar astăzi este mult mai puternică

decât a fost vreodată.

Ai vrut să aleg în cunoştinţă de cauză, o fac, Marcus. Sunt a ta pentru totdeauna.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Este dorinţa mea cea mai arzătoare! Oh, Marcus, îmbrăţişează-mă!

Mabel îl trase spre ea şi din elan, răsturnă tava de pe măsuţă. Ceştile cu ciocolată se sparseră în zeci de cioburi cu clinchete vesele de porţelan. Râzând, Marcus remarcă:

— Ce uragan, scumpo! Ofranda mea de pace nu mai foloseşte la nimic!

— La nimic! completă Mabel, râzând şi ea.

Îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui Marcus şi se sărutară nespus de dulce. Era atât de minunat să se regăsească, să lase frâu liber sentimentelor… Cu tandreţe, Marcus se desprinse şi-i şopti la ureche:

— Cunosc două persoane pe care anunţul căsătoriei noastre o să le facă să jubileze…

— Sper! îmi sunt atât de dragi amândouă! răspunse Mabel.

*

Lui Susie şi Sarei, se hotărâseră să le comunice vestea chiar în seara aceleiaşi zile, după cină. Din discreţie, fixară nunta la sfârşitul toamnei. Marcus se temea că gurile rele îşi vor da drumul, după ruperea logodnei cu Lorene.

— Se va bârfi, este inevitabil, declară el. Toată lumea ne cunoaşte în regiune şi faptul că mă logodesc iar şi încă atât de repede, va face senzaţie. Oamenii habar n-au că fusesem logodit, împotriva voinţei mele. De altfel, totul a fost pus la cale de Lorene, ca să-l facă pe Paul gelos şi să-l determine să se însoare cu ea.

— Unii vor fi convinşi că te însori cu mine ca să te consolezi… spuse Mabel.

— Va fi suficient să ne vadă împreună şi îşi vor schimba părerea, murmură Marcus, privind-o cu ochii strălucitori de dragoste şi dorinţă.

La cină, Marcus destupă o sticlă de şampanie şi o băură împreună cu fetele, toastând pentru viitorul lor fericit.

Puţin mai târziu, sub efectul şampaniei, Susie exclamă triumfătoare:

— Vezi, Sara? Am avut dreptate! Eram sigură că se iubesc şi că de asta fugise Mabel de acasă. Ştiam că dacă vom reuşi s-o aducem înapoi, vor pica îndrăgostiţi unul în braţele celuilalt!

Uluită, Mabel rămase cu privirea aţintită asupra verişoarei ei, în timp ce Marcus ridică ochii la cer.

— Susie, cum ai putut să deduci aşa ceva? întrebă Mabel.

— Foarte simplu: graţie intuiţiei mele! Cred că mi-a deschis capul expresia lui Marcus când îi vorbeam de tine… iar când ai venit tu, aveai aceeaşi expresie când te uitai la el. Atâta a fost destul ca să-mi trezească bănuielile. Asta-i tot!

Tânăra fată puse pe masă cupa goală de şampanie şi continuă, tachinându-i:

— Marcus, când Mabel o să-ţi facă copii, eu voi deveni mătuşă? Ce oroare! La vârsta mea!

Străduiţi-vă să aveţi fete, nu-mi plac băieţii.

Marcus o privi pe Mabel cu subînţeles şi răspunse:

— Într-o bună zi, o să-ţi placă, surioară, o să-ţi placă… Şi atunci… Dumnezeu să-i ocrotească!

*

La sfârşitul toamnei, Marcus şi Mabel s-au căsătorit. A fost o ceremonie simplă, la biserica din sat. Vicarul Simmonds şi soţia sa au oferit o mică petrecere în grădina lor…

Amuzat, Marcus o observă pe Susie cum se fâţâie fudulă prin faţa feciorului asociatului său. Bietul băiat părea fascinat! Cu o voce conspirativă, îi şopti lui Mabel:

— Drăguţ din partea doamnei Simmonds că s-a oferit să le găzduiască pe fete în timpul voiajului nostru de nuntă. Dar nu ştie ce-o aşteaptă!

Mabel vru să se ducă până la soţia vicarului, dar Marcus o prinse de cot:

— Nu!… nu te-ndepărta de mine, scumpo. Te-am aşteptat prea mult timp ca să te las să pleci… fie şi pentru un minut!

SFÂRŞIT

Plecată de acasă din ținutul Scoției la Londra din cauza vărului ei Marcus, care o iubea, Mobel este nevoită să revină în urma scrisorilor disperate ale verișoarelor ei mai mici.

Este primită cu răceală de noua logodnică a lui Marcus dar, lucrurile vor căpăta o altă înfățișare pentru Mobel și cele două fetițe.

–Știu că mă urăști pentru răul pe care ți l- am făcut acum zece ani. Din cauza mea ai rupt logodna, ai pierdut-o pe cea pe care o iubeai. Ți-am stricat viața Marcus și nu am nici o scuză care să-mi justifice purtarea.

THE BEST

I.S.B.N. 973-9197-22-1

Lei 1400